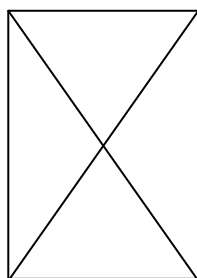

Czanik Csaba Árpád
Lázadás

© Czanik Csaba Árpád, 2001

ISBN 963 00 6800 1

Karaván Kiadó

Kiadásért felel: Czanik Csaba Árpád
Felelős szerkesztő: Sipos Anikó
Nyomda: Scarbantia Nyomda, Sopron

LÁZADÁS

A fény csak a sötétben látható,
Fény a fénnel EGGYÉ forr.

Ébredj, hogy lásd a jövőt.
Ébredj most, hogy szép legyen a jelen.
Tudd a múltad, hogy tiszta legyen ébredésed!

HA MEG AKAROD MENTENI A LELKEDET, MENTSD

MEG TÁRSAID LELKÉT.

IRÁNYÁT AZ ÚTNAK MIRE RÁLÉPSZ, MINDENEK

FÖLÉ RENDELVE KELL TENNED!

TE SOHA NE ÉBRESSZ MAGADBAN KÉTELYT, HOGY

JÓ - E, AMIT TESZEL.

TEVÉKENY RÉSZE VAGY AZ EGYETEMES ERŐNEK,

MELY RÁD IS HAT,

EZÉRT SOHA NE ÍTÉLKEZZ.

LEHET, HOGY SOKSZOR ÚGY ÉRZED ITÉLKEZNEK

KELL, DE NE TEDD!!

EZ, A TEREMTŐ/K/ DOLGA.

A TIÉD: MENTENI MI MENTHETŐ. . .

. . .-ÍGY JÓ ÚTON JÁRSZ MAJD.

Tartalom:

ELSŐ KÖNYV

A Boldogság keresők	13-30. oldal
Mit mutatnak a vallások?	31-71. oldal
A jövő vallás filozófiája = SPIRITUÁLIS KOZMO-NATÚRA	72-84. oldal
Mi a fontos?	85-98. oldal
Lázadás-e a lázadás?	99-104. oldal

MÁSODIK KÖNYV

A halál, a halálpillanat megjelenési formái	109-121. oldal
Poltergeis, mint szellemi tevékenység	122-128. oldal
A magasabb rendű szellemi intelligenciák megnyilvánulásai, és üzeneteik	129-133. oldal
Az álmok, mint visszhang jelek a szellemi világ felől	134-144. oldal
Sugallatok, gondolatok, spirituális eredete	145-161. oldal
Karma hatalma	162-176. oldal
Reinkarnáció	177-194. oldal
Befejezés	195-207. oldal
Utószó; a vers	209. oldal
Fotók	211-227. oldal

Mottó:

Egy kicsi patak hatalmas hömpölygő áradattá változik.
A hömpölygő vízben egy ember fuldoklik, és haláltusáját vívja.
Egyszer csak megszólal;
- Ó Istenem, egész életemben úgy hittem benned, most legalább
megmenthetnél.
. . . Közben lassan múlik az idő, és egy csónakos ember közeledik
hősünk felé.
Ki akarja menteni, de hősünk erőteljesen tiltakozni kezd, mondván,
hogy Őt Isten menti meg.
A csónakos ember tovább evez, és lassan múlik az idő.
Hősünk ismét fohászkodik Istenhez, és bizonygatja hitét.
Majd egyszer csak, egy újabb csónakos közeledik feléje, de Ő ezt is
elutasítja.
A csónak ismét tova tűnik, benne a segítőkész emberrel. . .
Hősünk harmadszor is fohászkodni kezd;
- Ó Istenem, én úgy hiszek benned, legalább megmenthetnél!
Váratlanul egy harmadik csónak közeledik. Hősünk vadul hangoztatva,
hogy Őt Isten menti majd meg, mert hite oly erős, lemond a csónakos
segítségéről.
A csónak tovatűnik és hősünk, - sajna - a vad folyóba fúl.
. . . A halál elnyerése után felkerül a mennyország kapujába.
A kaput őrző kerubok Szent Péter tanácsát kérik, hogy
beengedjék-e. Hosszú tépelődés után úgy döntenek, hogy
beengedik, mivel rosszat nem tett életében, csak kicsit ostoba volt.
Hősünk sétál a mennyek országában, és elvetődik a fővárosba. A főterén
találkozik Istennel, oda lép hozzá, és kérdőre vonja:
- Istenem, én úgy hittem benned, és úgy bíztam abban, hogy kimentesz
az áradatból!
Isten hallgatja, majd csendben megszólal;
- Na de fiam, én három csónakot is küldtem. . .

Minden ember életében volt,- van,- és lesz, olyan mikor egy,
- akkor, és ott-, fontosnak tűnő indok alapján úgy véli, hogy jól
cselekedett, de valójában később jön rá, hogy elment a csónak.

Nos kedves olvasó, gondold végig, és ha megleled életed e
pillanatait, akkor megérted magadban azt a régi arany igazságot mely
így szól:

Az embernek egy ellensége van, maga az ember!

Miképp lesz valaki önnön ellensége?

Nos akkor, amikor a SORSA ellen tesz, és így kivívja azt a
lehetőséget, melyet a vallásos beállítottságú emberek úgy neveznek:
ISTEN HARAGJA!

Talán, ha a világ visszatérne a kezdet erejéhez, és elgondolkodna
azon, hogy azok a kultúrák melyek ugyan nem voltak technikailag
fejlettek mégis hogyan tudtak évezredekig, szinte töretlenül
fennmaradni? !

Szemben a mai civilizációval, mely technikájából adódóan,
illetve a moráلتalansága, és önhittsége által még száz -békés- életképes
évet sem tudott produkálni.

De vizályt, meg nem értést, bürokratikus hatalmakat,
népirtásokat, és felsőbbrendűséget hirdető tébolyult eszméket igen.

Ó még valamit tudott produkálni,- a máglyát, melyen
számatlanul égtek el azok a szellemóriások, kik vették a bátorságot
és megszületve a Földre, a fényről beszéltek, és tudásuk hamuba fűlt,
tanait üldözték. . .

De még nem aludt el az utolsó máglya zsarátnoka, még az
értelmetlen halál szedi áldozatait, és a hatalom vágyának kápráztató
illékony fénye vonzó a teremtett ember GONDOLAT nélküli gondolata
számára.

BEVEZETŐ

A csillagokból kisugárzott energia - Földünkön a napfény - elárasztja a bolygó felszínét, számtalan, kis molekulájú szerves vegyületet termel, s ezzel híg, meleg levessé változtatja az óceánt.

E vegyületek további összekapcsolódása és bonyolult kölcsönhatásai eredményeként létrejött egy önreprodukáló rendszer, az élet valamely primitív formája. E kezdetleges élőlények szaporodnak, a természetes kiválasztódás útján egyre fejlődnek, és egyre komplikáltabbakká válnak, míg végül tevékeny, gondolkodó teremtmények kerülnek ki közülük.

Kezdetét veszi a civilizáció, a tudomány és technika fejlődése, és e lények nem sokkal később az egész bolygó urai lesznek. Ezután új világok megismerésére vágyva megtanulnak eljutni előbb a szomszédos bolygókra, majd a szomszédos csillagok bolygóira, kiválasztva közülük a benépesítésre alkalmasakat. Végül elárasztják az egész galaxist, s eközben felfedezéseket tesznek.

Ezek a kiváló és tehetséges lények nem tévesztették szem elől a Földet sem, bőséges vízkészleteivel, szerves vegyületeivel, kedvező hőmérsékleti viszonyaival és más előnyös tulajdonságaival.

"És- szólt Fermi, mikor a döntő kérdéshez érkezett - ha mindez megtörtént, nekik máig itt kell lenniük. NOS? HOL VANNAK?" Szilárd Leó fanyar humorával frappáns választ adott Fermi szónoklatára." Itt vannak közöttünk - mondta-, csak most éppen magyaroknak nevezik magukat."

...
(Az idézet Francis Crick. Az Élet Mikéntje, című munkájából való. Enrico Fermi és Szilárd Leo tudósok között zajlott beszélgetésből.)

E rövid idézet után nézzük, hogy mikor, és hogyan jelent meg az ember a Föld spalettáján.

Bolygónk hozzávetőleges pontossággal 4, 6 milliárd éves. Az univerzum világait figyelembe véve fiatal "településnek" számít a Homo sapiens világa.

De csak mélyedjünk az idő folyamában, hogy mi is történt ez alatt az idő alatt.

Az elmúlt 4, 6 milliárd évet tegyük rá egy képzeletbeli időskálára, mely 12 hónapból áll, azaz pontosan egy évet jelképez.

Tehát a kozmikus folyamatok eredményeképp január elsején megszületett a Föld. Az erő és az anyag tudatos házassága révén. A születés után hamarosan megjelentek az élet első követői a Földön,

ezek a PROKARIÓTÁK voltak, az elméleti év első két hónapjában éltek. A prokarióták sejtmag, és szintestek nélküli organizmusok voltak, még igazából nem voltak növények, de már az élet alapjait képező építő kövekként szolgáltak a teremtés terveiben.

Majd lassan március után létre jön a Föld leghosszabb ideig tartó birodalma, mely valójában márciustól novemberig egyeduralmat gyakorolt az élet területén. Ez az idő hozzávetőleg 3 milliárd évig tartott. Ezt a birodalmat lehetne nevezni az EUKARIÓTÁK birodalmának. Az eukarióták sejtmaggal, és szintestekkel rendelkező a mai ismeretek szerinti sejtek voltak, melyek lassan létre hozták a Föld változatos flóráját. De azokban az időkben még nagyon intenzív volt a mutálódás, mai szemmel nézve elképzelhetetlen méretek jöttek létre, és változatosabb volt az élővilág, mivel egészen más biokémiára épült az egész rendszer. Ők tették lehetővé azt, hogy az élet, a mai formájában létre tudjon jönni, és akárhog is nézzük, a mai életformák is mutációi egy évszázadekkel korábban létező formának. Ez az élet öntörvényű folyamata. De nemcsak az élővilág egésze mutálódik folyamatosan, maga az emberi faj is állandó mutáció része. Az, ami ma genetikai ritkaságnak számít, és orvosok hosszas konzíliumot ülnek egy eset felett, az valójában előszele egy majdan létrejövő totális mutációnak. De akkor már az természetes állapot lesz, és a környezethez való igazodást jelképezi. Azaz tükörképe annak, hogy az élet él és élni akar, bármi áron. (Hogy ez mit jelent?) Nos, bárki, aki ma egy nagyváros kora reggeli levegőjén végzi el reggeli sétáját, vagy siet épp munkájába, elgondolkodott-e azon, hogy azt a „tisztá” levegőt, amit beszív, miként élné meg egy neandervölgyi ember? Hát lenne kifogása a levegő tisztasága ellen, de a mai ember már észre sem veszi, mivel hozzá mutálódott a levegőhöz! Igaz, vannak, akiknek betegséget okoz a levegő szenny tartalma, ami azt jelenti, hogy a mutáció valamely genetikai kód alapján működik. . . Lehet, hogy ez a genetikai kód ugyan sok embert felháborít, de azért el lehet gondolkodni azon, honnét ered a kód, lehet hogy a teremtésből . . . és lehet, hogy a levegő a titka a nagy misztériumoknak? De térjünk vissza a múlt áttekintéséhez.

November elején történt a birodalom megosztása, - durván 5-600 millió évvel ezelőtt csupán-!Megjelentek a többsejtű állatok! Ezt a máig tartó utolsó két hónapot, novembert és decembert érdemes közelebbről is megnézni.

A geológusok, paleontológusok, és más kutatók ezt a két hónapot felosztották 11 szakaszra.

Az első, a Kambrium, ezt követi az Ordovicum, ebben a két szakaszban jelentek meg az állkapocs nélküli halak. A vizek, ős óceánok benépesültek. Hatalmasra teremtett vízi állatok léteztek.

A következő szakasz a Szilur, utána a Devon, a devon vége felé már kételtűek kezdenek kacsingatni a szárazföld felé. A Karbon, és a Perm időszakok következnek, és itt már a hüllők egyed- uralmat gyakorolnak. Soha nem léteztek akkora lények a Földön mint abban az időben.

A Triász, a következő idő szakasz, itt még a hüllők vezető szerepet játszanak, meghódították a levegőt, az élet minden formája gigászi méreteket ölt.

És itt a Triász végén történt valami, ami véget vetett a hüllők létének, és előrevetítette egy új kor hajnalát. A Jura következett, az emlősök ideje eljött, és döntő csapást mért a hüllők világára.

Majd úgy 140 millió évvel ezelőtt megjelentek a madarak, és az ezt követő Kréta korban eltűntek végleg a hüllők. (Csupán hírmondójuk maradt fenn a mai kor eljöveteleig.)

(Itt megjegyzem, a mai ember úgy véli, hogy a hüllők kihalása egy nagyon gyors, és hirtelen végbe menő folyamat volt. Nos, ha azt vesszük alapul, valóban vannak olyan helyek a Földön, ahol hatalmas dino temetők vannak. És valóban meg lehet találni a Földet egységesen átfogó Irídium hálót, mely arra enged következtetni, hogy úgy valamikor 100 millió évvel ezelőtt egy meteor csapódott be a Földbe, és a nukleáris folyamatú robbanás következtében felszabaduló irídium hátramaradása jelzi, hogy talán ez okozta a dinók kihalását.

Itt azért megjegyzem, ez a kihalás, akkor sem olyan gyors, mint a mai kihalás, mivel ma a Földön átlag 1 másodpercenként eltűnik 4 hektár termőterület, és vonzataként vele együtt elveszik a tér-idő hullámaiban az ott lévő flóra, és fauna is!

És ez a tempó nem azonos a dinók kihalási tempójával, mely hozzávetőleg 120 millió évig tartott!

Az értelmes ember nem létezik még ebben a formájában 120 millió éve, de azt már el tudta érni, hogy nem csak Ő, de az élet egésze megsemmisüljön a Földön, nos akárhogy nézzük ez nem semmi!)

Az utolsó két szakasz a Harmadkorban van, itt jelennek meg a főemlősök első képviselői.

A végső szakasz, mely valójában csupán 2 millió éves, a Negyedkor, és itt már létezik a rácsokat döngető homonida képviselő, melyből megszületett az ember!

Lassan elérünk a képzeletbeli geológiai évünk utolsó napjához, december 31.-éhez. A tevékeny alkotó ember igazából ezen a napon jelenik meg, és ha a geológiai korok idő skálájához viszonyítjuk létének idejét, akkor valamikor, december 31-én délelőtt teszi meg az első lépéseket az intellektus irányába.

Nos ez, az elmúlt egy év tevékeny kozmikus folyamatok tárháza

volt. Látható benne, hogy mi is történt a geológia, és biológia, valamint a kémia fizika kölcsönhatásaiként.

És, hogy ebből a hatalmas történeti múltból mire jutott az ember azt kérdezhethné bárki.

Egy olyan lény, aki az utolsó szakasz befejezése előtt pár órával jelenik meg, megdöbbentő dolgot vitt végbe!

Önök kedves olvasók, tapasztalják a XX-XXI. századi intellektus tudásának eredményét, a kihaló világot!

Valamikor 1998 júniusában, mikor a világ felháborodással vette tudomásul az indiai, és pakisztáni atom kísérleteket, megdöbbentő műsor tanúi lehettek a televízióban. Úgy június közepén, az egyik tv állomás egy érdekes hírt közölt.

A hír arról szólt, hogy az ENSZ létre hozott egy vezető tudósokból álló csoportot, mely megalkotta a végítélet óráját. Nem kell aggódni, nem olvasták rosszul..

Ennek az órának az a lényege, hogy a világban bármi olyan tevékenység történik, ami nagyban veszélyezteti az emberiséget, akkor állítanak az órán a probléma veszélyességéhez mérten.

Az indiai, pakisztáni atom robbantások előtt a föld mindössze 14 percre volt a civilizáció teljes katasztrófájától. A robbantások után csupán 9 percre redukálódott ez az idő.

Nos ezt érte el a Jégvadász kultúrája, sikerült neki 9 percre jutnia, a kipusztuláshoz. Így totális csapást tud mérni a 4,6 milliárd év alkotására! (Bár mire ezt a könyvet olvassák már sokkal kevesebb lesz a hátralévő idő azon a bizonyos órán!)

-NEM SEMMI! !!-

Hogy mit is takar a Jég-vadász megnevezés, hogy hányadik civilizáció a XXI. Századi ember világa, hogy mit is jelent a NAP, az értelem világában?

De ami legfontosabb, mi célból volt a teremtés, és mit takar a teremtett megnevezés, azaz mitől ember az ember?

A könyv első részében ezeket mind elemezzük.

Könyvem második részében, arról szólok, hogy a szellemek világa milyen eredetű, és mit takar az a szó, hogy szellem. Elkalauzolom az olvasót a szellemszféra internet hálózatán, egy olyan világba, mely nem számítógéphez kötött, de mégis MINDENKI rácsatlakozhat, illetve előbb vagy utóbb de kiveszi belőle a neki szükséges információt. Ez a szférák hangja. Itt ugyan sokan spirituális tulajdonságokat vélnek tulajdonítani a tapasztalataiknak, de ennél sokkal többről van szó.

Fényképekkel illusztrálva megmutatom azokat a Magyar vonatkozású erővonalakat, melyeket őseink használtak, mint Kozmikus - Internet sztráda.

És ezek a folyamatok messze nem paranormális folyamatok, és ezt létüknél semmi nem bizonyítja jobban.

A földi ember világa tevékeny kapcsolatban van az univerzum népeivel, UFO-k jönnek-mennek, időutazók élnek az emberek között, más dimenziókból vannak látogatók az emberi világban, és ez mind arról tanúskodik, hogy ha a Jég-vadász késői utódai tisztelnék a saját világukat, már rég kinőhették volna saját elpusztításuk lehetőségét, és nevetve élnék Boldog világukat, egy sűrűn lakott, és intelligens világegyetemben.

Nem álom csupán ennek lehetősége, sőt meg merem kockáztatni azt is, hogy nem is hit lehetősége, és nem kell a tudomány oltárán feláldozni a „hívők” szavahihetőségét sem, csupán csak megfigyelni, és ellesni a természet titkait, majd azokat alkalmazni.

Amit olvas a kedves olvasó, úgy, és olyan véleményen raktározza el belső világában, ahogy jónak látja. Nekem nem céлом bizonygatni a létező multidimenziók, és megauniverzumok rendszerét. De még az sem céлом, hogy a szellem hatalmát avatatlan kézbe adjam / mint sajnos ma azt sok pénzéhes sarlatán teszi /.

De, a céлом, hogy Ön kedves olvasó képet kapjon arról, hogy létezik egy másik világ.- Önben!

De létezik kint, a végtelen térben is, és e világ mellett is, de ami legfontosabb, azon túl is létezik egy. . majd azon túl is. . . majd azon túl is, és így tovább. . .

Nos még annyit tennénk hozzá bevezetőmhöz, hogy válaszolok kérdésekre, melyben azt kérdezik: miért kell így részletében a bolygónk fejlődésének múltját feltárni?

Csupán csak azért, hogy érzékelhető legyen az, hogy egy nagyon magas fokú kultúrának törvényszerűen értelmezni kell azokat az alapokat, melyeket 4, 5 milliárd évvel korábban kezdtek lerakni, csupán csak azért, hogy ÖN kedves olvasó, egy ilyen csodálatos környezetben testet tudjon ölteni, és elméjéből kipattanó gondolatokat meg tudja valósítani. De a Föld csak akkor válik az értelem tökéletes honává, ha a rajta élők a múlt minden egyes pillanatát értik, és értelmezik, és e törvények szerint építik kultúrájukat.

Így, majd egyszer a tudás megismerésének egy távoli pontján megszületik egy olyan kultúra, mely folytatja azt a szellemi örökséget, melyet teremtésnek nevez, a földi teremtmény.

ELSŐ FEJEZET

A BOLDOGSÁG,

- Mit is jelent?
- Mi a vélt boldogság?
- Szerelem > Testiség > Dualizmus =
a Lélek tánca.

Miért a boldogság az első fejezet címe?

És valójában miért kezdem a könyvet egy olyan témakörrel, melynek mondandója az egyén boldogsága? Kérdések, melyekre a válaszom egyszerű.

Hitem szerint minden vallásnak, filozófiai irányzatnak, eszméknek, és különféle szellemi szektáknak az a célja hogy az egyén, az ember, boldogságát felébredésük. Az ébredés után rávilágítsanak a Boldogság nem anyagi eredetű voltára, azaz bizonyosságot nyerjen egy tudatállapot melyben érezhető, hogy a boldogság magasabb rendű állapot, mint maga az anyag melyben érezni! Erre az érzésre az ébredés utáni állapotban mindig minden körülményben lesz mindenki számára érzékelhető példa, a saját életfelfogásán belül!

Majd a felébredés által, a mindenkiben ott élő lelki példát, állapotot megvalósítsák. De sajnos sok esetben hiba csúszik a dolgok megvalósításába, mert egy torzképet valósítanak meg az Ő saját egyéni elvárásainak megfelelően. Így már nem az a bizonyos lelki kép valósul meg, hanem az egyén /-ek/ személyes akarata, ami valójában a boldogság birtoklásról szól. Ez a birtoklás valójában a halál legyőzésének, és a halhatatlanság elérésének mindent túlszárnyaló vágya. A vágy emberi dolog, célok vezetnek, és a célokat ideák. Így nem érhető el a boldogság. Azonban az sem álom csupán, és nem is lehet emberi megközelítésben értelmezni.

A boldogság nem egy megfoghatatlan dolog, de nagyon nehéz elérni, mivel eléréséért, meg kell szabadulni az ego hatalmától. Attól az egótól mely látszólag ésszerű utasításokat ad arra vonatkozóan, hogy miképp tudunk boldogabbak lenni. De bármilyen furcsa, ez az utasítás az elvárások utasítása, a káprázat ideológiája, és nem a tiszta boldogságé!

A tiszta boldogságot csak a szellem tökéletes felszabadítása után lehet elérni! Ebben a felszabadításban segítenek a vallási és egyéb eszmei irányzatok, több-kevesebb sikerrel.

Így most már érthető miért lett könyvem első fejezete a BOLDOGSÁG.

Minden embernek eredendően születésétől fogva joga van arra, hogy boldog legyen.

De a boldogság csak akkor érvényesül, mikor az érzések tisztasága viszonzva van, és ebben a viszonzásban semmiféle olyan erő nem kap szerepet, mely valójában valamilyen érdeket szolgál.

Nem csupán az a boldogság mikor testi megnyilvánulása van a dolognak, az a felszín, és távolról sem közelíti meg az igazi érzést. A boldogság a lélek erejében rejlik, és ez az erő a tiszta érzéssel csak fokozható, de ha kétely támadja meg, akkor gyengülni kezd. És ekkor már nem lehet semmiféle értelemben boldogságról beszélni, csupán érdekek játékáról.

Érdekek nélkül meglelni a boldogságot a legnagyobb kincs, amit ezen a téren ember elérhet.

De, sajnos keveseknek adatik meg ez a boldogság. Nagyon sok ember él abban a hitben, hogy Ő elérte ezt az állapotot, de vannak pillanatai az életének, melyekben arról kap érzelmi információkat, hogy az, amit elért nem a teljesség. Ekkor két lehetőség marad a dolgok megismerésére.

Az első, hogy értelmezi a kapott információt, és úgy alakítja életét. Ehhez persze kell egy nagy adag bátorság, hogy szembe nézzen saját lelki fájdalmával, melyet a majdani felismerés okoz. A másik lehetőség, hogy semmiről sem vesz tudomást, és strucc politikus módjára homokba dugja a fejét. Így, nem mert szembe nézni önmaga vélt világával, és hagyja, hogy továbbra is vak világban éljen.

Az első változat bizonyít egy nem emberi gondolkodást, azt, hogy él még a lélek mélyén a gyermek, mely képes felfedni az igazságot, de nem ítélezkedik. Elfogad, és nem csak mérlegel csupán. Nos, ami mérlegel, az nem más, mint a vágyaktól vezérelt birtoklásra törekvő, és ezért minden akaratát latba vető Homo Sapiens, amit a későbbiekben úgy fogok nevezni, hogy a Jég-vadász! De, hogy miért épp ezt a nevet adom a mai embernek, mely értelmesnek képzei magát, az már lassan ebben a fejezetben is kezd előbukkanni a múlt tengernyi mélységét fedő ködgomolyagból.

De most térjünk el a Jég-vadásztól, és induljunk el a boldogság ösvényén, és nézzük milyen megnyilvánulási formái, vannak a **BOLDOGSÁGNAK**.

Kettő formációról lehet beszélni, az egyik a Maya fátyla, azaz az anyag érdekeltségű boldogság.

A másik viszont isteni eredetű, azaz az emberben létező Lélek boldogsága, ez az ami fontosabb, és természetesen szebb is!

Nem tudom miért, de van egy olyan érzése kedves Olvasó, önnel, hogy mire ennek a fejezetnek a végére ér, lehet kicsit másképp

fogja látni, és érezni azt a szót, hogy TÁRS, és azt, hogy SZERELEM. Ön talán elmeséli nekem azt, hogy mi ez az érzés bennem, ami most felkavar. Na nem nagyon, csak hát az jutott így éjjel 23:00 óra tájban az eszembe, hogy jogom van-e arra amit tenni fogok. Ez harc lesz a javából! De egyben bízom, és nem másban, mint abban, hogy a harc végére megkönnyebbül lelke, tisztább lesz szeme, és fényesebb a tekintete.

Nos kezdődjék a LÁZADÁS!

Ó azt még elfelejtettem mondani, hogy mi ellen lázadunk: a FÉLELEM az, amit le kell győzni!

Mi a félelem?

Nos a félelem a haláltól, a megváltozhatatlantól, a visszavonhatatlantól, egy adott tudást legyőző ellenfélről szól. De valójában az ember önmagától, illetve önmaga sikertelenségétől fél, mert ez jelenti számára a „totális” véget. Fél, hogy nem tud uralkodni valamin; bármin, csak uralkodjon. Az ember lelkében ott él az élet feletti uralom vágya, ott él a halál legyőzésének vágya. De ezek csak vágyak, mert fél. Fél, hogy csődöt mond tudása, erőfeszítése, létének értelme.

Megpróbálni TUDATOSAN tenni már nem megy, mert a félelem elvette erejét.

(Csak tréfa? :

A szerelemben az ember gyakran használja azt a kifejezést társára, hogy Ő a minden. Nos abban a kapcsolatban, ahol ez elhangzik, én nem látok semmi komoly dolgot! ! Mivel ha elveszti egy ilyen kapcsolatban valaki a „mindenét” akkor látványosan összeroppan idegileg. Pedig csak egy kapcsolat szakadt meg, amit nem tudott uralni, és még csak szóba sem került az, hogy érezte-e esetleg társát, ott belül a lelke mélyén. Valószínűleg nem, mert akkor nem lett volna a minden, és nem roppant volna össze idegileg. Ja, persze nem lett volna félni valója sem! ! !)

Mérjük fel ellenfelünket, és első lépésben tisztázzuk mitől is, félünk, és mi az, ami a félelem tárgya. Fontos, hogy őszintén nézzünk bele lelkünk mélyébe, mert bármilyen hihetetlen, de ott létezik a boldogság, és nézzünk bele tudatunk világába, ott lapul egónk mögé bújva a félelmünk, mely megakadályozza a lelkünk erejét abban, hogy elárassza testünk és szellemünk. Mik a félelem legfontosabb megnyilvánulási formái, illetve melyek azok a tényezők, amelyek kiinduló erőket gerjesztenek a félelem manifesztációjában?

Ezek a megnyilvánulási formák valójában erőteljes összefüggésben állnak az egó boldogságával. Azaz a félelmeiktől szenvedő

milyen belső lelki nyomástól akar megszabadulni.

Az első: a magány.

A második: rádöbben arra a tényre, hogy kihasználta.

A harmadik: a megcsalás félelme.

A negyedik: elveszti anyagi támaszát.

Az ötödik: a „szeretett” személy másé lesz.

A hatodik: eljárt felette az idő, és ezért történik a váltás.

A hetedik: a megváltozott életkörülmények miatt elveszti boldogságát.

Ez a hét legfontosabb tétele a félelem érzelmi alapon történő kialakulásának, melyben, ha mélyebben belegondolunk, akkor már az elején látható, hogy ezek csupán az egó játékszerei. És ha ezek következtében történik egy kapcsolat megszűnése, akkor el lehet gondolkodni azon, hogy az a kapcsolat valójában a boldogságot jelentette-e, és nem egy idealizált, lila ködgomolyagot.

Kezdjük az elsővel: a magány.

Nagyon sok ember retteg ettől az állapottól, és mégis valahogy úgy fest a dolog, hogy mágnesként vonzza őket ez az állapot. És addig teszik a dolgukat, amíg be nem következnek. Gyakran akkor, amikor legkevésbé számítanak rá. A legtöbb magányos emberre jellemző, hogy egy idealizált álmoképet kerget, és semmiképp nem akar megválni tőle, és ezzel az ideával akarja összemérni a környezetében élő személyek viselkedését. Így egyre több olyan vélt viszonyítási pontot hoz létre, melynek az lesz az eredménye, hogy szabályosan elkergeti maga mellől azokat, akik valójában szeretik. Persze a legtöbb idealista rádöbben cselekvése hibáira, de akkor már késő!

Az elkergetett személy menekülővé válik, és nagyon nehéz lesz visszacsalogatni. Igen, a szó szerinti értelmében úgy kell neki visszacsalogatni.

Felmerül egy kérdés: mi az oka annak, hogy egy magányos személy ebben az idealizált helyzetben képes valakit elűzni maga mellől. Nos nem más, mint a túlzott szeretet kimutatása, azaz nem tolerálja eléggé a másik felet. Így érvényesülni sem hagyja, ezáltal alakulnak ki a mélyebb konfliktus helyzetek, melyekből általában váratlanul, a meglepetés erejével hat a változás létrejötté. Nos lehet, hogy az a régi kapcsolat, mely elmúlt, szép volt, jó volt, de tudomásul kell venni, hogy elmúlt!

Itt csak a további lépés segíthet, de ehhez erő, és tolerancia kell!! Ami legfontosabb nem szabad senkit egy másik személlyel összevetni, vagy egymáshoz viszonyítani őket. Érződni fog, lehet, hogy tudattalanul, de az biztos, hogy érződik.

Tehát valójában minden társtalanságban szenvedőnek egy fő

leckéje van, megtanulni tovább élni, megtanulni tovább lépni!

Nem beszéltünk azokról, akik tudatosan választották e földi lét ezen formáját. Ők valójában nem magányosak, sokkal inkább visszavonultak. Ők kevesebben vannak, és az életük gyakorta teljesebb, mint akiknek társuk van. Nem vonják ki magukat a világ körforgásából, de lehet, hogy olyan dolgot tapasztalnak meg, amit mások el sem tudnak képzelni. A belső harmónia megérezését, majd annak megtartását!

Tehát el lehet különíteni az egyedül élők világát, és fel lehet benne fedezni két fő csoportot. Az első csoportba tartoznak azok, akikről az imént volt szó, tehát lelki fejlődésük beteljesedéseként élik meg az egyedüllétet. Ezekre az emberekre egy dolog roppant jellemző: ugyan egyedül élnek, de nem magányosan. A lelkükből kisugárzó erő hatására szinte tömeg veszi őket körül, hogy érezzék tudása mélységét, egyensúlyának erejét.

Azokra, akik ebben a tudatállapotban vannak, társaik képesek felfigyelni, és képesek megosztani velük lelki fájdalmaikat. Mert tudják, hogy ők tudnak segítő erőt nyújtani a fájdalmak és a félelmek leküzdésében.

A másik csoport a magányosok klubja. Ők, akik különféle félelmi viszonyok hatására, vagy csak vágyaik megtestesülési útját keresve mutatják a külvilág felé, hogy ők már olyan bölcssek, olyan okosak, hogy ők már a magányra vágnak. De ez csak okoskodás, egy ideológia vélt megalkotására, és ez a kirekesztettség ideológiája. Ugyanis ezek a magányosok nem gerjesztenek olyan erőt, amely lehetővé tenné társaik számára a segítséget. Tehát , csak magyarázzák, hogy miért élnek magányosan, és nem élik az egyedüllét bölcsességét.

A régi szamuráj mondás elgondolkodtató, hogy melyik csoportra érvényes:

„Nincs mélységesebb magány, mint a szamurájoké. Talán a tigrisé a dzsungelben.”

Tehát el lehet gondolkodni, hogy az igazi boldogság, az igazi elvonultság, az önfeláldozást jelent, de hogy mi is ez az önfeláldozás, próbáljuk meg körüljárni.

Első lépésben a félelem további támpontjai.

A második félelmi támpont a kihasználtságra való motiváció. Ez nagy erőket gerjeszt, és állandó belső nyomás alatt tartja a személyiséget. Itt már képes az egó indulatokat létrehozni. Az indulatok is érzésből fakadnak, de sokkal jobban lehet ezt az indulatot értelmezni, ha nem a tiszta érzések világában keressük az eredőjét, hanem sokkal inkább az érzelgősség világában.

Itt előjáróban annyit, hogy a szerelem ugyanannak az erőnek a megnyilvánulása, mint a gyűlölet. Csupán az a különbség a szerelem

és a gyűlölet között, hogy az egyik teremtő erő, a másik a mindent elsőprő féktelen pusztítás színtere.

Ez azt jelenti, hogy mind a kettő érzés valójában indulat, és bármennyire is furcsa olyan erők hozzák őket létre melyek hirtelen és nagy lángon képesek égni. Ez az égés viszont öncélú!

A tiszta szerelem, mint olyan, ebben a világban nehezen elérhető állapot, mivel alapjaiban birtoklás nélküli kell legyen! Az ember ezt általában úgy értelmezi, hogy szerelem idővel szeretetté alakul át. Ez csupán részben igaz. Mivel a szeretet nem birtokol, ha tiszta érzést jelent, és elfogadja a másik felet olyannak, amilyen. A szerelem viszont ebben a világban egy idealizált folyamat, és öncélú. Itt lehet látni, hogy valójában mennyire nem tudják sokan, hogy mit is jelent a szerelem!!!

Akkor lenne képes az igaz szerelemre az ember, ha képessé válna arra, hogy a szerelme egyetlen pillanatába belesűrítse minden életerejét, és azt szétárasztva élje meg a szerelem varázsát.

De sajnos, a földi ember nem igazán képes „látszólagosnak” tűnő dolgokért így feláldozni a saját énjét.

Manapság sokan úgy vélik, hogy a szerelem egyenlő a testiség fogalmával. Nos, a szex valójában csak gyenge utánpótlás az igazi szerelem megnyilvánulásának. Sokkal többről van szó, és sokkal mélyebb jelentőségű. Talán utalásom az idősebb korban lévő emberek szállóigéjére rávilágít, hogy mit jelent a szerelem. „Az idő elmúlásával a szerelem / itt testi vonzalom szintjén / szeretetre változik.”

Miért az öregkorban, és mit jelent az, hogy változik?

Változhatnak-e érzések, ha azok igazak? NEM.

Csak idő kell, míg az emberfia ráébred arra, hogy nem a test a fontos, hanem a párvalasztás valójában lelki síkon történik!

És ha ez a sík még valakiben nincs tudatosan kifejlődve, és a lelke szépségének nem tud szabad utat engedni, akkor minden áron ragaszkodik szerelme tárgyának a birtoklásához. Ez valójában nem más, mint az oly sokat említett félelem egyik „gyerekes” megnyilvánulása.

Nagyon sok kapcsolatban ott lebeg a láthatatlan ellenség, és a tudat állandó rettegésben tarja a félelem erejét. A Tan egyik legfontosabb megnyilvánulási formája, mely rávilágít a szerelem legmélyebb és legrejtettebb titkaira: a tisztelet egy másik ember iránt, a boldogság felismerése iránt rámutat, hogy az életet nem illúzióként és vágyakként irányítani kell, mert ez rettegést okoz. A rettegésre mindig a halál és az elmúlás következik.

Ismét eszembe jutott egy régi-régi samuráj mondás:

„Sokkal rosszabb a halálnál, a halált megelőző rémület, a rettegés.”

A halál jelen esetben egy gondolathoz való ragaszkodás feladását jelenti. A gondolat maga a vélt boldogság elvesztése. A rémület a kilátástalanságot jelenti, amely magába hordozza a sikertelenség és a katasztrofális elemeket. A rettegés pedig fertőző csíráit hordozza a legnegatívabb dolgoknak, melynek jelentősége az élet örömeinek nyugtalanságát képes meghatározni, így az élet kilátástalanságát, és a boldogság kilátástalanságát hozza felszínre. De, ha a folyamat kialakulását megelőzi az önfeláldozás, az önzetlenség és az odaadás állapota, mely mentes minden objektív és szubjektív megítéléstől, az akarat, a vágy, és a birtoklás elvárásaitól, akkor a halálnak más jelentősége van. Mint érzelmi metamorfózis jön létre, így nem okoz rémületet, és nem tud kifejlődni a rettegés sem.

Miből táplálkozik ez az erő, mi az információ, ami kiváltja a - megcsalástól- való rettegést?

A BIZALOM HIÁNYA!

A BIZALOM a szerelem mindennél fontosabb alapja. Erre épül az érzés, mely elindítja szerelem kifejlődését. Persze most sokan kérdezik: mi van akkor, amikor az a bizonyos nagyon ritka csoda történik, amit az emberek úgy neveznek, hogy szerelem első látásra?

Ott is a bizalom kapja meg az első helyet. Ugyanis a bizalom a világ összes nyelvén és dialektusán azt jelenti, hogy egyek vagyunk, és nincsenek külön érzelmi céljaink, egy dolog vezet minket a bensőnkben lüktető tiszta érzés, mely nem öncélú és nem profit jellegű.

Tehát üzleti nyelven fogalmazva, jelen esetben a szerelem nonprofit jellegű vállalkozás.

De térjünk vissza a megcsalás folyamataihoz!

Maga az érzés, hogy valami egy adott kapcsolatban nincs rendben, emocionális jellegű, azaz nagy vonalakban a környezetből olyan kommunikációs impulzusok jönnek, melyek olyan ingereket szabadítanak fel a belső gondolat megalkotása terén, amelyek azt az eredményt jelentik, hogy változás állt be egy adott kapcsolatban.

A XX. századi Jég-vadász pszichológiája szerint a megcsalás akkor következik be, ha már gondolati síkon elkezdődik egy másik személy középpontba kerülése, és bármilyen furcsa ez első látásra semmilyen spirituális információt nem tartalmaz.

De mégis!

Mivel a gondolatok energiából állnak, és az energia a környező világból kapja azokat az információkat, melyek a manifesztációjához kellenek.

Így nézve csupán a térből a tudat felé áramló információk összességéből indul ki az érzés, melyet jelen esetben a megcsalás érzésének nevezünk. Van egy érdekes közmondás:

Nem zörög a haraszt, ha nem fúj szél!

Ez a parányi bölcsesség pontosan jelképezi azt, amit az imént beszéltünk a gondolat manifesztációjáról.

Milyen tudati információkat hozhat létre egy ilyen gondolati halmaz? És melyek azok a tudati tényezők, melyektől egy felismerés által illene megszabadulni, hogy érzelmileg, és értelmileg magasabb szintre lehessen lépni? Első lépésben azon kell elgondolkodni, hogy miért alakult úgy az adott szerelem története, hogy képbe került a megcsalás érzése?

Ez valójában - kár takargatni- mindkettő fél hiányosságait jelenti. Azaz mind a ketten megakadtak a szerelem értelmezésnek a testi szintjén. A bizalom hiánya - mint félelem - abból indulhat ki, hogy valamilyen formában egyik fél nem tudja a másik elvárásait kielégíteni. És egy idő után, mivel a kielégítetlen vágyak hajtóerőként szolgálnak, újabb vágykereső célpontokat vesz célba.

Például, ha egy kapcsolatban az egyik fél tart attól, hogy szexuálisan nem tudja társa elvárásait teljesíteni, akkor az elhagyja. Nos ha csak a szex motiválja a kapcsolatot, akkor a félelem manifesztálódik, és valóban ott fogja hagyni. Ez felszínes kapcsolatra vall- sajnos manapság ebből van több!

A negyedik félelemi tényező az anyagi javakkal függ össze. Manapság sajnos főleg a szebbik nem képviselői között akad, aki ezt a lehetőséget tartja szem előtt, de azért férfiak is keresik azokat a kapcsolatokat, melyekben megerősítik anyagi biztonságukat.

Ezekben a folyamatokban lehet a legjobban meglátni, hogy ki mennyire tiszteli a lélek erejét, és mennyire tudja a Maya fátyla elvakítani. Persze hallom, sokan azt gondolják, hogy szerelemből nem lehet megélni. Ez igaz, a de az is tény, hogy a szerelem jelentősége, nem lehet azonos az anyagi érdekek jelentőségével.

Amikor egy ember képes szerelmet hazudni / mert bárhogy vesszük az akkor is hazugság/ csupán azért, hogy életét látszólagos anyagi biztonságban élje le, nos az az ember másra is képes lesz. Egy dolog jellemző az ilyen beálítottágú emberekre, és pedig az, hogy két különböző világban élnek, elválasztva az érzelmeiket az anyagi függőségtől. Azaz nem igazán hűséges kapcsolatot folytatnak partnerükkel.

Képesek máshol kalandokban keveredni csupán csak a kaland élvezetért, és bármikor bármilyen helyzetbe is kerüljenek, - ha látszólagos veszteség is éri őket - állandóan arra törekednek, hogy ők kerüljenek ki nyertesek. Kivéve, ha érzelmi veszteség éri őket, azt nem igazán veszik komolyan. Sajnos ők azok, akik egy időben az életük egy szakaszában elérnek mindent, és álmaik sora valósul meg, de ahogy

múlik az idő, úgy kerülnek háttérbe, és egyre elhagyatottabb magányban lesz részük. És letargikusabb akkor lesz számukra az élet, mikor a legjobban lenne szükségük a szeretet erejére. De az, amit keresnek már elmúlt az idő egy távoli pontján. Ekkor értik meg, hogy nem az anyagi érték az ÉRTÉK az életben.

A következő félelmi szakasz az, amikor attól retteg valaki, hogy az általa szeretett személy másé lesz.

A birtoklási vágy belső félelme, mely egy állandó feszültséget hoz létre, hogy azért mert nem tud eleget tenni társa elvárásának, az talán valamiben hiányt szenved, és ezért fogja elhagyni.

Ezért mindent megtesz a birtokló, de a legfontosabbat nem veszi észre, hogy nem a külsőségek számítanak, hanem a belső szerelmi kapcsolódás. Ez valójában ennek a kapcsolódásnak a hiánya.

Ez a félelmi szakasz nagyban összefügg a fenti, előbb említett kettő tényezővel. Csupán azoknak egy tudatosabb formája. Ez a félelem akkor szűnik meg, ha a birtoklóban tudatosul, hogy valójában az Ő cselekedetei azok, amelyek elűzik mellőle társát. Felismerése ennek a félelmi szakasznak nagyon nehéz, szükséges hozzá egy erős belső önkontrol. Ha ez megvan, akkor csupán csak azokat a motívumokat kell megnézni és erősíteni, melyek társában az együvé tartozást erősítik.

Itt sokat segít a probléma felismerésében és annak leküzdésében, ha közös akaráttal szerveznek közös programokat, melyekben az együttlét a legfontosabb, és nem a cselekvés, amit tesznek.

A következő szakasz nagyon érdekes folyamatokat vet fel, és valójában az idő múlandóságát köti össze a vágyak birodalmával.

Ez a szakasz azt jelképezi, hogy valaki felett eljárt az idő, és ezért hagyják magára.

Ez a félelmi szint legtöbb esetben nőkre jellemző, de egy bizonyos kor után férfiak is beleeshetnek ebbe a csapdába.

Minden szerelem az elején rózsaszín felhőből áll. Azaz a szerelmesek szinte vakok, és semmit nem vesznek észre társuk „hiányosságaiból”, de aztán múlik az idő!

Majd feltűnik egy reggel, hogy azért nem tudott hősünk jól aludni, mert élete párja horkol! Persze ez eddig fel sem tűnt neki, helyette arra gondolt milyen édesen szuszog álmában, - de most horkolt! Majd láthatóvá válnak a pattanások, és milyen érdekes, eddig ezt sem vette észre!

És micsoda érdekesség, hogy feltűnik neki, mekkora lába van, pedig nő!

És közben hősünk észre sem veszi gondolatai már lassan napközben is ezek az apró hibák körül forognak, és lassan néha-néha

elszólja magát.

Persze társa nevet ugyan, mert leplezni próbálja ezeket a dolgokat, de valahol mélyen érzi, elmúlt a varázs. De valójában ezeket a megnyíl-vánulásokat még el lehet valahogy ütni. Sokkal fontosabbak azok a folyamatok, melyek „csupán érzésben” jelentkeznek. Ezekhez néha elég egy furcsa értelmű szó, vagy nézés, vagy egy több jelentést takaró hangszín. Ezeket sokkal nehezebben lehet félre magyarázni, mivel a cselekvés sorozatok mögött mindig ott bujkál a szerelem megrontó kis ördöge, a kétely, és annak társa a félelem.

Ezek a gesztusok, az emberi lélek rejtett zugaiból erednek. A félelem itt arról szól, hogy vajon mennyire tudják az emberek palástolni, vagy épp mennyire válik szükségessé az, hogy egyáltalán palástoljon valamit. Például emberek hosszú éveket leélnék társukkal, és soha nem jönnek rá, hogy a másik komoly lelki fájdalmat rejteget. És vajon miért? Mert a szenvedő mindent megtesz azért, hogy fájdalmát elzárva tartsa, mivel attól fél, hogy ha kiderülne fájdalma oka, akkor talán elveszíthetné „társát”. Ezért inkább mindent megtesz azért, hogy titka ne tudódjon ki.

Nos mi ez, ha nem félelem, mely a kételyből ered, és a kételynek mindig az alapja a **Bizalmatlanság**. Kiben nem bízunk ilyen esetben a kételytől szenvedő? Magában vagy épp társában?

Egyáltalán ilyen kijelentések hatására mitől alakul ki a bizalmatlanság? És elérkeztünk az emberi érzésvilág legfontosabb kérdéséhez és egyben mozgatórugójához: a MIÉRTHEZ. Ugyan nem tűnik bonyolultnak első látásra a miért/ek/ megválaszolása, de ha mélyebben megnézzük látjuk, hogy valójában talán az egyik olyan feladat előtt állunk, mely az ember számára a legnehezebben értelmezhető. Nem csak lelki síkon, hanem az élet számtalan területén is. A „miért” egyik legfontosabb kiindulópontja az érzések világából ered.

(Ne tévessze meg az olvasót, hogy látszatra elkanyarodtunk témánktól, de csak akkor tudjuk meg a kérdésünkre a választ, ha ezt a kört megismertük. A feltérképezése lineáris logikával nem végezhető el, pókháló rendszerben kell gondolkodni, és úgy sokkal mélyebbre lehet látni és megismerni azokat az összetevőket is melyek látszatra nem fontosak.)

Mint fentebben említettük a miért az érzések világából ered, de vajon mi lehet a miért ellenpólusán? A MERT! A „mert”, mindig valaminek a hiányát fejezi ki a másik fél lehetőségével szemben. Például mikor a szerelmesek közül az egyik fél azt kérdezi:

- “Miért nem szeretsz?” vagy “miért nem fejezed ki jobban szerelmedet?”

Amire a másik fél így válaszol:

- "Mert te nem veszed észre, csak azt látod, hogy a te elvárásodnak nem felel meg az, ahogy én kifejezem."

Mit takarhat ez a fenti nagyon rövid párbeszéd? Igaz ugyan, hogy kicsit sarkított formában írtam le, de kilehet érezni belőle a választ.

Nem másról van szó, mint arról, hogy ki mennyire akarja birtokolni a „társát”. És ennek a birtoklásnak az alapja valójában az önzésből, az egóból ered. Itt lehet megfogalmazni azt a kérdést, szavakba öntve, hogy milyen az igaz szerelem?

Közhelyek, és hangzatos szavak nélkül.

Milyen formában lehet megfogalmazni a szerelem mondandóját úgy, hogy abban az egó nem játszik semmilyen szerepet?

A szerelemben tudni kell engedni és elengedni.

A szerelem utáni vágy nem okozhat testi fájdalmat.

A szerelem nem lehet függvénye az időnek, térnek, anyagnak.

A szerelmet nem ideák vezérlik, és nem elképzelt vagy megvalósítandó álmok.

A szerelem csak függetlenül tud létezni.

De az ember szerelmi érzései nagyon bonyolultak és szövevényes rendszerből állnak. A véleményem szerint, a mai filozófiai és szociális világnézetben majdnem lehetetlen, amit fentebben értelmeztünk.

Itt most a kérdés az, hogy "miért", és ugyan azt már tudjuk, hogy minden miért megszüli a maga "mert" válaszát, azért vegyük a bátorságot és az önkritikát és keressünk választ a "mertre".

Az ember filozófiai megközelítés nélkül is egy benne élő példát követ. Ez a példa a boldogság keresésben a gyermekkori motivációkból táplálkozik. Azaz, ki mit lát mint boldogság példa gyermeként, azt viszi tovább felnőtt korszakába. De itt valójában a leutánczáról van szó. Egy gyermek a szülőket mint „Isteneket” szemléli. A szülő a gyermek számára teljesen mindenható!

De ez a mindenhatóság-béli felfogás tudattalan! Nem ellenőriz, és nem alkot véleményt - csak szélsőséges esetekben, akkor is mint menekülés, és akkor is valamilyen közeli felnőtt viselkedéséből alkotja meg az Ő „istenképét”. (Bár a mai világban szerepet kap ebben a játékban a film világa is. Néha a filmekben látható személyek is mindenhatóvá válnak, igaz ez a magasabb korosztály számára jellemző - 12-16 év közöttiek -.)

De mielőtt tovább megyünk, gondoljuk végig mit is, takar ez a „mindenható” meghatározás: olyan személy, aki erős, cselekvő, biztonságot adó, kiegyensúlyozott, a többi felnőtt számára félelmetes, BIZALMAT SUGÁRZÓ, ÖNZETLENÜL SZERETETET NYÚJTÓ, egy

szóval a mindenhatóságot, a TÖKÉLETEST takarja.

A gyermek érzélemvilágát ez a tudattalan folyamat szabályozza, és később, mint felnőtt, az ebben a korban megélt tapasztalataiból fog saját maga is BOLDOGULNI az életben.

Persze vannak szélsőségek mikor a gyermek már korán kijelenti, - hogy olyan nem lesz, mint a szülei, Ő egész másképp fogja élni az életét. De itt is ugyanezek az erők motiválnak csak épp más személy a mindenható minta, vagy követendő példa az Ő számára.

De nézzük milyen ez a gyakorlatban, és vannak e példák erre az életben? Olyan példákat kell keresni, melyek bizonyítják, hogy a fenti folyamat működik.

A válaszom az, hogy vannak ilyen példák, és a felismerésük sok ember számára eléggé fájdalmas és elgondolkodtató!

Minden gyermek 5-8 éves kora között azt feleli, olyan lesz, mint a szülei, azt a munkát is fogja végezni, és olyan házat, és kocsit is fog venni. De ahogy múlik az idő ez a kép, változik, a változás oka az, hogy beelát a dolgok mélyére, és keresi az érzelmi motivációkat, keresi saját Boldogulásának nyitját. A változás oka a saját identitásban van. 8 éves kora a gyermek önálló lépések sorát teszi meg, elkezdi értékelni a saját maga által megalkotott vagy létrehozott, de egyben a tanulása által érzékelt értékeket. Ezek az értékek néha ütköznek azzal, amit a szülőktől lát. Mivel látja, hogy az osztálytársának vagy barátjának drágább eszközei vannak mint neki. Érzékeli a különbözőségeket, érzékeli, hogy az emberek nem egyformák, érzékeli, hogy az anyag meghatározó szerepet tölt be az Ő életébe. És innét elindul egy furcsa kálvária mely akár egész életen át is, tarthat. Kálvária mely arról szól, hogy van - e valami az anyag világán túl, hogy mit is takar a boldogság valójában. Ezek a gyermekkori kiinduló pontok, így lesznek meghatározó tényezői egy majdan felépülő életnek. A fenti folyamatokat nem nevelési tanács alapjaként írtam le, hanem azért, hogy könnyebben megérthető legyen az a folyamat, amit a felnőttek boldogság keresésének neveznek, és amit valójában az emberek 99,9 %-a tesz életében. A nagyon kisszámú maradék viszont egészen más világot épít magának. Nos, hogy kinek lesz igaza, csak addig kérdés, amíg fontos, hogy kinek milyen anyagi java van. Ha ez már nem fontos akkor ebben a témában rejlő igazság keresés sem lesz fontos!

De menjünk vissza a boldogságkeresők gondolatvilágához. Manapság nagy divat, hogy fiatalabb lányok évtizedekkel idősebb férfit keresnek maguknak életük párjául. Ennek oka:apa komplexus, - mondják a tanult emberek-, de kicsit más megközelítésben egészen más eredményt kapunk.

A gyermekkori mindenható kézzelfogható hiánya! Azaz nem volt olyan példa előtte, amiből meg tudta volna tapasztalni azt, hogy milyen információkat közvetít a mindenható kézzelfogható közelsége! Viszont látta, hogy más gyermekek milyen boldogok!

És ez a látott kép az, ami felnőtt korban kialakítja azt a motivációt, hogy egy idősebb személyhez kösse magát. Így tud majd **BOLDOGULNI!** Nagyon kevés az életben az olyan kapcsolatok száma, ahol ez a szerelem egy életre szól. Az esetek többségében mikor a fiatal lány ráébred arra, hogy az általa választott személy - mint mindenható - nem tudja az Ő igényeit teljesíteni és érzi, hogy különbözőséget szül az órá váró megélni valók sora, - mivel társa már azokon túl van. Így megszakítja a kapcsolatot.

Példa:

A fiatalok szeretnek utazni és menni, amikor lehet. Egy ilyen kapcsolatban pedig az idősebb fél egy felkérést ugyan teljesít, de egy nap azt fogja mondani, vagy épp éreztetni:

- Ebben a korban én is mindig mentem!

Ez elég is.

Ettől a kis mondattól indul el a különbözőség. Mivel a másik érzi, hogy ŐT még számos megtapasztalás várja az életben, de társa ezeken már túl van. Rosszabb esetben pedig úgy érzi, lekezelik! Még rosszabb esetben lelkiismeret furdalást érez, mert nem hagyja társát pihenni a hétvégén. De érzi, a fiatalsága hajtaná! Ez megint törést okozó érzés!

Más a folyamat lényege akkor, ha férfi fiatalabb, és a nő idősebb évtizedekkel. A mai tudomány tanítása szerint ez az - anya komplexus-. De azért ennél sokkal többről van szó!

A gyermekkorban nem megfelelően érzékelt a szeretetet, mivel az elfojtva, vagy csak csepegtetve volt érzékelhető a számára. Ezért megalkotott egy anya képet és azt ruházta rá arra, aki Őt megérti és abban a tudattalan folyamatban erősíti is. Így jut hozzá és így tudja érezni az elmulasztott érzelmi biztonságot. Ez is a mindenható szerepkör hiányából ered.

(Nem csak férfi lép ebbe a szerepbe bele, maga Isten nemtelen, a gyermek mindkét szülőt ugyanazzal a tulajdonsággal ruházza fel, csak a felnőttek viszonya alapján kezdi később Őket külön felruházni egyéni tulajdonságokkal.)

Mind a kettő esetben, amit fent írtam nőket tettem az irányító szerepbe, ennek az oka egyszerű. Valójában minden férfi - nő szerelmi kapcsolatban a nő választ magának férfit. És nem a férfi választ magának nőt. (De nem tartoznak ide azok a kultúrák melyekben az anyagi érdekek vezérlete miatt, köttetnek házasságok.) Annak az oka, - hogy

a nő választ magának férfit-valójában nagyon egyszerű.

A nő mikor kapcsolatba lép egy olyan férfival, aki számára szimpatikus, elkezd az agya egy bizonyos Ferómon-tartalmú hormont kiválasztani. Ennek hatása a nő verejték illatanyagában jelentkezik, a férfit ezt tudattalanul fogja, és onnan kezdve valójában a kapcsolat már attól függ, hogy a nő mennyire „hormon aktív”. Ez csak abban az esetben nem jön létre, ha mind a két félben magas a belső önkontrol ereje, mivel így elfojtásra kerül a Ferómon-tartalmú anyagok termelése!

Ez a két legfontosabb ferde vágány az érzelmi útvesztő világban. Ezek az irányok nem minden esetben okoznak újabb ferde vágányokat, mivel a folyamat megélése után intellektuálisan nagyon sokat lehet fejlődni, ha a lényegüket valaki megtapasztalja és értelmezi.

De van egy folyamat, mint boldogság keresési lehetőség, és ebből csak rossz irányok jönnek létre.

Ez a PEDOFÍLIA!!!

A médiák hírei szerint csupa férfiról derül ki, hogy ebben a - megnevezhetetlen- moráltalan folyamatban él, pedig nők is hajlamosak rá!

A folyamat gyökere a gyermekkorból ered. Azaz, hogy nagyon agresszíven uralkodtak az Ő gyermeki érzésvilágán, akaratán, testén, vágyain, a gondolatán, egyszóval a LELKÉN!

Ennek az uralkodásnak az volt a lényege, hogy az uralkodó személy szerint a világ rossz, és csak Ő képes a gyermeket megvédeni ebben a romlott világban. És csak Ő tudja boldoggá tenni. A pedofilek gyakran hivatkoznak az egyiptomi fáraókra, akik családon belül házasodtak, testvér testvért vett el.

Egyiptomban a gének megőrzése volt a cél, egészen más, mint itt, mert a pedofilek az érzéki örömökre vágynak, ellenben az ókoriakkal! Tehát nem helyén való az Ő példájuk.

Bár a sors torz fintora, hogy a pedofília nagy részben, és bizonyítottan az értelmiség társadalmából kerül ki világszerte!

Az esetek többségében nem csak arról van szó, hogy egy ÁRTATLAN test birtoklása nyújt élvezetet a számukra, sokkal fontosabb az a tudat, hogy a gyermeki test ÉRINTETLEN!!!

A gyermek a maga angyali bájával ártatlanságával, tisztaságával, kimeríthetetlen energiaforrás a pedofilek számára. . . . Valójában olyan ez - a megnevezhetetlen állapot- mintha egy vad ösztönállat akarna a mennyek országába bejutni úgy, hogy közben gyilkos tekintettel méregeti a feléje érkező mennyei seregeket.

És ez valójában ÖNZÉS, és így látható, a folyamatban benne élő valójában azt teszi, amit gyermekkorában vele tettek, uralkodik

másokon!

Eddig azokat a folyamatokat vizsgáltuk meg melyekben a benne élő nem veszi észre azt, hogy valójában nem egyensúlykeresés az, amit épp tesz.

De van olyan folyamat is, amikor valaki egy látszólag nem megmagyarázható ok miatt képes felborítani egy olyan kapcsolatot mely boldognak hat a külső szemlélő számára. Az első ilyen lehetőség a BOSSZÚ!

Ez a lehető legrosszabb érzelmi fertő! Teljesen önálló életet él maga a folyamat, és teljesen öntörvényű. A bosszú vezetése alatt álló személy az esetek jelentős részében csak saját sérelme igazolására keres lehetőséget. De azt nem veszi észre, hogy maga a bosszú nem fog igazolni semmit, sőt mindig tevékeny szemléltető példája annak, ami a bosszú miéértje! A bosszú minden esetben kettő összetevőből áll: vagy az érzelmi vagy az anyagi boldogulását érzi veszélyben az, aki a folyamat létrehozója.

De erre a bosszúra szomjazó nem tud rálátni a saját vaksága miatt.

Sokan kérdezhetnék, hogy valójában mi is a bosszú?

Mikor valaki a vélt vagy valós sérelmét olyan szinten akarja legalizálni, hogy annak mértékét összekeveri a Világegyetem igazságával. Így jogosnak érzi a sérelem helyreállítását, és ez véleménye szerint feljogosítja a bosszú érvényre juttatására, mely természetesen őt igazolja!!

Mit is jelent a világegyetem igazsága?

Minden embernek megvan a maga igazsága, az élethez való viszonyulása. Mikor úgy érzi, hogy ha ezt a viszonyulást sérelem éri, akkor nem tudja tovább élni az életét. Mikor a benne élő elveket olyan szinten éri a sérelem, hogy attól a világ dől össze. Nos ez a világegyetem igazsága, mely valójában egy célorientált gondolkodást jelent. Ugyanis ezek az emberek nem tudják, hogy a problémát követő napon is fel fog kelni a nap, és az élet megy tovább. . .

Na de, ha valaki ezt nem akarja észrevenni, hogy ez az Ő egoizmusa valójában, akkor összedől benne egy világ - egy sérelem hatására. Miért dől össze? Mert egy pillanatban mindenképp rájön, hogy a világ tőle független, és Ő csak szemlélheti, és nem irányíthatja azt.

Mert minden, ami az időben születik az emberi tevékenység, így az időben múlik el! De ha valaki túl lát az idő falán, akkor nem emberi dolgot alkot, és az idő számára elfújhatatlanná válik!

A közömbösség a következő olyan érzelmi folyamat mely képes, látszólag minden ok nélkül egy boldogságot szétzúzni.

A közömbösség, mint gondolati tevékenység, abból alakul ki,

hogyan az adott kapcsolatban az egyik fél úgy kezeli a kapcsolatot, mint a vadászatot. Azaz mikor megszerezte azt, amit akart, akkor már nem lesz a számára fontos és érdekes a másik fél személyisége! Így lassan kezd közömbösen viselkedni. Persze csak a megunt személlyel kapcsolatban. Mivel ösztöne hajtja, más személy felé nem mutat közömbösséget, így újra tud majd áldozatokat szedni.

Ez az érzelmi hozzáállás mindkét nemre egyformán jellemző.

Még egy fontos boldogságkereső folyamatról nem beszéltünk, és ez a dualizmus. Maga a szó latin eredetű és kettőséget jelent. A kettőség abból a felfogásból ered, melyben a lelkek párosával jönnek a Földre, azaz párosával születnek meg. De a megszületés itt nem azonos azzal a nézettel, hogy mindig egy időben vannak jelen a duál párok. A dualizmus szerint minden léleknek megvan a maga duál párja. Azaz pontosan az Ő másik része. Akivel ha egyesül beteljesül a boldogsága. Nagyon sok tévedésnek ad okot a dualizmus nem megfelelő ismerete.

Melyek lehetnek ezek a tévedések?

Az első, és legveszélyesebb mikor valaki csupán emocionális, vagy vágyak kellente érzelmi alapon kiindulva, gondolja azt, hogy megtalálta duál párját.

Ugyanis itt arról van szó, hogy valójában talált egy olyan embert, aki vele megközelítően azonos érzelmi hullámon él. Azonosak a nézeteik, azonos a világgépük, de nem azonos az élethez való viszonyulásuk! Egy idő után valamelyik fél érzi, ahhoz, hogy a boldogság megmaradjon engednie kell a másik fél érzelmi nyomásának. Ezen érzelmi nyomás bizonyítja a tévedés lényegét.

A duál társakban, ha megtalálják egymást, tökéletes a harmónia. Mind a két fél egy egységes egészet alkot. Egy olyan érzelmi állapotba kerülnek melyet más személy mellett nem tudnak megélni. A dualizmus lényege a tökéletes átfedés, az a lelki állapot melyben egymást segítik, és nem egymás rivalizálása a cél.

Az, hogy a dualizmus létező, vagy épp csak egy fajta érzelmi menekülést jelentő folyamat-e, sokféle irányból lehet megközelíteni. Miért gondolom azt, hogy a dualizmus keresése sok esetben csupán menekülést jelent? Menekülést egy olyan érzelmi állapotból, ahol nem azt kapta a boldogságtól, amit várt tőle. „Várt” már ez egy kicsit arra utal, hogy irányított boldogság-keresésről van szó. Azaz tapasztalatom szerint vannak a dualizmusnak olyan hívei, akik csupán arra használják fel a dualizmus jelentőségét, hogy csalódottságukat megmagyarázva tovább menjenek keresni azt a bizonyos kékmadarat. Nos így, erővel irányított érzelmi vágyakkal, nem lehet megtalálni a duál társat. Mivel

lehet, hogy az épp nem olyan lesz, mint azt elvárnák tőle!

Ez csupán utalás arra, hogy a másik szabad akarata, és elhatározása nem biztos, hogy egyező érzelmeket takar.

A lélek tánca, a szabadság lelki megnyilvánulásában bontakozik ki. Vannak lelkek, akiknek még a saját lelkük megismerésében szükség van a cölibátus megélésre. Itt nem csupán vallási okokra gondolok, hisz manapság rengeteg ember él olyan körülmények között, hogy valamilyen sors által vezérelt ok miatt nincs mellette senki. Ez is cölibátus! Sokkal nehezebb ebben a formában leélni egy életet, mint hivatalos cölibátusban. Itt nem vallási elhivatottság vezérelte a szándéka kiteljesedésében, sokkal inkább lelki igénye, mely sorsában volt -van- beágyazva.

Az esetek többségében az ilyen sors által vezérelt folyamatokban olyan fejlett lelkek élnek, akik már túl jutottak az anyag azon fokán, hogy fontos legyen nekik a testiség. Ők jól megvannak embertársaikkal, sőt a világgal és annak lényeivel, de már nem fontos nekik, hogy legyen velük egy másik személy. Számukra sokkal fontosabb az, hogy megéleljék azt a lelki boldogságot, amit, mint anyaghoz kötött ember nem lehet elérni. Rájuk lehet talán legjobban kimondani, hogy jó úton haladnak egy olyan állapot felé, amit úgy lehet nevezni, hogy egyetemes lényé váló válás.

Igaz, vannak magasan fejlett lelkek kik társsal élik életüket, aminek valamilyen egyéni sors vezérlete van. Ők le tudnák élni az életüket a belső tánc keresése közben, de tudják, hogy nekik a sorsukban ott van az is, hogy segíteniük kell valakin. Nagyon sok ember, ha tudatában lenne annak, hogy társa valójában a feladata az életben, akkor egész más képet, és értelemet kapna a boldogság keresésének a lényege. Az imént több ízben tánchoz hasonlítottam a folyamat lényegét. Mivel meggyőződése, hogy a boldogság akkor teljesedik ki, ha valakiben eléri azt az eksztatikus állapotot, hogy önfelédten tud benne élni, elvárások, és ideák nélkül, elfogadja társát olyannak amilyen. Elfogadja, mert tudja minden ember a saját sorsát éli, és ez ellen tenni nem lehet, mindenkit egy belső parancs vezérel. Ez a parancs a boldogság felé vezet, olyan mintha a Teremtő/k/ mindent megadnának ahhoz, hogy elérje az ember azt, amit keres. De az is benne van a parancsban, hogy ha ellene tesz, akkor kivívja teremtő/i/ haragját, mint istenharagját, és ez a harag addig tart, amíg képessé nem válik arra, hogy megbocsásson önmagának, mert csak így tud másoknak is megbocsátani. A megbocsátáshoz csupán egy dolog kell: tudni, hogy mindenki a saját sorsát éli, és nem azt, amit mások elvárnak tőle.

(Csak érdekesség: a történelemben számtalan olyan híres ember élt, és fog élni, akik nagyszerű szellemi tudásnak voltak birtokában.

Beszéltek a szeretetről, a békéről, és közben kicsapongó életet éltek. A dalai lámák sorában is éltek ilyen temperamentummal rendelkező lámák. De más vallások vezetői vagy akár híres filozófusok is voltak ilyen életvidám szemlélettel megáldva. De mindettől függetlenül tudták azt, amiről beszéltek. Nos egy idő után az úton járó ráébred arra, hogy nem mások elvárásának kell megfelelni, hanem saját magának, mivel csak így tudja megérteni mások elvárásait.)

Mert a tánc csak akkor szép, ha nincs benne görcs csak szépség és szabadság, szinte együtt lélegezni, és mozdulni a természettel.

MÁSODIK FEJEZET

Mit Mutatnak a vallások?

- Mit jelképeznek?
- Mit takarnak?
- Sajátos fejlődése a vallásoknak
(gyógyító szerzetesek színre
lépése)
- A vallás jövője?

Mit jelképezhet egy vallás? Legyen az akár egy Isten központú, vagy több Isten vezérlete alatt. Legyen bármilyen kiinduló pontja, minden vallásnak jelképezni kell alapjaiban morális utalások egész sorát, nem elég, ha egy vallás csak tilt, mert az akkor előbb utóbb elhal.

Nem elég, ha csak rébuszokat, és üres frázisokat ad híveinek. Kell, hogy segítsen a hívőjének lelki bajában. Segítsen, ha testi fájdalmára keres orvoslást.

De egy dologban minden vallás egyformát jelent, és egyformát jelképez. És ez egy útmutatás arra, hogy miképp találja meg a hívő a saját LELKI BÉKÉJÉT.

Minden vallásnak ez a legfőbb célja, olyat adni híveinek, amiktől azok érzik együvé tartozásukat, érzik, hogy lelkük megértésre és megnyugvásra talált. Támaszra egy olyan erő által, mely nem kézzel fogható, de mégis létezik (hitük és meggyőződésük szerint). Nem látható, de a kiváltságosak találkozhatnak vele a vallásuk erejébe vetett hit manifesztációja által, mely képes akár stigmák létrehozására, vagy hitük központi alakjainak látomás szintű megjelenítésére. Igaz, itt már erőteljes az összefonódás az emberi hitvilág, és az embert teremtő tudatok megnyilvánulása között. Csak a század elején történt eseményekre kell gondolni, a Fatimai, vagy épp más jelenések helyére. Érdekesége, hogy vannak esetek, melyek átélői nem igazán dogmatikus hívők. Sokkal inkább a hit lelki állapotában keresik békéjüket. Mint ez érzékelhető volt, a példánál maradva a Fatimai eseményeknél, ahol gyermekek voltak a kapcsolattartók. Őrájuk nem lehet mondani a dogmák értelmezésének tudatosságát! Viszont a hit erejében lévő lelki nyugalmat érezték!

Ez lenne minden vallás lényege.

A vallásuk ereje által elért tudatállapotban, mely lehet eksztatikus, illetve tényszerű. Azaz események megmagyarázhatatlan kialakulásának ebbéli felismerése. (Tehát hitük szerint, ezen magasabb rendű lények

tudatosan irányítják az emberi létet, és ennek az irányításnak a felismerése, illetve az irányítás bizonyosságát nyer az események keletkezése folytán.

Jelenléte állandó a vallás központi személyének.)

Manapság egyre több kis egyház vagy felekezet alakul. Bár ezek a nagy történelmi egyházak céljait hirdetik, mégis sok esetben ezeket a kis csoportokat maguk a nagy egyházak nézik rossz szemmel. Néha kikiáltják őket negatív jelzővel vallási szektáknak. Néha tudomást sem vesznek róluk.

Nem csupán a több ezer éves katolikus egyháznak vannak ilyen irányvonalai. A buddhizmus, vagy más több ezer éves tanok is rendelkeznek ilyen követőkkel. Mitől alakulhatnak ki ezek a sajátos egyházak, mi lehet az oka, hogy a hívők előnyben részesítik az ilyen egyházakat a történelmi, múlttal rendelkező egyházakkal szemben?

Nagyon érdekes példa hogy a katolikus vallásnak van egyre jobban terjedő irányzata az U.S.A.-ban, ez a TV egyháza. Itt valójában arról van szó, hogy sok esetben önjelölt prédikátorok kezdik hirdetni a vallás tanait. De ezek a prédikátorok sok esetben rosvott múltú emberek, de vannak köztük zseniális érzékkel rendelkező pénzemberek is. Itt a lényeg abban nyilvánul meg, hogy vannak emberek, akik azt a megközelítési módot választják, hogy ŐK megtértek a bűnös világban úgy, hogy Isten ígését megértették. Nos a tömegeknek ebben a rohanó világban, ahol egyre kevesebb a lehetőség arra, hogy valaki komoly erőfeszítések nélkül megtalálja saját lelki békéjét, elég az is ha látnak valakit, aki arra hivatkozik, hogy neki sikerült!

De vajon mi is az, ami sikerült?

Nem más, mint megtalálni saját belső identitását, avagy életcélját! Ami nem más, mint a beléje táplált hajtóerő, melyet már születése előtt meghatározott. Ahhoz, hogy ezt tudatosan el tudjuk fogadni, ahhoz el kell fogadni az újraszületés tényét is. A reinkarnáció nem csupán fikció, nem csupán arról van szó, hogy néhány „bomlott elme” - ahogy ma, a XXI. század elején nevezik őket - mint bátor felfedező egy ismeretlen tájra téved. A táj neve a létezés. Nagyon sok, olyan dolog bizonyítja a reinkarnáció létét, melyet csak elfogadni kell. Hipnózissal bárki visszamehet előző életébe nézegetni. Sőt az önhipnózis bárki számára megtanulható csupán elhatározás kell hozzá! Van egy régi mondás mely épp ide illik:

A próbát csak az állja ki, aki rá áll, hogy kipróbálja!

Aki vonakodik a próbától az eleve kételyekre, és vesztesre van ítélve. De amilyen a világ kicsiben, olyan nagyban. Visszatérve a szekták kialakulására, ez a próba folyamat arra is jellemző. Vegyük például az egyik legnagyobb világvallást. Buddha tana évezredek óta

egyre nagyobb ütemben terjed. A tannak megvannak a maga írásos formulái, ezeket az írásos útmutatókat szerzetesek olvasták, és olvassák a mai napig. De valamikor az első ezred fordulóján volt egy szekta a buddhizmuson belül mely azt hirdette, hogy ne olvass semmit, mert csupán a megtapasztalással is el lehet érni a Buddháság állapotát. Így szembe fordultak az ezer éves tannal, és létre hozták saját - önmaguk számára - működő irányzatukat. De ilyen szélsőségek a mai napig vannak. Nem csupán a buddhizmusban de minden vallásban. Sőt az egyre bővülő spirituális, vagy épp ezoterikus tanoknak is megvan a maga mellékhatása. Mert kár szépíteni, ezek eltérnek a tan lényegi irányától! Önálló életük a szektáknak csupán egy kisebbség útja.

De jelen esetben az a kérdés MITŐL alakulnak ki a szekták!

Fontos, hogy tudjuk a szekták létrehozói alapirányzatukban sok mindenben azonosulnak az anyavallás irányával. Nos ezeknek az embereknek van egy belső plusz adottságuk, melynek segítségével olyan összefüggésekre jönnek rá, melyek azt a látszatot keltik bennük, hogy ők más megközelítési úton (szellemi, filozófiai vagy morális) tudják elérni a vallásuk célját. Visszautalva a buddhista szektára ott a szekta tagok azt hirdették, hogy felesleges olvasni, sőt, az kifejezetten káros lehet a megvilágosodás elérése céljából, így ne is olvassák a tan írásos dokumentumait.

És ennek alapja csupán az, hogy valaha élt olyan szerzetes, aki úgy jutott el a Buddháság állapotába, hogy csupán elmélkedett, és elméleteit megtapasztalva, saját képességei által tanulmányok nélkül érte el azt, amit mások hosszú tanulással sem tudnak. Mivel erőfeszítése eredményes volt, ebből követői létre hozták saját irányzatukat mint szektát!

Ennek a folyamatnak érdekessége, hogy valaha a mai nagy vallások is szekták voltak, és egy ma már csak kevesek által ismert filozófiai irányzatnak voltak a mellékhatásai.

Itt felmerül egy érdekesség: vajon milyenek lehettek azok a vallások melyek hatalmuk idején, évezredekkel ezelőtt képesek voltak egy olyan szellemi táptalajt létrehozni, ahol a mai világvallások alapjai - mint szekták- kialakulhattak.

Nos ennek a kérdésnek a megválaszolása sem olyan nagyon nehéz, és távolinak tűnő filozófiai irányzat. Bármilyen furcsa még most a XX. Század végén, a XXI. Század elején is ugyanazok a kérdések foglalkoztatják az embert, mint évezredekkel korábban. Csak azok a szellemi és morális irányzatok meg is adták a választ. Sőt a választ be is mutatták, igaz ezek a válaszok a mai kor emberének nem igazán lennének meggyőzőek.

Mivel ma csak a beavatottak értik, hogy mit is jelent például

a régi kifejezés, hogy a NAP az ISTEN szeme, vagy azt, hogy a világot teremtő képes bármiben megnyilvánulni.

Ezt, mint gyakorlati tény vették tudomásul, és nem úgy, mint egy filozofikus és nagyon elvont, sőt elképzelhetetlen meghatározás.

Milyen felépítése volt annak a múlt kódébe vesző ōs-vallásnak? Két oszlopos! Egyik részén ott volt egy, a természet összefüggéseit meghatározó rendszer. Ennek alapja az volt, hogy maga természet egy egységes egész része, és ebben az egészben az ember csupán ugyanolyan rész, mint bármelyik más része az egésznek. Tehát a természet anyag, illetve látható, hallható, tapintható megnyilvánulása valójában egy összefüggő rendszer eredménye.

De ezt a rendszert egy nem látható de vele kapcsolatba léphető tudat, (a mindenhol jelenlévő ISTEN) szelleme vezérel. Melyet természetesen sok más vezér - szellem , és kis isten támogat az emberekre gyakorolt hatásában. Ennek a hatásnak, az állandó jólétet biztosító folyamatnak érdekében alakultak ki az áldozatok. De vajon milyen célt szolgált az áldozati szertartások?

Az első áldozatok az ōs-vallás idején mai szóhasználattal para jellegűek voltak. Azaz elméjük erejével ,és hitük meggyőződésével mutattak be áldozatot istenüknek . Ezen áldozatok bemutatása mindenki részéről egyéni volt, de volt egy szertartásvezető . Itt nem az volt a lényeg , hogy ki tud valójában úgy tenni, mintha neki sikerülne az áldozat bemutatása, a lényeg az volt , hogy asztrál utazással megkereste azokat a magasabb rendű tudatokat melyek segíteni tudtak az adott folyamat sikerében. Nem a varázslók és sámánok kiváltsága volt ez, erre mindenki képes volt. De csak addig, amíg azt valójában arra használta, amire kellett, és törekedett az egyensúly fenntartására.

Az ember, állat és termény áldozatok akkor kezdtek kialakulni mikor az egyensúly mérlege kezdett felbomlani. Mikor az istenek már nem igazán vették jó szemmel azt, amire meg akarják kérni őket! A hívők úgy vélték, ha életet áldoznak, akkor nő a hatalmuk, - és bárhogy nézzük ezekben az időkben, de mai időkben is, az a vélt igazi hatalom sok ember szemében mikor uralkodni tud mások felett-. De az egyre jobban kifejlődő birtoklási vágy megindított egy társadalmi elkülönülési folyamatot . Létre hozta a vallás vezetőit és feltétel nélküli hívők tömegét. De a kialakulásukkal egyidőben felgyorsult egy folyamat.

*Minden vallásban lévő rituálé érdekes módon egy-egy pogány, tehát istenek előtti világban létező rituálé idejére és jellegére épül. Ezek a pogány idők talán azt takarják, vagy azt jelentik mielőtt ezek a magasabb intellektusok, akiket az ember Isteneknek nevez, elérkeztek volna a Földre, és átadták volna az emberiségnek a morális és etikai információkat tartalmazó tanait. Ezek a pogány ünnepek a természet

rendjével függenek össze: az élelem, a létezés fennmaradásának fontosságával, az idő fejlődő változásával. Nem is biztos, hogy azok a pogányok annyira pogányok voltak. Valamilyen formában nekik is voltak Isteneik. A mindenséget imádták. A csillagokat, a Napot, a Holdat, a szelet, a vizet, a Földet és mindent, ami létezésüket biztosította. Nem személyekre szabottan kategorizálták hitüket, hanem a világ egészét szerették. Legfőbb Istene minden pogány népnek a Nap volt.

Az egyiptomi hitvilágban a Nap, mint a legfelsőbb Isten előfordul egy olyan szimbólum jelképen, amin egy bika szarvai közt ábrázolják. * Ugyanezen jelkép kísértetiesen hasonló mása előfordul a honfoglaló magyarok között is. Erre sok variációt lehetne mondani, hogy honnan vehették át ezt a jelképet: vándorló világutazók hozták el hozzájuk, vagy valami közös van a dolgokban? Erre a közösre később megpróbálok rávilágítani ugyanebben a fejezetben. Ugyanez a bika- és Nap-szimbólum együtt megtalálható az idők homályába vesztett közép- és dél-amerikai indián kultúráknál, Japán mondavilágában és a Csendes-óceán szigetvilágában is.

Mit is jelenthet ez a központi kép: bika szarvai között a Nap? Minden kultikus népnél az állatok közül a bika az ember lelkét, lelkének erejét, lelkének vadságát és lelkének nagyságát jelképezi. Tehát, úgy is lehetne nevezni, hogy a bika az embert jelenti. A szarvai közé szállt napkorong pedig az éltető erőt, az életet fenntartó sugarat, fényt. Az ember lelkének az a célja, létezésének az a lényege, hogy ez a lélek befogadja és engedje, hogy szétáradjon benne görcsök, feszültségek és indulatok nélkül, tisztán az éltető erő, a fény, amely a mindenségből jön, és a mindenség erejét, az örökké létezőt jelenti.

A Föld Napja már akkor ontotta szét fényét a mindenségbe, mikor a Föld még nem is létezett. A mindenség vegyész konyhájában még csak tervek forrtak egy majd leendő bolygóról, mit az ember most Földnek nevez. Ez a Nap még akkor is fogja ontani fényét, amikor már ez a Föld nem lesz, és az emberek által lakott univerzum is elfelejti, hogy valaha létezett egy bolygó, ahol a Nap és a bika erejéből elindult meghódítani a végtelent. Ebben az időben az ember élete csak röpké, tűnékeny álomnak számít.

Mit is jelent a Nap és a bika ereje? Egy erőt, melyet ebben az univerzumrészben, jelentős mértékben a Nap képvisel. Nemcsak, mint központi irányító égitest (itt az irányítást elsősorban biológiai funkciókra értem), hanem, mint egy olyan szellemiség kifejlesztésére, amit úgy is lehetne nevezni, hogy a Nap segítségével az ember megérti

Önmagát és megérti a mindenséget. Ez a folyamat sokkal közelebb áll az elektromossághoz, az elektromágnesességhez, a sejtek információs rendszeréhez és az élő anyag kémiai folyamatainak tökéletességéhez, amely egy olyan elektrolizist fog majd később eredményezni, melynek segítségével az ember igazán kozmikus lényvé válhat.

Mit takarnak a fentiek?

A katolikus hitvilágban van egy mondat, melynek lényege a következő: Az ember akkor válik kapcsolatba Istennel, ha megérti, - és ami a lényeg-nem csak megérti, hanem biológiailag túléli, és a megélés és túlélés után felismeri az Isteni szél jelentőségét. A katolikus hitvilágban úgy tartják, hogy az Isteni szelet csak alázattal és nyílt lélekkel lehet felismerni. Ez az Isteni szél fényhordozó.

A buddhizmusban mi lehet az a tudatállapot, amit úgy fejeznek ki a buddhisták, hogy Buddhává válás? A hinduizmusban mit jelent az egy Isten három arca, Siva, Brahma és Visnu? * Mi az, ami - véleményem szerint - összeköti ezeket, és azt az információt egyesíti azzal, amit a Nap, mint csillag jelent, és amit a bika, mint az ember lelke el kell, hogy érjen. Ez az Isteni szél. (A könyv egy további részében ennek az isteni szélnek egy aprócska változatáról, a leheletről bővebben lesz szó.) Visszatérve a vallások központi személyétől a racionalitáshoz: ez a Nap elektromágneses sugárzása.

A Maják rájöttek egy fontos dologra, amit a XXI századi kultúra és a reáltudományok kicsit mellőznek, és nem igazán ismernek el. Ez az élet kialakulása a Földön, mely a legnagyobb függőségi viszonyban van a Naptól áradó elektromágneses sugárzással, az un. Protuberancia kitörésekkel. Ezt nevezik a Napszélnek. Napszél = Isteni szél.

A Maják kiszámították a következőket is, és ez megdöbbentő bizonyosságokat ad a fentiekre: Mikor egyre kevesebb a Napban a protuberancia kitörés, azokban az időkben a Földi élet egyre sivárabb, és egyre jobban feléli tartalékait. Egyre nagyobb aszályok, szárazságok lépnek fel, és nemcsak ezek történnek meg, hanem az ilyen időszakokban rendre fordulnak elő természeti katasztrófák, ökológiai katarziszok. Azokban az időkben, amikor a protuberancia kitörések gyakorivá válnak, a Földön az élet egyre nyugodtabb mederbe folyik, tartalékok halmozódnak fel, az emberek kulturális és filozófiai fejlődésnek indulnak. Egy-egy ilyen nagyobb protuberancia kitörés sorozat magasan fejlett kultúrákat hoz létre, hiánya pedig évezredek hagyományokat borít fel.

Érdekességként említem, hogy a Maja időszámítás, amit sok-sok évszázaddal ezelőtt kiszámítottak, egy meghatározott dátumig tart: 2012. december 22-ig. Az ő hitük szerint, akkor jön el ennek a világnak a vége, és akkor kezdődik meg egy új világ felemelkedése. Ez nagyon súlyos és nehéz filozófiai dolgokat takar, aminek végeredménye kivétel a világ anyagi létezésére.

A protuberancia kitörés a Nap kronoszférájában létrejövő izzó gázkitörés, melynek során nagy mennyiségű pozitív és negatív töltésű részecske szabadul fel, és ezek elektromágneses frekvenciája lökeshullámszerű elektromágneses erőt juttat a Földre. Egy szűrőn kell keresztüljutnia, amit úgy neveznek: Van-Allen öv. Ez olyan, mint a mágnes, pozitív és negatív oldala. Úgy néz ki a Föld ezen keresztül, mint egy transzformátor, amit néha az űrből a hatalmas mennyiségű elektromágneses sugárzás gerjeszt. A napszél kitörésekor jön létre a gerjedés, és ennek megszűnése egyre gyorsuló hanyatlást eredményez. Tehát az Isteni szelet úgy is lehet nevezni, hogy sugárzás a mindenségéből, ami élte az életet. Ennek komoly élettani hatása van az emberre is, mert az ember kicsibe is olyan, mint a nagy önálló egész. Az ember körül is létezik Van-Allen öv. Ez az emberi aura egy része. Így tehát az emberre is hatnak ezek a bizonyos sugárzási szintek. Az ember szellemi és filozófiai fejlődésével, személyisége értékrendjével függenek össze, valamint az anyag valós kohéziós erejének megismerésével.

Azt a szót, hogy kohézió, szándékosan írtam, mert valójában nagyon sok kozmikus dolognak ez a kulcsa. Az, az erő, amely összetartja, és egységgé kovácsolja a testet, a lelket és a szellemet. Ennek az a lényege, hogy az ember felismerje a lélek erejét, mely a szellemet gerjeszti, és a fejlődő szellem erejét, mely a lélek segítségével egészségesebbé teszi a testet. Ez a kohéziós erő igazából, a lélek erejéből fejlődik, nő ki, így tulajdonképpen minden, ami az embert körül veszi, a tudás, amit az ember alkot, mind-mind a lélek, a lelkének holografikus kivételése. Most a lelkek birtokolni szeretnék a világot, birtokolni akarják a tudást is. Ez hiba.

Akkor fog a világ fejlődni, ha hibáját belátva a világot már nem birtokolni akarja, hanem élni benne, és a tudást nem birtokolni akarja, hanem szebbé tenni vele életét. Amikor a hegyi patakok ismét iható vizet árasztanak, amikor a felhőkből jó szagú eső esik majd, és nem valami savas kémiai vegyület, amikor a levegőben lévő gáz elegyek nem okoznak majd olyan meteorológiai anomáliákat, melyek óriási szélviharokat eredményeznek, amikor a tudását az ember a világa szebbé tételére fordítja, akkor már ismerni fogja a kohéziós erőt.

A vallások vezetői - egy-két vallástól eltekintve - az angyalokat, melyeket valami fényburok vesz körül, a szenteket, melyekből gigászi energia áradt, csak valamiféle vallási misztériumnak tartják. Misztériumnak tartják azt is, hogy az embernek lelke, aurája van. Ugyan beszélnek róla, de a misén a pap nem ezt hirdeti. És arról sem beszél, hogy ez az aura, ez a lélek, ugyanaz az erő, mint maga Isten, a mindenség teremtője. Azt, hogy mégis működik valami, nagyon sok vallási rituálé bizonyítja.

A katolikus hitvilágban nagyon sok szent van. Ahhoz, hogy valaki szent legyen, különféle vallási rituálékon kell keresztül mennie. A legdurvább a következő: Vannak emberek, akik életükben sugározzák magukból az egyensúlyt, a tökéletességet, de nem csak, hogy sugározzák, hanem gyakorlati szinten is árad belőlük valami emberfeletti erő. Ez az erő nem csupán szimbolikusan nyilvánult meg, hanem gyakorlati része is volt. Voltak szentek és lesznek szentek minden vallásban, akik haláluk után, mikor a test már megszűnt élni, olyan energiákkal rendelkeznek még mindig, melynek hatására az nem indult bomlásnak. Vagy akár a test egy-egy része nem indult bomlásnak.

Ezt akár lehet jól fejlett mumifikálódási technikával is magyarázni, de a mártírokra nem igazán volt jellemző, hogy kivégzésük után mumifikálták őket. A szent erő megnyilvánulási formájának más alkalmazási folyamatai is vannak. Van feljegyzés arra, hogy hatalmas tudással, és tökéletes egyensúllyal bíró szentek képesek voltak a saját nyelvükön, a számára több ismeretlen nyelvű emberrel úgy beszélgetni, hogy mindenki a saját anyanyelvén hallotta a szavakat. Ez is azt bizonyítja, hogy ezek a szentek nem csak egy-egy adott vallás privilégizált hirdetői, mivel ők az egyetemes emberiségről beszéltek, és nem egy-egy adott vallás hódító törekvéseiről.

De nem csak a főbb vallási irányzatokban fordulnak elő ilyen tudat-állapottal rendelkező emberek, hanem kortól, nemtől, vallási felekezettől függetlenül egységesen az emberiség egészében. Ebben a kohéziós erőnek volt szerepe. Annak az erőnek, mely a hitükből fakadt, és céljuk tudatossága fejlesztette óriássá. (Csak gondoljanak Szent István jobb kezére, a Szent Jobbra.)

Ezek a szentek csodákra voltak képesek az átlag ember szemében. Például tudtak levitálni (lebegni, repülni; A magyar történelem másik híres alakja, Szent László király legendái, történetei, tettei.)...

A középkori, vagy ókori vallási ábrázolásokon földi emberek angyalokkal, vagy isteni teremtményekkel találkoznak. Azok nem ugyanezt csinálták?

Az embereknek ez nagy álma! Mindenhatónak lenni! De tiszteljük Istent annyira, hogy elismerjük felsőbbbségét? Az ember ismerje el Isten mindenhatóságát, és ne akarja azt megdönteni.

* A vallások mítoszát ugyan az ember teremtette, de a mítoszok kezdetét és mondanivalóját magasabb rendű tudatok hozták le a Földre. Nem az ember teremtette önmagát, és nem az ember teremtette az isteneket. Az ember mindenhatósága maradjon azon a szinten, hogy legyen intelligenciája a dolgok megismeréséhez és felismeréséhez, a felismert dolgokat tudja kezelni. Egészséges legyen, és egészsége szépséget sugározzon, teste dinamikus legyen, a harmónia és nyugalom sugározzon belőle. "Ép testben ép lélek." Ahogy a közmondás tartja.

Ebben a fejlődési folyamatban jelentős szerepet vállaltak magukra a vallások. De sajnos közbe jött valami, amit ezred évekkkel ezelőtt a vallások vezetői nem vettek figyelembe, és ez most más irányba tereli a fejlődést. Bár valószínűnek tartom, hogy nagyon is benne volt a jóslatokban, csak ma nem hozzák nyilvánosságra. (A kiszivárgott hírek szerint a Harmadik Fatimai üzenet is épp arról szól, hogy a Katolikus egyház válságba kerül az ezredforduló táján...) A hiba, ami a "tervekbe" belecsúszott az, az emberi gyarlóság.

A hosszú évszázadok alatt "véres" lett az egyházak oltalmazó keze, és némi gyalázat is terheli lelkiismeretüket. Ez mind történt azért, hogy anyagi hatalomhoz jussanak. Bort ittak és vizet prédikáltak!

Visszatérve a témánkhöz: mit is jelképeznek a vallások? Egy magasabb intelligencia alapjait, melynek lényeges pontja mindegyik vallásnál, hogy a megismerhető világ az ugyan tágul, de csak abban az esetben lehet tovább menni, ha megfelelő belső harmóniával, - és a megismerés előtt álló dolgokat - alázattal közelítjük meg. De nem abban az alázatban kell keresni az alázat lényegét, mely a Jégvadász hitvilágát jellemzi. Az alázat a megismerés felé nem más, mint a lét tiszteletben tartása. - Véleményem szerint - a közeli /10-25/ években olyan vallások, melyek ma jelentős szerepet töltenek be, külső-belső nyomás hatására megroppannak, és híveik nagy része eltávolodik tőlük. Ez komoly filozófiai problémát fog maga után vonni, de elkerülhetetlen, szinte evolúciós folyamata a fejlődésnek!!!

Hogy mi fogja elindítani a bomlást?... Maga az ember... Egy egyszerű ok miatt. Ma egyre több olyan szellemi irányzat indul el, melyeknek lényege, hogy az ember igaz értékére világítson rá. Ezek

fejlődésében oroszánrészt vállalnak azok a vallások, melyek keletről, Ázsia hegyein túlról indulnak! Több évezredes hagyományok ezek, melyek az ember értékéről szólnak.

Bár átalakulás ebben is lesz. Ezek a vallások sem maradnak meg eredeti formájukban. Egyre törnek majd nyugatabbra, ennek hatására némi átalakuláson mennek át. Új HIT születik. Ez lesz a jövő nagy vallása. Úgy nevezném: SPIRITUÁLIS KOZMO-NATÚRA. Erről később részletesen írok.

Ma egy olyan világban, melynek társadalmában jelentős szociológiai problémák vannak jelen, egyre nehezebb olyan vallásokat ember tömegekkel fenntartani, melyben nem az ember a legfőbb érték, hanem a hit "védelme". Ezekben a hívőnek vallása félelemkeltő elemeit mindig szem előtt kell tartania, és nem keresheti saját belső békéjét, mert hite ebben gátolja!

Ne higgyék, hogy hitetlen vagyok!
Nem a hittel van gond, hanem azzal, ahogy ma megmutatkozik. Azaz nem tudatos a hit. (Bár nyomokban előfordul. De ez kevés.) Pedig éppen ez a lényege a fejlődésnek. Úgy vélem a hit nagyon szép dolog! Ha a törvényeit betartja az ember, megelhet valamit saját békéjéből, de fejlődni már nem tud, a tiltások miatt. Ezek a tiltások nem a tudatosságot fejlesztik. Bár a tudatosság alapjai minden vallásban jelen vannak. Ez pedig nem más, mint a belső világ, a Lélek erejének a **TUDATOS MEGISMERÉSE!**

Mikor a keleti vallások hívője meditál, és a szutrát mormolja, ugyanabba a lelki állapotba merül el, mint az, aki az Egy Isten hitvilágában él, és az imákat ismétli. Mindegyik az egyre fokozódó lelki felszabadulás hatására révületbe esik. Minél mélyebb ez a révület, annál közelebb kerül istenéhez, és annál jobban szabadítja fel lelke erejét.

* Ugyan vannak vallások, melyek nem utalnak a meditációra, de azért mégis gyakorolják a hívek valamilyen formában. Ez a mai rohanó világban kifejlesztett egy olyan filozófiai irányzatot, melynek a lényege, hogy egyre kevesebb ideig lehet a hívők tömegeit megfoghatatlan rébuszokban tartani. Szükségessé válik, hogy egyre közelebb kerüljön a hívő a hitének racionális megértéséhez.

A Krisztusi tanok is éppen ezekre világítanak rá, csak az utóbbi 1500 évben erről kicsit megfeledkeztek. Több hangsúlyt fektettek a hívők javainak megszerzésére, mint lelki fejlődésükre. Ez is okozza

törés létrejöttét, aminek vannak látható, tapasztalható jelei.

Például:

II. János Pál Pápa 1996-os évben kérte a nyugdíjazását! Holott, tudott, hogy a Pápa pozíciója halálig szól, és még soha nem volt példa arra, hogy egy vallási vezető nyugdíjba menjen. Ő már valamit lát, abból, ami közeleg! De a zsinat nem egyezett bele a nyugdíjazásba.

* A katolikus liturgiákban erősen tiltakoznak a misztikum ellen, -de persze a zsinatvezetők ilyenkor megfélemlenek arról a bizonyos fehér füstől, mely jelzi, hogy új Pápát választottak! Persze erre mondhatnák, hogy hagyomány, de akkor, hogy-hogy a füst színéhez és a megjelenése idejéhez kötik azt, hogy mikor végezték be feladatukat. Ez csak egy egészen kicsi misztifikáció, de azért csak misztifikáció!

Vajon mi szükség lehet a vallásokban a misztifikációra?. (Nem tévesztendő össze a misztériummal, mivel a misztérium az asztrál világ tudományaiba beavatott személyiség előtt ismertek, a misztifikáció pedig hitet jelent abban, hogy az ember közvetlen kapcsolatba léphet a természetfeletttel).

Talán minden vallásnak valahol mélyen az a lényege, hogy a hívők tömegéből kikerüljenek az intellektus fejlődése által olyan emberek, akik elérhetik a beavatott szintet.

Bár a főbb vallások között ezt többen tagadják. Itt ismét utalnék az előbb említett fehér füstre, mely pápa választásakor száll az ég felé. De azért ahhoz, hogy valaki elérje ezt a fokot, saját megismerésén belül nem mindig a vallások vezetnek. Ők talán felügyelik a szélesebb néptömegeket. De vannak olyan intellektusok is, akik a maguk útját járva érik el a beavatottá válást! Ők valójában a hit tudatos határpontjai.

Legyen az a hit bármely vallási irányzat. A világon talán egy olyan vallás van, amelyik tudatosan hagyatkozik a természetfeletti létezésére, és annak megnyilvánulásai alapján keresik a leendő beavatottakat. Ez a TIBETI Lámaizmus. De századokkal korábban az Indiából eredő BUDDHIZMUS is átvette a Lámaizmus egyes elemeit, és így egy olyan vallás jött létre, mely alapítója tanait követve, és azt ötvözve a misztériumok tudásával, az **EMBERT TARTJA LEGFŐBB ÉRTÉKNEK**. ÍGY TANAI SZERINT, AZ EMBERNEK SAJÁT MAGÁNAK KELL FELISMERNIE SORSA LÉT-ÉRTELMÉT, ÉS ÍGY ÉRHETI EL A BUDDHÁVA VÁLÁS ÁLLAPOTÁT.

Ma az emberek széles tömegében benne van az, az érzés, hogy valami más, valami új van készülöben. Sokan látják előre a problémák eredetét. De sajnos sok az olyan vadhajtás, melyben önjelölt, "hamis

próféták" profétálnak alap intelligencia - és ami legfontosabb - a folyamatok ismerete nélkül. A Kisalföld 1997. május 30-ai számában megjelent egy cikk a második oldalon, melyben, a Győr-Moson-Sopron megyében élő volt óras mester magát profétának titulálja, és úgy véli, Ő lesz a Pápa 2002-ben.

Ismerem a munkásságát. Tudvalevő, hogy az információkról csak részismeretei vannak, így hiányos az is, amit tovább ad. Ő saját magát nevezi ki profétának. Két évvel korábban, mikor feltűnt "képességeivel", még csak "távgyógyítónak" nevezte magát. Betegeitől - mielőtt gyógyítani kezdte őket - súlyos ezreket kért, miközben Istenre hivatkozott. És hivatkozik ma is. Sajnos, úgy tűnik, elvakította a pénz, mert figyelmen kívül hagyja, hogy a TEREMTŐ ingyen adja az egészséget, de a megérdemelt betegséget is!

A mai világban sokan élnek, akik profétának mondják magukat. Ez is annak a jele, hogy valami a vallások világában megváltozott. Már nem tudják a hívők lelki szükségleteit kielégíteni.

Évekkel korábban tartottam egy előadást, ahol a téma a mindenség filozófiája felé terelődött. Én akkor úgy láttam, és most is úgy látom, hogy az embereknek közelebb kell kerülniük egymáshoz, és csak akkor kezdhetik * a többi kozmikus folyamat lényegét.

Az előadás után odajött hozzám egy 50-60 éves hölgy, és azt kérdezte, hogy: - a világ fejlődése azt fogja majd eredményezni, hogy a világvallások gyökeresen megváltoznak? Azt feleltem, hogy ez természetes állapot, mivel a fejlődés az egyre magasabb szintű megújulásban van. Tehát egyszer eljön annak is az ideje, hogy a világvallások is átmennek egy természetes kiválasztódási folyamaton, melynek a lényege az lesz, hogy melyik vallás tud nagyobb lelki biztonságot adni híveinek. Ennek a lelki biztonságnak két részből kell majd állnia:

A MEGISMERÉSBŐL, MAJD AMIT MEGISMERNEK, ANNAK FILOZÓFIAI MÉLYSÉGÉNEK A FELISMERÉSÉBŐL.

* Az önjelölt proféták ebben segítenek, és munkájuk abból áll, hogy a hívők egész egyszerűen elkezdnek gondolkodni azon, hogy miben is hisznek: az irracionálisban, vagy a racionálisban. Mivel csak ez adhat a hitben erőt egy olyan világban, melyet -a hitetlenség és a túlzott anyagiság önpusztító rendszere irányít. A hitnek tehát az erőnek olyan dimenzióit kell feltárni, melyek ma a paranormál jelenségek világában vannak. Holott csak a lélek erejét kell kézzelfoghatóvá tenni.

Információm szerint a Vatikán egyre több anyagi támogatást fektet abba, hogy ezek az információk -igaz csepegtetve- eljussanak a

szélesebb tömegekhez.

Ebben a munkában vezető szerepet vállaltak fel azok az egyházi személyek - tartozzanak bármely vallási irányzathoz -, akik úgy mond gyógyító szerzetesekként járnak a világot. Az Ő munkásságuk is a para világban honol. De Őket támogatja az egyház. Erről a későbbiekben lesz szó.

Milyen fejlődési cikluson kell átmenni a vallásoknak ahhoz, hogy meg tudják tartani híveik számát, és továbbra is érezzék a hívők lelki hova-tartozásukat? Úgy vélem, hogy a választási lehetőség nem nagy a számukra.

Az egyik lehetőség, hogy a mélyebb információkat tartalmazó rituálékat előveszik, és fokozatosan átadják a hívőknek, ügyelve arra, hogy csak a megérthetőség határain belül tegyék, és ügyelve a misztifikáció kerülésére.

A másik ma kicsit nehezen kivitelezhető, mivel azt takarja, hogy a nagy vallásoknak egyesülni kell, egy közös zsinat vezetése alatt. Jóslatok vannak arra vonatkozóan, hogy a második lehetőség fog megtörténni. Úgy vélem, a civilizáció érdekében erre lenne szükség, mivel a hívők előtt így lehet feltárni a vallások mélyebb lényegét.

Hogy ez a fejlődés elinduljon, fel kell lazulnia az egyes vallások dogma-rendszerének. De ez egy nagyon nehéz folyamat lesz, mert a lazulással egy időben az anyagi hatalom is elkezd csökkenni.

Ugyanis véleményem szerint, a vallások csak akkor tudnak valós értéké fejlődni a racionalitás keretein belül, ha szemmel láthatólag megszűnik az anyagi hatalmuk, és tanaik szellemi mondani valójának a gyakorlatba való átvitele lesz a legfontosabb mondanivalójuk.

Azért az sem lenne megoldás, ha elszegényedésnek! Fenn kell tartaniuk magukat anélkül, hogy beleesnének a harácsolás élvezetébe.

A vallások fejlődésében a jövőben olyan szellemi iskolákat kell létrehozni, melyek szellemi alapot adnak arra, hogy a HIT egységes, és ez az egység minden emberben bent van, csak az egyénenkénti megismeréstől, és felismeréstől függ. A kialakuló vallásnak nem irányzathoz kötődőnek kell lennie, hanem az "értékhez". Ennek központi lényege: az ember!

De ez is csak akkor jön létre, ha a vallások tanai között megszűnnek a korlátok. Minden vallásnak ugyanaz a célja, csak eddigi évezredek alatt a más és más megközelítési irány ideológiai zárat vont a hívők közé. Ez a vallások hatalmi harcaiból eredt.

Az új vallási fejlődésnek már csírájában másképp kell

gondolkodnia. Isten központi személyét úgy kell majd elképzelni, mint ÉLŐ személyt. * Egyébként számomra kicsit érthetetlen hogy eddig is miért mellőzték ezt a tényt. Csak olyan okokat lehet a mellőzésére találni, melyek arra engednek következtetni, hogy féltek attól, hogy az EGY és Oszthatatlan SZEMÉLLYEL más is tevékeny kapcsolatba fog lépni. Bár félelmük ugyan működött, de mégis voltak olyan bátor emberek, akik valós kapcsolatba kerültek egy – félmajom -HITÉNEK teremtményével. (A félmajom az ember, mert ma is inkább hallgat a benne élő állati ösztönökre, mint a Lélek erejének hangjára. Ezek az ösztönök túlzott vágyat, -vak akaratot, mindenképp felett való birtoklást eredményeznek.

Az ókorban is tudták már hogy Isten személyét csak úgy lehet megérteni, és vele azonosulni, ha úgy ismerjük el, mint ÉLŐ személyt. Egyébként Mózes kivel beszélgetett volna a frigyládán keresztül? (A Magyar nyelvben az a szó hogy "frigy" kapcsolatot takar két ember között, mikor azok frigyre /házasságra/ lépnek. Így tehát ez is utalás arra, hogy Isten, élő személy. A másik utalás Isten személyére, és a frigyre, hogy a régi korok leírásában több információ szól arról, hogy az égből érkezett Istenek, gyakran léptek szexuális kapcsolatba a földi nőkkel, ritkábban az égből érkezett Istennők léptek házasságra a földi férfiakkal. Mi ez, ha nem frigy?! Miután visszamentek, itt hagytak egy kommunikációs szerkezetet, a frigyládát.

Mózesrel a Sinai hegyen beszélt. Talán ez a beszélgetés indította el azt a tudat evolúciós folyamatot, mely most ér véget. Most, mikor az emberiség tudatának teremtése véget ér. Csak ÉLŐ személy óvhatja annyira az életet, mint Isten tette, mikor a Sinai hegyen átadta Mózesnek a tíz parancsolatot tartalmazó táblát, mely - szerintem - nagyon jó morális útmutató arra, hogy hogyan tudja legyőzni az ember önmagát, és hogyan tudja saját lelki erejét kezelni, hogyan tud vágyai, akarata, és birtoklási hajlama felett uralkodni. De sajnos az elmúlt évezredek alatt a vallások vezetői saját hatalmuk megszilárdítására értelmezték.

A XX. században is szemügyre vették a frigyládát. A közelében csak speciális ruhában lehet tartózkodni. Nagyteljesítményű a dóként működik. Minden bizonnyal valahová rádiójeleket sugároz. Ha megnézzük a hieroglifák, reliefek, sztélék köbe vésett információit, vagy elgondolunk a régi korok legendáin, akkor megtudhatjuk, a jelek nem ebben a galaxisban érnek célt, hanem az űr két távoli pontjának valamelyikén, ez a két pont az Orion, illetve a Plejádok, - de elképzelhető, hogy - a Nagy kutya (Canis Major) csillagképben a Sirius irányába tartanak. Aktív kommunikációs kapcsolat építhető ki az ember teremtményével, aki állandóan szemmel tartja teremtményét, és figyelni,

hogya az általa átadott morális törvénytár (a 10 parancsolat) mennyire segítette a kozmikus fejlődésben. A vallási vezetők feladata lehetne, hogy figyelemmel kísérnék, és intellektuális erők átadásával, fejlesztésével itt a Földön alakítanák azt a világot, aminek alapjait az Univerzum egy másik világában építettek ki. Mindezt az ember arcára formálva, saját döntési nézetei alapján. Az Égiek nem azt akarják, hogy az emberek utánozzák őket, hanem, hogy kifejlesszék saját lelki identitásukat.

....

A VÉGITÉLET HÉT ANGYALA

Az égiek ugyan hagyják, hogy az ember maga fejlődjön, de azért néha szemmel kísérik eredményeit.

Meggyőződésem, hogy nemsokára vissza is térnek ide a Föld nevű bolygóra. Talán konklúziót levonni az általuk elkezdett, és az ember által tovább vitt hitből. Talán azért, hogy kijavítsák az ember által elkövetett hibákat.

Mikor, és hogyan jönnek? Úgy vélem, az első csoport már a 1970-es évek óta itt van. Köztünk élnek. Ezek az intellektusok csak megkezdik a jövő építését. De a nagy változások akkor lesznek, mikor az égiek visszatérnek. Ez 1999. júniusa és 2026 novembere között fog megtörténni fokozatosan.

Ez az eljövétel nem csak szellemi síkon értendő! Ebben az időben létre jön a kapcsolat ember és a magasabb civilizációk között, mely régóta várat magára. Nagyon fontos: ők nem azért jönnek, hogy megoldják az emberiség problémáit. *Tevékenyen segítenek majd az új korszak megalkotásában. De sajnós, - és ezt talán a legnehezebb feldolgozni - a tornyosuló problémák hatására sokan életükkel fognak fizetni. Az átalakulás ideje alatt soha nem látott és tapasztalt járványok fognak az emberiséget próbára tenni. A kataklizma tetőpontján országnyi területek fognak elnéptelenedni.

De nem csak a járványok pusztítanak majd. Geológiai katasztrófák, nagy területek érintő, hirtelen bekövetkező meteorológiai változások mérhetetlen pusztítást fognak okozni. Sokan talán ezt abszurdnak tartják. Szeretném, ha nem így történné, de - tudomásom szerint - rövid idő alatt olyan klímaváltozások történnek némely területeken, melyeket az ott élők kis százaléka tud majd elviselni.

A legszörnyűbb dolog a fenti változások eredményeként fog bekövetkezni. Ezek az emberekben történnek meg. Ez a kataklizma sorozat vizsgára teszi az ember morális, és érzelmi identitását. Az egyre tornyosuló előjelek - melyeket az 1920-as évektől érzékelhetők -, bebizonyítják, hogy az ember csak félúton halad az intelligencia felé.

A katarzis akkor lesz, mikor a világ számos helyén kitörnek a helyi háborúk. Ezeket valójában profitorientált üzletemberek szítanak, kizárólag saját vagyonuk gyarapítása érdekében. Egyre több fegyvert kell majd eladni, és egyre több lesz a magát államfőnek tituláló üzletember. Olyan világot hoznak létre, melyet a nagy tömeg is szépnek vél, de sajnos későn jönnek rá, hogy becsapták őket, és csak mások vagyonát növelték vak hitükkel.

A végkifejlet opusában pedig beindul az a halált hozó gépezet. Minden energiaforrást kizárólagos jogokkal ruház fel a termelő cég, és szinte lehetetlenné teszi, hogy emberek hozzájussanak a szükséges energia-forrásokhoz. Ez a mindennek felett álló uralkodási vágy lesz a világ veszte... A "LÁZADÓ" értelem ellen fog felrobbanni az első nukleáris fegyver. Ezt követi még egy rövid ideig tartó nukleáris háború. És ez lesz a mai civilizáció „tűzijáték” közepette történő elmúlása. Az ekkor felszabaduló elektromágneses erők, és a már régóta feszülő, a Föld belsejében keletkező elektromágneses feszültségek összecsapnak, átformálva a Föld geológiai térképét. Új arca virrad a Nap, és a túlélők évezredek mítosz-világát fogják megteremteni az őket követők számára. * (Talán most fog igazán befejeződni a védák harca!) A régi korokban megjósolták a közeledő veszedelmeket, de néhány fontos momentumot szándékosan nem hoztak nyilvánosságra azért, hogy mindig legyen módja a kor embereinek arra, hogy sorsukat felismerve döntsenek saját belátásuk szerint jövőjükéről.

*Azért vannak már, akik nagyban hozzájárulnak a jövő csírájának kibontakoztatásához. Az újvilág előkészítői, akik már ebben a hanyatló világban felvették a kesztyűt, és teszik a dolgukat. Ide illik a Bibliából egy rész. Itt írták le azt, hogy a világ miként fog megváltozni. Nem lesz teljes a pusztulás, de a civilizáció fejlődése érdekében példa értékű lesz. Ez vezet rá az emberiséget arra, hogy megértse mi az **igaz** érték. Nem más, mint: az EMBER.

Idézek a múlt ködéből felderengő prófécíából (Biblia: János jelenések, 16. rész):

Az utolsó hét csapás.

1. És hallék nagy szózatot a templomból, amely mondja vala a hét angyalnak: Menjete el és töltsétek ki a földre az Isten haragjának hét poharát

2. Elmené azért az első, és kitölté az ő poharát a Földre: és támad gonosz és ártalmas fekély azokon az embereken, akiken vala a fenevad bélyege, és akik imádják vala annak képét.

3. A másik angyal is kitölté az ő poharát a tengerbe; és minden élő állat meghal a tengerben.

4. A harmadik angyal is kitölté az ő poharát a folyóvizekbe és a vizek forrásaiba; és lőn vér.

5. És hallám hogy a vizek angyala ezt mondja vala: Igaz vagy Uram, aki vagy és aki valá, te Szent, ezeket ítéled.

6. Mivelhogy szentek és próféták vérét ontották, vért adál nékik inni; mert méltók arra.

7. És hallám, hogy más az oltárról ezt mondja vala: Jól van Uram mindenható Isten, igazak és igazságosak a te ítéleteid.

8. A negyedik angyal is kitölté az ő poharát a napra; és adaték annak, hogy az embereket tikkassza tûzzel.

9. És tikkadának az emberek nagy hév-séggel; és az Istennek nevét káromlák, akinek hatalma vala e csapásokon; és nem térének meg, hogy neki dicsőséget adjanak.

10. Az ötödik angyal is kitölté az ő poharát a fenevad királyi székére; és lőn az ő országa setét; és rágják vala az ő nyelvöket a kín miatt .

11. És káromlák a menny Istenét az ő kínjaik és fekélyeik miatt; és meg nem térének az ő cselekedeteikből.

12. A hatodik angyal is kitölté az ő poharát a nagy folyóvizre, az Eufrátésre; és az kiszáradá annak vize, hogy a napkelet felől jövő királyoknak út készíttessék.

13. És láték a sárkány szájából és a fenevad szájából és a hamis próféta szájából három tisztátalan leket kijönni, a békához hasonlókat;

14. Mert ördögi lelkek azok, akik jeleket tesznek; akik elmennek a Földnek és az egész világnak a királyaihoz, hogy egybe gyűjtsék azokat a mindenható Isten ama nagy napjának viadalára.

15. (Ímé eljövök, mint tolvaj. Boldog, aki vigyáz és őrizi az ő ruháit, hogy meztelen ne járjon, és meg ne lássák az ő rútságát).

16. Egybegyűjték azért őket a helyre, amelyet zsidóul Armageddonnak neveznek.

17. A hetedik angyal is kitölté az ő poharát a levegő égre; és nagy szózat jöve ki a mennyei templomból a királyi széktől, amely ezt mondja vala: Meglelt!

18. És lőnek zendülések és mennydörgések és villámlások; és lőn nagy földindulás, amelyen nem volt, mióta az emberek a Földön vannak, ilyen földindulás, ilyen nagy.

19. És a nagy város három részre szakada, és a pogányok városai elesének; és a nagy Babilon megemlítették az Isten előtt, hogy adjon annak inni az ő búsult haragja borának poharából.

20. És minden sziget elmúlék, és hegyek nem találatnak többé.

21. És nagy jégeső, mint egy-egy tálentom szálla az égből az emberekre; és káromlák az Istent az emberek a jégeső csapásáért; mert annak csapása felette nagy.

Nos, elgondolkodtatók a fentiek.

De nem csak a Biblia írja le a civilizáció pusztulását ilyen részletesen. A Maja Kicse teremtés mítosz, a Popol Vuh is ilyen egyértelműen vázolja a Föld pusztulását. Leírják, mi gerjeszti haragra a teremtőt, hogyan tisztítja meg ezt a világot, és hogyan ad életteret a megmaradt emberiség számára, hogy tökéletesítse önmagát, mint Isten képését.

Léteznek hasonló egyiptomi írások is, és számos mítosz szól ezekről az időkről. Isten az embereknek szabad akaratot adott. De ők elhagyták Istenüket, hiúságukba elfelejtették tisztelni. Ez az identitás nélküli világ lesz a civilizáció veszte.

A bibliai végítélet hét angyala csupán a teret alkotó erő törvényeivel dolgozik. Hiszen az emberiség "szabad akaratából" létrehozta a pusztulás alapjait, melynek folyamata már visszafordíthatatlan -mi több-, megállíthatatlan. Elkéstünk! Az idő lejárt!

Nézzenek szét ebben a világban, és maguktól is rájönnek, hogy törvényszerű és egyben szükségszerű ez a változás! A XXI. század elején nagy számban élnek azok, akik óriási jelentőséget tulajdonítanak az anyagnak. Emberi érzésektől elfordulva harácsolnak, törtetnek a javakért.

A tér-idő magasabb hullámát érte el az emberben végbemenő tudat

-evolúció. Most jött el annak az ideje, hogy az ember újabb házi feladatot kapjon.* A katolikus liturgiákban azt tanítják, hogy az Isten az ember lelkében van jelen. Ebből ered az is, hogy az istentelenség is ott lakozik. (Ezt lehet képletesen vagy szó szerint is értelmezni.)

Ha Istent, mint ÉLŐ személyt értelmezzük, akkor a tanai lényegét -mely segítségével az ember megtalálhatja lelki békéjét, mint a tan eredőjét - a lélekben kell keresni. Ha viszont úgy képzeljük el, mint megfoghatatlant, a mindenséget teremtő alaktalan lelket, akkor a tér -a mindenség, melynek mi is része vagyunk- a szépség, a szabadság, a tolerancia, az empátia legfelső fokát képviseli: a tökéletességet.

Így mindféle irányból nézve a lélekben lakik. Tehát aki elveszti hitét, és elveszti szépérzékét, szabadságtudatát, toleranciáját, empátikus erejét, az elveszti Isten lényegét.

Sziddhattha Gótama Szakja mikor BUDDHÁVÁ vált ezeket a Harmónia pontokat kapcsolta össze a benne lévő belső világgal, és a körülötte lévő külső világgal.

Míg más vallási tanok elméleti „képzést adtak” az öröklét elérésének folyamatairól, addig Sziddhattha gyakorlatban bizonyította ennek valódi lényegét, és hogy a gyakorlatban hogyan lehet BUDDHÁVÁ válni, olyanná, aki teremtővé lesz. Teremtő- Isteni- Kozmikus lény!

Így ha megnézzük a vallások külön -külön, egy-egy nagy egész részei. Akár Mózes tanait vesszük, akár Krisztus tanait, Buddha tanait, vagy Mohamed próféta tanait, vagy bármelyik más tant, vagy vehetjük a Tao tanait is. Akármelyik irányba megyünk mind egy nagy egész kicsi szelet, és mind valójában arról szól, és azt hirdeti, hogy kell helyesen **ÉLNI!**

De sajnós az arany borjú újra bálvány lett, és megvakította a világot.

Ez a vakság láthatatlanná tette az utat a civilizáció számára. Hallom, hogy vannak az olvasók között olyanok, akik most az olvasás közben mondják, hogy ez mind szép, és érdekes, de ettől még nem lesz más a világ, igazuk van. Addig, amíg nem teszünk érte nem is lesz más. Ahhoz hogy a civilizáció megtalálja saját helyét a világban, első lépésben morális identitását kell tisztáznia. De valójában ez a morális identitás megtalálása olyan fontos?

IGEN.

Nem felkiáltó módban írtam, csak kijelentettem, mindenkinek saját belátása szerint ráhatás nélkül kell a helyét a világban meglesni! Akkor láthatja meg az igazi értéket, az embert. *

De véleményem szerint erről már elkésett ez a világ. Nézzük, mire alapozom kijelentésemet, és hogy ez a kijelentés mennyire függ össze a végítélet hét angyalával. Hogy a „végítélet hét angyalának” tevékenysége miképp mutatkozik meg mindennapi életünkben? Nézzük, mit is tesz az első angyal?:

Elmené azért az első, és kitölté az ő poharát a földre; és támad gonosz és ártalmas fekély azokon az embereken, akiken vala a fenevad bélyege, és akik imádják vala annak képét.

Az első részben arról beszél a prófécia, hogy milyen betegségek támadnak az emberre: "ártalmas fekélyek". De meghatározza azt is, hogy kiken: azokon, akiken a "fenevad bélyege" van, és "imádják annak képét".

Hm..., ez első olvasásra nehezen értelmezhetőnek tűnik. Mintha rébuszokban beszélnének! Próbáljuk meg értelmezni!

A fekély, olyan eredetű betegség, melynek kórokozó vírusa fertőzés útján kerül a szervezetbe. Kifejlődésének következő stádiumában a bőr felületén mutatkozik meg. A prófécia szerint meghatározható, hogy milyen élőlény szervezetébe juthat csak: akin ott a "fenevad bélyege". A Bibliában így nevezik a gonoszt. De milyen bélyeg lehet, aminek jelenlétében megtámadja őket a fekély? A megfajtásban az Albán születésű, Nobel díjas Apáca, a világhírű Teréz Anya segített. A hitetlenség a fenevad!

Ez a híres, tiszteletre méltó Apáca számtalan esetben járt védőoltás nélkül fertőző betegek között, és valamilyen "csoda" folytán soha nem érte betegség. A HITE volt az, ami védte őt. Ez csodálatos!

A "fenevad" az ember ösztön-világában keresendő. A hitetlen, és tudatosság nélküli világban, melyben az anyag, mint vélt érték kap főszerepet. Most értünk el ahhoz a részhez, mely összefügg az ember lelkével, és az embert körülvevő Aurával.

Minél tudatosabb valaki gondolataiban, és hitében oszthatatlan, annál erősebb az őt körülvevő elektromágneses rezgés. Így olyan lelki állapotba kerül, hogy nagymértékben immunissá válik a "fenevaddal" szemben.

Teréz Anya hite oszthatatlan, Élete tudatos volt, és ez nagyban hozzájárult egészségének védelméhez hosszú élete során.

Tudatosság hiányában élő személy morális intellektusa meglazul, és ez által, az őt körülvevő aura elveszti immunitását, és beáll a védtelenség állapota. Hogy ne így alakuljon, törekedni kell arra,

hogy megtaláljuk, és megőrizzük a tudatosság tisztaságát, hogy az aura védő szerepe megmaradjon!

El kell fogadni, hogy testünk nem más, mint a lélek kivetülése, annak fejlődési folyamatait takarja.

Röviden kifejezve: **A lét célja, hogy megtanuljunk harmóniában ÉLNI, és a felismert harmóniánk segítségével harmóniában éljünk egy MÁSIK Harmóniával. Így együtt alkossunk EGY HARMÓNIÁT.**

De sajnos a mai világban elveszik a belső hang, a lélek hangja. Az ember sokkal inkább törekszik a könnyű lehetőségek elfogadására, mint hogy elinduljon egy olyan úton, melynek segítségével felismerje, a **minden-mindennel összefügg** lehetőségét.

A tapasztalat azt mutatja, hogy ez a felismerési folyamat azokban az emberekben fejlődik ki igazán, akik visszahozták a lelkük mélyén megbúvó, ártatlan gyermeket, * és soha nem adják fel álmaikat. Akikben van valami elementáris hit, mely nem vallási eredetű; sokkal inkább a vallások fejlődtek ebből a hitből. Mert évezredekkel ezelőtt sokkal közelebb állt az ember a természet egészéhez, és közelebb állt önmaga megvalósításhoz. Kevésbé hagyatkozott a világ dogmatikus „tudásrendszerére”, mélyebben hallgatott a lelke mélyéről feltörő elementáris eleven erőre. Azok az emberek, akiknek még vannak álmaik, merik azokat vállalni, és tudatos hitük álmaik elérésében sokkal több, azok kézzel fogható boldogságot LÁTNAK meg az életben. Nyilván több ide vezető "utat" fel is ismernek.

Lássuk a prófécia alapján, milyen problémákkal kell még szembesülni a XXI. századi emberiségének.

A másik angyal is kitölté az ő poharát a tengerbe; és olyanná lön, mint a halott vére; és minden állat meghala a tengerben.

Véleményem szerint ez a jövendölés a közeledő környezeti egyensúly felborulására utal.

Bolygónk felszínének több mint 50%-át uralják a nagy kiterjedésű óceánok. De a kisebb tengerek is a felszín jelentős százalékát magukénak tudhatják. A víz az élet alapja ebben a világban. És az ember az egyre nagyobb uralkodási ösztöne hatására ezt az életet adó vizet jelentős mértékben fertőzi. Hasonlóan, mint ahogy a hitetlen ember aurájában negatív erők elkezdik káros tevékenységüket. Az ember is egy

organizmus ezen a bolygón, de sajnos nem tanulta meg, hogy nem uralkodhat rajta, csak használhatja! Egyszer a kihasznált lehetőségekről számot kell adni. Azokra, akik ilyen siralmas állapotba juttatták ezt a csodálatos bolygót (az Univerzum legszebb "ékszerét"), ugyanúgy fog esni radioaktív eső, mint másokra. Nem vehetik meg pénzért a tiszta levegőt..

Úgy hiszem, nekik kínosabb lesz ez az időszak, mert tudniuk kell, hogy személyes közük van a történetekhez. Sokan csukott szemmel, fülükre tapasztott kezekkel élik mindennapjaikat, sodródnak az árral. Lehet, hogy nem gondolkoztak el azon, hogy ők épp úgy hozzátettek a végítélet eljövételéhez?!

Valójában mindenki saját magának teheti fel a kérdést: ÉN MIT TETTEM AZÉRT, HOGY A VILÁG SZEBB ÉS BOLDOGABB LEGYEN?!

Súlyos kérdés!

Ne feszítsük tovább a húrt! Az élet húrját. Álljunk meg egy kicsit! Nyissuk ki a szemünket! Nézzünk körül, és lássuk meg a közelgő veszélyt!

Ki lehet belőle lépni. Csak el kell indulni! A második ciklus utalása a világ életterének a szennyezésére energetikai folyamat. Minden energiából áll. Az energia önmagában intelligens, de teljes intelligenciájának kibontakoztatásában MINDENKI döntő szerepet játszik, mivel mindenki nem csak felveszi az energiát valamilyen formában, hanem azt le is adja!

* Így valójában az ember eltévedése egy magasabb erőből indítja el. Csak feltételezés: a vallások azt tanítják, hogy az a magasabb rendű lény állandóan szemmel tartja híveit. Mi van akkor, ha ez hittől függetlenül IGAZ is? És ez a lény így akar leckét adni az embereknek. És azt mondja; hát ha ezt akarjátok, legyen; és átad olyan információkat a világnak, mely arról szól, hogy kell az anyag felett vélt hatalmat gyakorolni. De mikor átadja az információt már akkor tudja, hogy kellene olyanok is, akik meglátják a bajt, és megindítja az erő újabb hullámát az emberi tudatban. A harmadik angyal erre teszi meg az első lépéseket.

A harmadik angyal is kitöltte az ő poharát a folyóvizekbe és a vizek forrásaiba; és lőn vér.

És hallám hogy, hogy a vizek angyala ezt mondja: valál, te Szent, hogy ezeket

ítéled;
Mivel hogy szentek és próféták vérét
ontották, vért adál nekik inni; mert méltók arra.
És hallám, hogy más az oltárról ezt
mondja vala: Jól van Uram, mindenható
Isten, igazak és igazságosak a te ítéleteid.

Ez a ciklus az egyik legfurcsább szakasz a próféciában. Itt olyan utalást lehet felfedezni, mely arra mutat, hogy Isten nem akarja megváltoztatni az emberiséget, sőt segítséget ad arra vonatkozóan, hogy mit kell tennie a jövőben azért, hogy a viszony ember és teremtője között ideális legyen. Újabb lehetőséget ad teremtményeinek.

Ez a cselekedet kivívja az angyalok karának tetszését. Véleményem szerint, ebben a szakaszban az életet gerjesztő energia folyamatait írja.

A vers már az elején rámutat, hogy az élet teljes egészében "víz függő". Ez tisztaságával adja meg az élet egyre nagyobb lehetőségét a kifejlődésre.

Aztán utalás is van arra, hogy az emberben mi az, ami szállítja az energiát: a vér. Lényege ennek a szakasznak: milyenek kell lennie ennek a különös itálnak? Szent vérnek. Ez az utalás a megdöbbenő. Milyen is a Szent vér, illetve a Szentek milyen vérrel, és energiarendszerrel rendelkeznek? **

Más értelemben így hangzik: ember, vedd észre, lelked valami másra vágyik, mint az anyag világa!

De az ember nem veszi észre. Illetve akik észreveszik, azokat általában kiközösítik.

Az előző oldalakon már részletesen írtam arról, hogy az elmúlt századokban milyen kritériumoknak kellett megfelelni egy szentté avatottnak. Nem mindig az emberséges, szenteskedő életmód volt a bizonyíték. Kellett hozzá néha valami természetfeletti plusz. A prófécia itt ebben a részben arról beszél, hogy Isten mindenkinek megadja ezt a plusz lehetőséget, de ezt felismerni mindenkinek magának kell.

A Szent-vér tiszta és nagy erejű energiát takar, mely elindítja egy más irányba, magasabb rendű spirituális síkra a civilizációt. Természetesen teljesen önkéntes alapon indul mindenki, az szerint, hogy milyen szinten és formában akar tenni a jövő évezred megalapozásáért.

Azért a jövőért, melyben utódaink élni fognak. Abban a jövőben a szellem képessége talán nem fog valami rejtett, titkos, legújabb kori,

kultikus szeánsznak tűnni.

Többek között azért nem, mert ebben a folyamatban más magasabb dimenziók képviselői is beneveztek az indulásra. Ennek az indulásnak a startvonalától számított 80 éven belül több olyan folyamat fog megindulni, mely elgondolkodtatja az emberiséget arról, hogy mi is a valóság.

Ebben jelentős szerepet vállalnak az Újkor, pszihogenezis mágusai, akik ugyan nagy kiközösítések árán, de mégis nyilvánosságra hozzák a több ezer éves, titkos tanokat.

Itt is látszik, hogy a következő jóslat mennyire alapul ezekre a távoli idők homályában megfogalmazott tanokra. A világ több pontján ugyanaz az elmélet lett úrrá a civilizáció különböző rétegei között.

Említettem már, hogy nem csak János Apostol ír a végítéletéről. Nem tartom elképzelhetőnek, hogy összebeszélte volna, pl. a Majákkal, akik a világnak egy másik pontján jövendölik ugyanezeket. Annál inkább elképzelhető, hogy mindannyiunk egy helyről kapta az információt.

* (Talán az angyalok néha súgnak. Az Ő élettartamukba belefér az a párezer év, mivel halhatatlanok, sem az idő, sem a tér nem befolyásolja őket. Az ő világukban is létezik valamiféle elmúlás, hiszen ők is fejlődnek lelkileg-szellemileg. Mert ugye vannak angyalok, arkangyalok, stb...! Azaz egyik többet tud vagy többet tanult, de kitől és mitől lett nagyobb az Ő rangja? Biztosan van, az embertől elzárt magyarázat arra, hogy mit és hogyan tanulnak az angyalok. Lehet, hogy valaha Ők is éltek egy alacsonyabb rendű világban, például a Földön. Elértek egy magasabb spirituális fokot, és talán maguktól tanulták meg a leckét, és saját szellemük vezette őket a tudás fája felé, és a legjobb tanítványok lettek az arkangyalok.)

De most inkább tegyük félre az angyalok iskolájának elemzését és hallgassuk meg a negyedik angyal tetteit.

A negyedik angyal is kitölté az ő
poharát a napra; és adaték annak, hogy
az embereket tikkassza tűzzel.

És tikkadának az emberek nagy hév-
séggel; és az Istennek nevét káromlák,
akinek hatalma vala e csapásokon; és
nem térnek meg, hogy neki dicsősé-
get adjanak.

Véleményem szerint, ez a prófécia a XXI. század elejére várható naptevékenység változásairól szól. Ezt a változást nem lehet önmagában nézni, mivel akkor nem lehet látni a teljességet, amit jelképez.

Itt látszik legjobban az, hogy az a mondat, hogy "MINDEN-MINDENNEL ÖSSZEFÜGG", nagyon is veszélyes. Ahhoz, hogy igazán meg tudjuk érteni, abból kell kiindulni, hogy az egyik legfontosabb rendszer -az ember lakta dimenzióban-, az ELME!

* Gondolataink, ha elfogadjuk a tételt, ha nem, akkor is léteznek, csak intellektus kérdése maga a felismerés az elmélet gyakorlatiasságára. Mikor gondolkodunk, energiát termelünk ez az energia olyan első látásra, mint egy lekódolt számítógép információ halmaza. Csak a gondolat attól tér el a számítógéptől, hogy nem lehet csak úgy megfelelő tréning nélkül kimenteni. Azaz mikor a gondolat gerjedése megindul az erős koncentráció vagy gondolat szabályozás hatása nélkül, az védelem nélkülivé válik, és kisugárzódik a térbe, és addig „kóborol”, amíg egy vevőre nem akad, aki meg tudja fejteni a lezárt kódot. Mikor megfejti, már kész egy újabb gondolat, mely az előbbinek az eredménye.

De mikor le tudjuk zárni gondolataink terjedésének útját, akkor nem kell attól tartani, hogy más is beleláthat a gondolkodó fejébe, és előre kiolvassa a gondolatot, és már reagálna rá, mielőtt befejezné a gondolatmenetet.

Tibetben ezt a következőképp fogalmazzák. Egyszerűbben és az Ázsiai ember számára világosabban.

A TIGRIS CSAK AZT AZ EMBERT TÁMADJA MEG, AMELYIK ELEVE FÉL ATTÓL HOGY ŐT EGY TIGRIS FOGJA MEGTÁMADNI ÉS MEGÖLNI. AZT AZ EMBERT, AKI NEM FÉL A TIGRISTŐL ÉS GONDOLATAIT A FÉLELEMTŐL EL TUDJA KÜLÖNÍTENI, KIKERÜLI A TIGRIS.

Talán ez a ragadozó üres óráiban telepátiából leckét vesz, és csak azokat eszi meg, akik alacsonyabb szinten vannak a telepátia terén, mint Ő!?

Csak gondoljunk arra, hogy számos bűnesetnél az áldozat felhívja magára a bűn elkövetőjének a figyelmét. Pl. kihívó viselkedésével, és szinte beteges naivitásával kisugározza magából: - itt vagyok, lehet próbálkozni, mivel ÉN FÉLEK ATTÓL, hogy negatív tett történik velem. Sajnos nem lesz alaptalan a támadás, mert félelme gondolattá válik az elkövetőben, majd tetté.

A félelem, mint energia uralja az akaratot, és...-
MATERIALIZÁLÓDIK-..!

Látható, hogy minden mindennel összefügg. Még ismerni sem kell az áldozatnak a bűn elkövetőjét. Nem kritérium. Mint ahogy a távolság sem az, és az idő sem.

Néha az emberek hajlamosak arra, hogy a napot túl távolinak és túl közömbösnek tartásák ebben a minden mindennel összefügg élet- halál játékban.

* Mindenki előtt ismeretes, hogy milyen az életkedve, mikor az időjárás hűvös esős, és milyen mikor derűs, kellemes hőmérsékletű. Máris érzékelhetik, mennyire messze van a nap, messze van-e attól, hogy az egyént befolyásolja? Épp optimális távolságra. Az Űrben az a bő 9 perc távolság a naptól, míg fénye ideér, olyan, mintha rajta ülne. Messziről nézve valóban azt a hatást kelti, hogy ott lebeg a föld a kronoszférájában. De hál' Isten, csak érzékcsalódás ez és nem más!

A negyedik szakasz arról szól, hogy a negyedik angyal kiönti poharát a napra, és az, tikkasztó hőséget sugároz, és lesznek emberek, akik elkezdik Istent káromolni, a hőség hatására.

Itt ismét az embernek a felette álló lénybe vetett hitével van valami kommunikációs rendszere. Mivel a káromlók rájönnek, vagy már eleve rájöttek arra, hogy ezen a csapáson (is) Isten hatalma van, de ennek hatására sem térnek meg, hogy hirdessék Isten dicsőségét. Inkább megmaradnak a bennük élő groteszk világ mámorában, amiről tudják, hogy nem az igazából az övék, mégis abban bíznak.

Bíznak, hogy hiú ábrándjaikkal le tudják győzni, és a teremtőt utánzó technikáikkal vissza tudják állítani a kellemes állapotokat az éghajlatban. - De sajnos tévednek - mert érzik hogy a bennük lévő tudás csak részeredmény, és így abból levonni következtetéseket egy ismeretlen egészre, nem épp eszes dolog.

A mai XX. században az ilyen megoldásokat a megalomán típusú emberek szeretik. Minél előbb minél több anyagot felhalmozni. És ez a felhalmozás már az ötödik angyal tetteivel függ össze.

Az ötödik angyal is kitölté az ő
poharát a fenevad királyi székére; és
lőn az ő országa setét; és rágják vala
az ő nyelvöket a kín miatt,

És káromlák a menny Istenét az
ő kínjaik és fekélyeik miatt, és meg
nem térének az ő cselekedeteikből

Ebben a ciklusban magát a fenevadat éri közvetlen támadás.

(Talán lehet, hogy az angyalok sem egészen ártatlanok, lehet, hogy néha nekik is vér fröccsen a szép fehér ruhájukra...)

Itt a támadás jellege nehezen értelmezhető, de úgy vélem a fenevad azon pontját éri támadás, ami a trónját jelképezi, tehát az emberben lévő megalomán hatalmi törekvések, illetve a szépérzék hiányát, vagy ha nem is hiányzik, akkor csak valamilyen torzója maradhatott meg a szépség szabad meglátásából. Ugyanígy áll a helyzet a szabadságtudattal, a toleranciával, és az empátiával.

Valószínűleg itt arra van utalás, hogy a megalomán hatalmakat irányító központba valamilyen idegen információ jut be, amely az ott lévő bizonytalan lelkeket teszi próbára. Sőt, a biztosnak vélteket is megrendíti, és ettől kezdve indul meg a változás a fenevadhoz hű hívők között.

De ebben a változásba jelentős az, amit a hatodik angyal tesz, és ami aztán az angyali tett hatására elszabadul.

A hatodik angyal is kitölté az ő
poharát a folyóvízre az Eufrátesre
és kiszárada annak vize; hogy a nap-
kelet felől jövő királyoknak út készít-
tessék.

És láték a sárkány szájából és a
fenevad szájából és a hamis próféta
szájából három tisztátalan lelket ki-
jöni, a békákhoz hasonlókat;

Mert ördögi lelkek azok, akik je-
leket tesznek; akik elmennek a föld-
nek és az egész világnak királyaihoz,
hogy egybe gyűjtsék azokat a minden-
ható Isten ama nagy napjának viadalára.

(Ímé eljövök, mint a tolvaj. Bol-
dog, aki vigyáz és őrzi az ő ruháit,
hogy meztelen ne járjon, és meg
ne lássák az ő rútságát)

Egybegyűjték az őket a helyre,
amely zsidóul ARMAGEDDONAK ne-
veznek.

Véleményem szerint ez a prófécia adja a legtöbb információt, de egyben a legnehezebben értelmezhető és nagyon érdekes a mondanivalója. Saját véleményem szerint arról szól ez a pár sor, hogy (persze jelképesen) az Eufrátesz vize, / szerintem utalás az Eufrátesz jobb partján elterülő ideológiákra / megszakad, megszűnik a több ezer éves folytonosság, és valami új érkezik kelet felől, (talán India, vagy Nepál, vagy Tibet...). De az is lehet, hogy itt az Eufrátesz csak szimbolikus utalás a központra és jelképezi, hogy szellemi különbségek ott fognak közös nevezőre jutni, ahol a gyökerek vannak az Eufrátesz vidékén, a Közel-Keleten!

Ebben a jóslatban fel lehet fedezni erőteljes utalásokat arra, hogy a vallások egy közös vallás kialakulása felé integetnek - igaz még félszegen - de azért integetnek.

De ennek van még egy nyoma a jóslatban: a "királyok" kifejezés, és az "út" kifejezés. A királyok akkor jöttek (három királyok) mikor Krisztus megszületett, azaz ledőlt egy óvilági vallási irány, és lerakta Krisztus egy felfogás alapjait. Ezek az alapok annyira megváltoztathatatlanok, hogy még az idő számítását is innétől kezdik. (Vagy tologatják.) És most is királyokat vár a próféta, tehát új időszámítás következik ismét?

Meg mondom őszintén itt egy kicsit elakadtam. Nem a hamis próféták jelenléténél, hanem a ruha mit akar takarni, azaz milyen ruhát, és kinek őriztek meg? Aztán megéreztem, hogy itt valami másról van szó.

Igaz arról nem ír a Biblia, hogy ismét jön a megváltó, de arról sem ír, hogy nem jön!

Tehát valószínű ez a pár sor azt jelenti, hogy az igaz prófétának legelső ízben tudását kell a nép felé mutatni, mikor leleplezi a hamis prófétákat, és itt a ruha talán - sőt biztosan - az oszthatatlan TUDATOS HITET jelenti. Ami már igazából nem is hit, hanem életforma!

A TUDÁS ÉLETFORMÁJA.

Isten ettől kezdve kezd megnyilatkozni.

De még mielőtt ez megkezdődik, valami meg fogja előzni; Armageddon eljövetele. Ez összecsapást jelent. A szó első tagja, azaz az Arma, latin eredetű szó és fegyvert jelent. Tehát egy fegyveres összecsapás helyére utal. Arra a helyre, ahol az újvilág kibontja első életképes csíráit.

Az utolsó ciklusban már látható hogy ki "győz" és hogy mi zárja le a végítélet angyalainak a munkáját.

A hetedik angyal is kitölté az ő
poharát a levegőégre; és nagy szózat
jöve ki a mennyei templomból a kirá-
lyi széktől, amely ezt mondja vala:
Meglett!

Elsőnek zendülések és menny-
dörgések és villámlások; és lön nagy
földindulás, amilyen nem volt mióta az
emberek a földön vannak, ilyen földin-
dulás, ilyen nagy.

És a nagy város három részre
szakada, és a pogányok városai elesé-
nek; és a nagy Babilon megemlítették
az Isten előtt, hogy adjanak annak inni
az ő búsult haragja borának pohará-
ból.

És minden sziget elmúlék, és he-
gyek nem találatnak többé.

És nagy jégeső, mint egy-egy tá-
lentos szálla, az égből az emberekre;
és káromlák az Istent az emberek a
jégeső csapásáért; mert annak csapása
felette nagy.

Érdekes a kijelentés a ciklusban: MEGLETT!
Ezt akkor szokta az ember kijelenteni így ebben a formában, ha
valamilyen általa véghez vitt gondosan kitervelt folyamatot vitt véghez
saját elgondolása alapján.

Az ítéletek vége egy nagyméretű természeti katasztrófa, ami
valószínű egy nukleáris szennyezés eredménye. Mivel a Föld
elektromágneses hullámai megváltoznak így megváltozik a Földet
alkotó folyamatok lényege is. Hirtelen nagyon nagy erők szabadulnak
el, és talán valóban városok szakadnak darabokra...?!

És ismét eljön egy szökőár, és ismét fel kell majd valakinek
repülni majd nagy magassága a katasztrófa után, hogy megalkosson
egy újabb "Piri Reis" -féle térképet egy újabb arculatáról a földnek.
Mivel az addigi térképek már nem azt mutatják, ami a valóság lesz

akkor. Mivel ott, ahol a régi-ma még aktuális- térkép szárazföldet jelöl ott akkor már csak... -VÍZ -lesz -...ÚJ VÍZ.

És talán ismét tervei között szerepel a teremtőnek (-knek), hogy ismét kell egy nehezen megmagyarázható eredetű térkép. Nos, ezeket a teóriákat nem én találtam ki. Jelentős részüket évezredekkel korábban lejegyezték már. Csak a saját véleményem és tapasztalatom alapján így látom a civilizáció jövőjét, és azt, hogy ez a mai ember a ciklusban utolsó jelölt a kozmikus cím elérésére. A XXI. századi ember elfordult teremtőitől, és ami megakadályozza abban, hogy visszataláljon - mint eltévelyedett bárány - az nem más, mint hitehagyottsága.

Így tehát a Maja-Kicse írat a POPOL VUH mítosza, 4 teremtési ciklusról lehet, hogy ötre emelkedik...?

Ezzel elértünk fejezetünk újabb szakaszához:

Azaz megindultak a saját eszmeáramlatok, a szekták. Az egység mely valaha jellemezte a vallás lényegét felbomlott! De csirájában ott volt az érzés a hívők lelkében, hogy ez nem jó így, mert eltávolodtak az egységtől, eltávolodtak Istentől.

Ennek az érzésnek egyik megnyilvánulási része a mai napig a messiás-várás. Várni valaki olyat, aki ismét rendet tesz, aki ismét egyesíti azt, ami valaha EGY volt. Maga a teremtő XXXXXX./ az évszámok nem véletlenül vannak X-szel írva; a későbbiekben erről még lesz szó/ évvel ezelőtt elküldte a messiást Krisztus képében. Létre is jött az egyesítés alapja. Krisztus is arról beszélt, hogy a világ egy, de ha az ember nem ismeri fel az összetartozás erejét, akkor elpusztul, mert arra lesz ítélve. Tanaiért melyek az abszolút békéről szóltak megölték. Üzenetének lényegét eltorzították, és nem arra használták fel, amire való, hanem pozíciók erősítésére. Ezeknek a pozícióknak az erősítése alapján soha nem látott vallási különbségek keletkeztek, és megindult az, amitől mindenki félt: a vallások háborúja. Tudom nehéz elképzelni, de minden háború ezen az alapon keletkezik. Mivel vallások vezetői gazdasági, politikai befolyásra is szert-tettek, így már a számukra rég nem a béke a lényeg, hanem a hatalom mindenféle értelemben! Itt újra felmerülhet egy kérdés, amit a 41. oldal 2. bekezdésében lehet olvasni. Bár a kérdés itt sokkal mélyebb, és félelmetesebb dolgot rejt magában! Milyen a kapcsolat a hívők és irányítók között? Mi történik az igazsággal? . . .

Most lehet utalni az évszámok helyén lévő X-ekre. Nagyon sok jel, és történelmi bizonyíték utal arra, hogy itt valami egy egészen kicsikét el van rontva. Sőt vannak irányítók, akik ezt nagyon vígan szemlélik, és örömeiket lelik abban, hogy ez a világ a - tévedések végjátéka!

Semmi nyoma sehol nincs annak, már mint feljegyzett korabeli

dokumentumok alapján, hogy Jézus Krisztust kettőezer évvel ezelőtt valaki is látta volna! Vagy tetteit tanúként élte volna át! A római történetírás annyira pontos volt azokban az időkben, hogy még azt is felírták, hogy a Róma város piacán miből mennyi fogyott! De a Messiásról nincs adat. Persze mondhatná bárki, hogy eltűntették, mert a mai álláspont szerint ők ölték meg. Nem, sőt a halálához sem volt sok közülük. De azért megtörtént!!! Csak nem akkor és nem ott! Valahol az időnek egy másik pontján, és nem a hódítók ölték meg, hanem valaki mások. . . De más adatok is kicsit ki lettek kozmetikázva. A nagy kérdés miért? !

(Az érdeklődés felcsigázására egy idézet, melyet ugyan valakik Pilátus szájába adtak, de nem ő az idézet eredeti közlöje. Az idézet: "Mosom kezeim, legyen, ahogy akarjátok!" És ezt egy más vallású Kajafás nevezetű embernek mondta, akinek ugyan lehetett ez a neve, lehetett főpap is, de ez egy elrejtett mondat a Bibliában, ami egyértelműen utal arra, hogy Krisztusnak nem a hódítókkal volt baja, sem a hódítóknak vele. Így tehát az a megközelítés, hogy a keresztre feszítést a rómaiak eszelték ki egy délutáni teaparti keretében, nem állja meg a helyét. De szerencsére ma már a régészet, az archeológia, a művészettörténet nemsokára nyilvánosságra hoz olyan adatokat, amelyek kétezer éve tartó- vagy valamivel több- vagy talán három és félezer évi hatalmi harcról szóló végjátékról, vagy tragédiáról szól. Ezek az erők ugyan gyakran sajnáltatják magukat a világ szemében, de tudott dolog, hogy a világegyetemben semmi nem marad titokban. Előbb-utóbb minden számla kiegyenlítésre kerül, és a világot irányító tudatok által benyújtott számlának nincs fizetési limit ideje, fizetni akkor kell, amikor a számla érkezik! Gondolom, most felmerül az olvasóban, hogy ez, amit az imént írtam csak elmélet – lehet így is nézni – de ha rászán pár hónapot, és részletesen áttanulmányozza az elmúlt ötezer év társadalom-szociológiai folyamatait, pontosan tudni fogja, kinek milyen szerepe van a tragédiában, a tragédiát miért idézik elő, és miért fog rövidesen több milliárd ember az életével fizetni. Csupán csak egy dolog ami rávilágít és kiindulópontot tud adni az olvasónak: vannak emberek, akik képesek vallásukért, hitükért meghalni. Erre sok példa van a történelemben. Mint ahogy arra is, hogy vannak emberek, akik az életbemaradásuk feltételének tekintik, hogy áttérnek egyik hitről a másikra, és akkor tovább megy a business. Nos el lehet gondolkodni, hogy ugyan, akik az utóbbiban vannak, azok nagyon sajnáltatják magukat, de ez a teremtőket nem érdekli! Csak egy kérdés érdekli őket, amely elszámolás tárgyát képezi, a viszony, mely a teremtők és ezen emberek között van. Az elszámolás tárgyát az képezi - mint egy számlán- ,hogy honnét volt joguk felülbírálni azt,

amit Isten döntött el? Ez egy megválaszolhatatlan kérdés, pedig pár ezer éve folyik a válasz megkeresése, és az önsajnálat bizonygatása. Erről eszembe jut megint egy régi híres szamuráj mondás:

**„Harcosok álma,
Könnyű nyári fű,
Ahogy simogatja
A szél a sírokon”**

(Jelentése: aki lelkében igazán szabad, azt nem a business érdekli, hanem az, hogy a benne lévő isteni erőt felismerve sorsát beteljesítse.)

A hatalom megszilárdítása elsősorban, másodsorban a hatalom által megszerzhető anyagi vagyon, harmadsorban a hívők milliói felett gyakorolt érzelmi és lelki irányítás, ami sok esetben több mint hatalom, és nagyobb bűn, mint bármi!

Ezek a folyamatok valójában egy dolgot mutatnak, azt hogy a vallások vezetői - tisztelet a minimális kivételnek- nem veszik komolyan hitüket. Igaz látszat jótékonysággal bizonygatják jóságukat, de csak látszat! A cél, az emberiség feletti totális uralom! A kulcs szó az uralom!!!

Az uralom érdekében szinte mindenre képesek az emberek. A minden szó nagy jelentésséggel bír.

Ugyan elképzelhető, hogy a dolgok nem így vannak, de csak ha feltételes elméleténél maradunk és mégis van valóság magja, akkor itt valami irtózatoss dolog történik.

Írtózatoss mert csupa háború, és vadság a jellemzője.

Kezdjük az egész „teóriát” a kezdeteknél. (Természetesen a jelen civilizációra értem a kezdeteket.)

Valamikor régen, az idő ismeretlen mélységeiben létezett egy kultúra. Régebben, mint a vízözön. Régebben, mint a piramisok. Ez a kultúra hatalmas morális tudással, orvosi ismeretekkel, csillagászati és matematikai tudással bírt. Mai értelemben véve majdnem tökéletesek voltak. De az idő kereke nem állt meg. Ők is elérték a saját fejlődésük, kérdéseik határát. Érezték a határokon túl, valami egészen ismeretlen világ van, ugyan ismeretlen de létezik. Tudták, ott az anyag már más törvények szerint létezik, tudták, a határ túloldala már nem a fejlődő tudat területe. Érezték, ott csak annak van helye, aki tud, és már nem a tudás megszerzése a célja. Dilemma előtt álltak, mi legyen tovább. Ekkor valahogy segítség jött a határvidék túlsó oldaláról. Azok az erők melyeket nyitogattak, megnyilvánultak számukra.

Segítséget kaptak a túlsó oldalról, és a segítséget elfogadták.

De ők sem értettek meg mindent, ők is elkövettek hibákat. Bár itt már a hiba nem azonos az emberi hibákkal!

Hibájuk a végüket okozta. Mielőtt mindenki tudatosan átjutott volna a fejlődés magasabb síkjára világuk összeomlott! Egy kultúra tűnt el látszólag nyomtalanul. De csak látszólag. Mert töredékeik, törzseik átvészelték az évezredek viharait. Ezekről a törzsekről beszélnek talán az esszénusok meséi, az indiai védák legendái. Vagy más népek mítoszai. Nem istenek voltak, csak ismerték az istenek titkait. De akik a túloldalról segítették őket, azok már a magasabb rendűek világához tartoztak! Mikor a nagy kultúra hanyatlása már látható volt, elkezdték titkukat tovább adni egy, az ő számukra kevésbé ismert, majdan születendő kultúrának.

Melyek ezek a titkok, amik az ősi bölcsességet rejtik magukban? Talán a mai ember számára legnagyobb talány a Szfinx! Ami híven őrzi titkát még egy kevéske ideig. Szóra bírni szinte lehetetlen vállalkozás. Az emberi értelem, ahogy közelít a dolog felé nem tudja érzékelni a Szfinxből áradó nagyon finom rezgését. Lehet, hogy a titkok értéséhez intellektus kellene, és nem okoskodás. Mert okoskodással az emberek java része a kereket cipeli, a kockát gurítja! ! Ez így nagyon kellemes elfoglaltság, de csak tudatlanságot eredményez!

A Szfinx után a következő kódhalmaz, a Föld különféle területein -szárazföldön és víz alatt - egyaránt fellelhető piramisok. Ezek már kicsit beszédesebbek, de ez valójában csak látszat, ők is némák, igaz hajlandóak megnyílni az értő elme előtt.

A harmadik kód halmaz a legmegdöbbentőbb: az emberi gén állomány! A csodák csodája. A titkok titkai. Bizony ma az ember néha ujját húz istennel, például a klónozás terén, ami nem sok jót jelent. Ugyanis ha az ember haragszik istenre, maximum nem ismeri el létét, és nem jár szent helyekre elmélkedni. Ha isten haragszik az emberre, az kicsit mást jelent, és jelentése egyértelmű! Vannak manapság természeti népek, akik a betegségek egyes megjelenési formáját ebbe a megvilágításban sorolják! Vagy akár a természeti csapásokat.

A három kódrendszer együttesen alkot egy teljes kört. Az egység felismeréséhez mind a három kitevő teljes ismeretére szükség van! Nem tud egyik sem hosszú ideig működni a másik ismerete nélkül.

A Szfinx, az ember és a magasabb rendű világ kapcsolatának titkát őrzi.

A piramisok, az ember és téridő, az ember és a világegyetem kapcsolatának titkát őrzi.

Az emberi gén állomány a létezés és TUDATOS TUDAT titkait őrzi.

De mind a három kohézióban áll egymással. Ez a fejlődés

csúcspontja! De nem kell aggódnia, hogy holnapra a világ egész intelligens lesz, és megszűnik az éhezés, nem lesznek betegségek, nem lesz szükség fegyverekre. Sajnos ezek ma még ideák, de talán pár ezer év múlva ezek lassan kezdenek megvalósulni! Szerencsére a fejlődés nem az embertől függ, mert nem az ember találja ki a titkokat. Az ember csak beléjük botlik, és próbálgatja értelmezni őket.

De ezek a titkok akkor is itt lesznek, ha az ember rossz fát tesz a tűzre, és felette álló világok díjazva tettét, megvonják létének levegőjét.

Visszatérve a 44. oldaljára; a titkok elhíntői nem öncélúan tették, amit tettek.

Volt egy eléggé nyomós érvük tettük kivitelezésében, az élet tovább adásának fenntartásával, és annak óvásával áll kapcsolatban.

Ez a törvény szinte azonos az emberben létező kód parancsaival. A kód egyik lényege, hogy az emberi tudat mindig minden körülményben képes a szelekcióra, és a mutációra egyaránt! De ez szabja meg a fejlődés gátját is! Az kevés ha valaki tudja mi a helyes, mert azért tenni is kell! Fel kell vállalni tudatosan azt, amire lelki igénye van valakinek. Ha nem vállalja fel, akkor fokozottan nő a belső feszültség, ami minden esetben konfrontációt eredményez. A konfrontáció történést hoz maga után. A vallások ugyan eltitkolhatnak bármit, sőt el is ferdíthetnek bármit, de az egyén belső kódját nincs hatalmukban szabályozni, annak szabályozása nem az anyag-látószögű világra tartozik.

Az előbb írt szabályozást ugyan tudják kivitelezni, de azért törekednek arra, hogy minél kevesebb ismeretet adjanak át az érdeklődők számára, sőt leginkább arra törekednek, hogy tévinformációkat szórjanak szét. Erre az egyik legjobb példa az egyes egyházak által támogatott messiásvárás! Ez eléggé érdekes folyamatot vet fel. Azt, hogy szándékosan állandó lelki nyomás alatt akarják tartani a hívők világát, pedig tudják pontosan, hogy mikor és milyen formában történik meg az eljövétel ismét.

Ez az irányított messiásvárás, a hatalom jelenlegi szintjét takarja. Egyben azt is, hogy a hatalom hisz a legkevésbé abban, amit hozzávetőleg 3000 évvel korábban a valóban létező Krisztus elmondott. De ez a hatalom tudja azt is, hogy az emberiség ellen 3000 évvel korábban kik és miért követték el azokat a hibákat melyek most már a kultúra alapjaivá váltak.

De van itt még egy érdekesség: manapság újra divat a messiásvárás, holott Krisztus maga mondta, mikor jön ismét. Sőt azt is, hogy hogyan! Nos ezek az újkori messiások nagy vonalakban arról beszélnek, amiről Krisztus, némelyik egész ügyes, igaz egy valamiben mind hibázik! Krisztus nem hatalmat terjesztett, álszent szavakkal,

hanem BÉKÉT tudásával.

És soha senkit nem akart megvenni hitéért, ellentétben a mai „péNZ-megváltókkal"! Ő nem látványból tette csodáit, hanem szükségből! A kettő közel sem ugyan az!

Szükségből, mert csak így tudták érteni létének lényegét! Sajnos az embereknek bizonyosság kell, mert bizonyosság nélkül nincs hitük, és nem a hitük a bizonyosság, hanem a bizonyosság a hitük. Ez vak követés! Krisztus azt adta át, hogy mindenki képes arra, amit el tud képzelni, ha hinni mer benne! A mai embernek van még egy érdekes tulajdonsága, ha valaki a saját hitére támaszkodva megteszi azt, amit mások nem tudnak, mert bizik saját lelke erejében, azt mindig ki akarják közösíteni! Mondván, eleve csak rossz lehet az, aki ilyet meg tud tenni. Sőt ezt a mai vallási vezetők jelentős része ki is jelenti a hívők előtt! Igaz ez az ő szemükben kicsit sem tömegmanipulálás! Talán lehet, hogy túrógombóc?

Nos ennyit a mai messiásokról, akikből van pár tucat, igaz morális mondandójukban néha idézik Krisztust, Buddhát, Platónt, Szókratészt, és még sok más békét-akarót, ellenben Krisztus csupán saját magát „idézte". Nos, el lehet gondolkodni ezeken a mai lélek-vásárló megváltókon. . . és azokon a hívőkön is, akiknek elég, ha csupán üres szavakat hallanak szép köntösben. De a saját belső egyensúlyuk megtapasztalása érdekében nem tesznek semmit!

Így látható, hogy a vallás valójában egy nagyon bonyolult rendszer. De bonyolultsága nem a megfoghatatlanságában rejlik, mivel ha lényegében arról szólna, amiről kellene, akkor nem bonyolult lenne, hanem sokkal inkább forrás mely a tudást, és az egységet táplálná. A bonyolultsága a felépítésében rejlik, melynek célja a hatalom amelyre felhasználják, a hatalom amely miatt értelmezik a tanokat.

De mindezek mellett a vallás legyen bármilyen kiindulópont, hívei számára kiküszöbölhetetlenül fejlődik. Sajátos módon, és itt a lényeg az, hogy van benne egy sor olyan morális tény mely a hívők bátrabb részét, arra ösztönzi, hogy keressék a gyökereket. Keressék azokat a megnyilvánulási formákat, melyek létrehozzák az egységet az ember és teremtő/i/ között. Ebben az irányban jelentős szerepet játszanak a híres gyógyítók, és spirituális tudással rendelkező szerzetesek. Nagyon sok élt belőlük, és él a mai napig. Vannak országok melyekben ezek a szerzetesek az iránymutatói a jövőnek.

Bár vannak közöttük olyanok, akiket az anyavallásuk kitagadott, vagy arra kényszerítette őket, hogy lépjenek ki a rend soraiból, de hát tudjuk nem csak az a szerzetes, akit ember szentelt fel, az is, a kinek életcélja az igazság hirdetése.

Most egy olyan irányból közelítjük meg a vallás lényegét mely

kicsit emberközelibb, azaz jobban elgondolkodtatja a mai embert.

A lehető legegyszerűbben és racionálisan kifejezve azt, hogy egy adott vallásnak a központi személye Isten, ott él, ott létezik híve lelki meggyőződésében, hitében és tudatában, illetve tudatuk fejlődésében, nem könnyű.

Bár tudatuk fejlődésében már jelentős szerepet vállalnak az adott vallás papjai, főpapjai. Tehát valójában a papság egyszerre irányít, és mutat utat ebben a jelkép rendszerben, de egyben korlátokat, és tilalmakat is ró a hívőkre. Ezek a korlátok és tilalmak valójában abból keletkeznek, ahogy a vallás vezetői értelmezik a tanokat. Persze alapjaiban egyik főpap sem törli el elődei döntését, mivel akkor repedés keletkezne a vallás törékeny páncélján. A hívők hamar rájönnének azokra a dolgokra, melyek a papság, és azok kapcsolat rendszerébe tartozó személyek hatalmát tenné láthatóvá.

Vannak ugyan vallások melyek a fejlődés végcéljának elérése végett meghagyták az istenné válás lehetőségét, de belőlük nagyon kevés van. De, hogy ez végcél, azt valójában egyik vallás sem tiltja!!! Azaz a tan végén a hívőnek Istenné kell válni, különben ha nem sikerül nincs baj, csupán nem értette meg a tant!

Az i.e. hatodik évezredben Pindarosz így írt:

“Külön van
Emberi s isteni faj, habár mindannyian
EGY anyának a gyermekei,
Nagy válaszfal a hatalom,
Semmi az ember, amíg
Mindörökre szilárd, és biztos az érc
Mennyboltozata, Ámde azért
Vagy nagy ész, vagy testi erő
Közelebb vihet az Égnek a seregeihez.”

Nagyon sok kérdést vet fel ez az idézet, úgy vélem itt az ideje, hogy elkezdődjön a komoly gondolkodás.

De előjáróban még egy elgondolkodtató idézet.

Az idézet Sziddhártha Gautamától, azaz a Buddhizmus alapítójától való. Buddha soha nem nyilatkozta azt, hogy tana az Ő saját „vívmánya” lenne. De azt több ízben mondta, hogy “ráleltem”:

**“Ős öreg ösvényt láttam, ős öreg Utat,
melyet egy régvolt korban Buddhák tapostak. . .”**

Nos ez már elég ahhoz, hogy meglássuk Taisan hegyét, vagy a Kibo, netán a Meru, de lehet a Fuji, vagy a Csomolungma vagy az Olümposz nevét írni, mert valaha emberek úgy vélték ott istenek élnek. Így aki feljut hozzájuk, nem mindennapi tettet hajt végre, - lehet talán azért tudta tettet megtenni, mert benne is isten lakozik? ?

Egyre jobban tisztul a köd, mint a tengeren mikor feltámad a szél, és a tétlen órák után megindul a hajó. A navigátor beleszagol a szélbe, ránéz a napra, és azt mondja, mehetünk!

Nos lehet, hogy a tisztuló kép, mely a szemünk elé tárul meglepő dolgokat fog mutatni. Lassan titkok jönnek elő a múltból. Titkok, melyek úgy tűnnek sok ember számára: nem jók, ha kiderülnek! Vegyük egy eléggé érdekes titkot mely a tíz parancsolatban áll:

” Ne paráználkodj! “

Hát itt valami nem stimmel, ugyanis a régi keresztényeknél, illetve a Biblia forrásmunkáinál, sem volt tiltott dolog a válás a házasság kötelékéből, erre irányuló utalásokat a mai napig lehet találni a fenn maradt dokumentumokban. Ezekben az írásokban még az is le volt írva, ha megszakadt a házasság köteléke, milyen írásos dokumentumot kellett a férjnek készíteni a volt felesége számára, hogy az férjhez tudjon menni! De térjünk vissza a paráználkodás szóhoz, ez Arámi nyelven azt jelenti: **Ne élj nemi életet állatok módjára!!**

Ennek a kijelentésnek a figyelmeztető hatás mellett van egy másik jelentősége. Rejtetten, de eléggé határozottan utal arra, hogy nem az a fontos szerelemben, hogy minél több testkapcsolat jöjjön létre, mivel ez gátlástalanságot, és egyben erős belső ösztön-irányítást jellemez. Azaz nem a szabad tudat irányít, nem a szerelem szabadsága, hanem a test-hormonok okozta vágyainak a kiszolgálása. Nos, ez nem szerelem. Ez olyan állapot, amitől ugyan nem könnyű megszabadulni, de még az a legfontosabb, hogy szabaddá tudjon válni a szellem. Így az irányítása a testnek valójában a tudat feladata, és nem a hormonoké. Egy fejlettebb tudatállapotban a tudatból felszabaduló tudatos gondolatok szabályozzák a hormonok működését. Míg egy fejletlen tudatú állapotban ez épp fordítva van. Azaz a hormonok által felszabadított információk készítenek a tudatot, gondolatok teremtésére.

Nagyon látható, és egyértelmű jelei vannak a mai világban a hormonok irányításának. Nagyon sok esetben egy kapcsolat két ember között azért jön létre, mert csupán egy vágyat akarnak kielégíteni, és ez a vágy a testi „szerelem” vágya. Ennek a kapcsolatnak semmi köze a szerelem igaz megnyilvánulásához. Nem a szépség- szabadság vezeti az időszakos kapcsolatot, hanem a test öröme. Ami bárhogy nézzük, múlandó értéket képvisel. Bár ezeket az értékeket már az előző fejezetben megbeszéltük. Itt csak érzékeltetni akartam, hogy az emberi-élet mennyire összefüggő rendszert takar. Azaz, akit bizonyos hormonok vezetnek a testi kapcsolatokban, annak közel azonos megnyilvánulásai lesznek az élet más területein.

Csupán érdekesség!!!

Nagyon sok ember hisz a negatív erők létében vagy épp a világvégét

előidézõ Antikrisztus személyében. Nos, ezeknél az embereknél jellemző, hogy nagyon magas arányban tartoznak azokhoz, akiknél a hormonok irányítják a tudatot.

Ellenben akik úgy vélik, hogy a lét nem a jóról, és a rosszról szól, sőt egyik sem létezik valójában, hanem mindkettõ csupán egy erõnek a megnyilvánulása, és attól lesz a két irány kialakítva, hogy miképp van az erõ a tudatban összekapcsolva a személyiséggel, õk nem a hormonok rabjai. Még annyit a hormonokról, hogy van még egy nagyon fontos tulajdonságuk: ŐK szabályozzák a félelmet!!

Mivel a félelemben a tudat mindig máshol /vagy épp mástól/ keresi a félelem megoldását. Azaz azt várja, hogy valaki vigaszt, és támaszt nyújtson neki - a szenvedõnek -. De azt nem gondolja végig, hogy mitõl szenved, sõt igazából tenni sem akar ellene, mert akkor úgy vélné, hogy mások cserbenhagyták. Ez irányítottságra való hajlam. Azaz hiányzik belõle a szabad akarat!!! Buddhának van egy gondolata errõl:

“Nem az megszabadulás, ha tudjuk, mitõl félünk, hanem az, ha tudjuk, mit tegyük, hogy ne féljünk.”

Szemléltetésképp még egy gondolatnyi ideig maradunk a hormonok, és a vallás közötti kapcsolat összefüggésénél, illetve a félelmi megjelenésénél. Ma az már tudott dolog, hogy voltak Pápák, és más vallási vezetõk a történelemben, akik megszegve vallásuk tilalmát, testi kapcsolatokat hoztak létre, - gyakran saját nemükkel-. De az sem ritka, hogy komoly súllyal rendelkező bûnököt hoztak létre, szándékaik elérése végett.

A középkorban nagy divat volt a boszorkányság büntetése. - Nem mintha ma nem lenne az! - A hiedelmek szerint a boszorkány összejöveteleken valójában táncos, buja vad orgiák voltak, melyekrõl a vallások vezetõi úgy gondolták, hogy a gonosz imádatának a jelképe, vagy épp a szertartása. Ezért maradt fenn a néphitben, ezeknek az összejöveteleknek az ilyen elnevezése.

Hogy valójában mirõl volt szó, azt nem vették megfigyelésük tárgyává, mivel ítéleteik sokkal inkább a saját félelmeiken alapultak, félelmeik pedig az elfojtott vágyakon. Vágyakon melyeket a bennük végbemenõ hormonális változások okoztak. Kielégülést, és örömet jelentett a számukra, ha a megértés helyett a megtorlást alkalmazták. Egyéb iránt a fekete misék olyan társadalmi körökben is divat volt, ahol sokan nyilvánosan az elfogadott vallásnak hódoltak.

A fekete misék a hormonok megnyilvánulása volt, az emberben lévõ állati ösztönök megnyilvánulása. Ugyan azt fogták rá, hogy a földöntúlival tartanak fenn kapcsolatot, de csak a saját vágyuk és céljuk

beteljesedése volt a cél. Tehát leszűrhető, hogy a boszorkányság nem járható szellemi út, de az nem vezet sehová, ahol bármit is üldöznek.

A vallásnak empatikusnak kell lenni. Az üldözővallások nem azok, csupán célorientáltak. Manapság az üldözés rejtett formában zajlik. Nem zajos a nagy egyházak üldözési terve, de ez nem azt jelenti, hogy nem történik semmi. Ők inkább figyelnek, és kisebb irányzatokra hagyják a harc lényegét. Manapság alakultak olyan egyházi megnevezést használó tömörülések, melyek kiragadva egy-egy részletet akár a Bibliából, akár más vallási tanból, és azt szajkózva, irányítják híveiket. Ezek a durva, és az emberi méltóságot sértő „szervezetek” szélsőséges határig merészkednek el.

Vannak, melyek azt megtiltják a híveiknek, hogy szabadságra menjenek munkahelyükről, de azt elvárják, hogy az erre szánt időt anyagilag kiváltsák a szervezetük számára. Hol itt a méltóság elismerése? Egy másik szervezet tiltja a gyermekek megajándékozását, mondván, az a gonosz csábítása. Elvárásuk szerint jobb, ha gyermek részesül szüleivel együtt az agymosásában, így lesz belőle „hívő”. Egy másik szervezet, tiltja a szórakoztató technikát, az autót, mondván, az gonosz cselekedet.

Hát igen már örülni, és pihenni sem szabad, kikapcsolódni meg pláne, illetve csak a megengedett „vallási” normák szerint. Ebben az irányban hol az élethez való szabad jog??? Ami természetes joga mindenkinek, mivel ember embert nem birtokolhat, igaz mást sem! Száz szónak is egy a vége, láthatóan a célja ezeknek a vallási vállalkozásoknak nem más, mint a tömeg pszichés - szinte hipnotikus - irányítása, a PROFIT érdekében!!!!

De a teljesség igénye nélkül említsük meg azokat, mint példa, akik kizárják soraikból az elváltakat, a munkanélkülieket, az élettársi viszonyban élőket, mert ezek nem összeegyeztethetőek az ő vallási képükkel. Igaz ezek az irányzatok elfelejtik, hogy bárki követhet el hibát, és nincs olyan hiba, amit nem lehet megbocsátani, és megérteni. Mert ezek az irányzatok valami vélt hatalom igazságán felbuzdulva ítélkeznek, igaz azok felett, akik a boldogságot keresik.

De szerencsére nem ezek az „emberek” teremtették a világot, akik még hormonjaik tanácsával vannak elfoglalva, és elfelejtene egy aprócska tényt: a lelki szabadság nem gyerekjáték, és nem arról szól, hogy melyik vezetőnek mekkora hipnotikus kisugárzása van. De sebaj, az Ő körmük is fáj, ha a sors netalántán koppintani fog rájuk.

Milyenek lehetnek ezek a koppantások?

Három módja van: a hívek elvesztik barátaikat, anyagi helyzetüket, így társadalmi viszonyukat is. A kiközösítés traumáját már nem lehet csupán hipnotikus hatással fedezni. Igaz vannak csoportok, akik ilyen

esetben az öngyilkossághoz fordulnak, így fejezik ki, hogy nem akarnak egy romlott társadalomban élni. Igaz nem is tesznek semmit azért, hogy a társadalom elfogadja hitüket, vagy tesznek, de akkor abban nincs köszönet, mert sem a pszicho-terrorizmus, sem a gazdasági és politikai és vallási terror nem vezet sehová. De a szó hagyományos értelmében vett terror sem járható út, csupán kifejezésmód, melynek áldozatai vannak. Áldozatai, akik élni akartak BÉKÉBEN. De valaki eldöntötte helyettük, hogy milyen a béke, az ő békéje. Gondoljunk csak a 90-es évek vallási terrorjaira, és azok áldozataira!

És az a meglátásom, hogy a jövő ebbe az irányba halad! Sajnos! Mivel mindenki a maga igazát akarja ráerőltetni a világra, és ezért a vélt igazságért még ölni is képes. Persze teljesen harmonikusan! Hisz ez a meggyőződése! Csak egy valamit felejtett el, azt hogy a világ egészen más lépésben halad, egészen más a terve a fejlődésnek.

Csak az a járható út, ha tiszteljük társunk identitását, tiszteljük lelki meggyőződését, és nem megváltoztatni akarjuk azt. Igaz, aki meg akarja váltani a világot az azt azért teszi, mert nem ismeri saját hovatarozását, és nem tiszteli másokét sem! Ez lenne a vallás feladata, de valahol elveszik a cél, az acsarkodásban.

/Ezért lesz morális robbanás a vallások fejlődésében /.

HARMADIK FEJEZET

A JÖVŐ VALLÁS FILOZÓFIÁJA:

SPIRITUÁLIS KOZMO - NATÚRA

A jövő, mely egy teória csupán a jelenben. A jövő, mely nem is létezik. A jövő, mely már tegnap megtörtént. A jövő, mely bármikor megváltoztatható, ha tudod, hogy mit kell megváltoztatnod. A jövő, mely soha nem jön el, mert a számodra soha nem létezik!

- Igaz soha ne mondd, hogy soha!-

A jövő, mely valójában nem más, mint a jelen egy, a számodra ismeretlen pillanata, mely valójában csak tudatlanságod mérföldköve! A jövő, avagy más szóval az örök jelen, és amit abból felismeresz. A jövő, melyről azt véled, hogy eljövendő dolgokat rejt, - pedig csak azt várja, mikor ébredsz rá arra, amit tudni, és látni akarsz, - MOST? (A Most, mint időhatározó valójában azt jelenti, hogy a tudat egyszerre érzékeli, és értelmezi a feléje áramló információkat. Az ember valójában mindent akar tudni, és látni is egyszerre, de ez addig nem kivitelezhető, amíg célok és irányok vezérlik a tudatot. Mivel minden cél, perifériája csupán az egység lényegének. A periféria akkor szűnik meg, mikor az összpontosítás képessé válik az idő és tudat minden síkján értelmezni és elemezni.

Vegyünk alapul egy fát, mely hatalmas lombkoronával díszleg. Ha csak egy levelet nézünk a fán, akkor, nem látjuk magát a fát! Mivel az elménk tudata, csak a levélről ad képet, mely bármilyen furcsa nem a valóság lesz! DE RÉSZE A VALÓSÁGNAK. Azért nem a valóság, mert annak csak egy szeletét látjuk, mely alapján az emberi logika ugyan szeret eredményeket, véleményeket, ítéleteket levonni és alkotgatni. De bármilyen furcsa az előbb írt eredményeket csak arra az egy levélre lenne szabad vonatkoztatni, és nem a fára! Ma a XXI. század elején szinte mindenhol ezt teszik! Hogy ez kinek jó? ? ?

Tegyük fel, hogy valaki a fát kezdi látni, és a fa részét érzékeli, mint egy a tudata felé ható rezdülést, melyet a fa küld feléje. Igaz a szeme látja a levelet, mint részét a fának, a tudata érti, hogy a levél a fa része, de azt is érti, hogy a fa a levél része. Azaz egyik sem létezik a másik nélkül! Tehát a bölcs ember a fát látja, és nem a levelet nézi!)

A jövő, csak addig fontos, amíg a tudatlanság, és tapasztalatlanság keskeny ösvényén átjutsz a tudatosság állandóságába. Ott megszűnik az idő, és annak minden meghatározása. A Spirituális

Kozmo - Natúra nem egy új irány, sőt nem is irány, csupán információk halmaza, melyből mindenki azt veszi ki amit érteni tud. Saját tapasztalása révén, ahogy egyre növekedik benne az igény az egyetemes béke iránt. Információ, mely most is ott van melletted, sőt benned. Csak épp az információkhoz vezető információt nem fejtetted még meg.

Azaz a Spirituális Kozmo - Natúra nem más, mint: gondolatok a gondolatokban, lelkek a lelkekben, lélek a lélekben, egység az egységben. A világegyetem bennünk, és mi a világegyetemben. A mi világegyetemünk egy másik világegyetemben, és az a mi világegyetemünkben, és itt már nem fontos ki hol van. Csupán EGY fontos, az egymás iránti tisztelet, mert aki nem tisztel semmit és senkit, az bezárja önmagát egy gömbbe, félelme gömbjébe, amit önmaga hozott létre azzal, hogy irányítani akarta a világot.

Röviden ez a Spirituális Kozmo-Natúra. A jövő mely mindig is jelen volt, mint egyetemes, intellektuális igény. Szándékosan nem emberi igényt írtam. Ha valaki eljut a lét megismerésének határáig, akkor érzi, hogy az emberi alak, az csupán egy eszköz, egy átmenet.

De tudja azt is, hogy erre az átmenetre bizonyos körülmények között szükség van, csak ebben az állapotban lehet komoly morális leckéket megtapasztalni. A test kifejezőmód, eszköz a gondolatok kinyilvánítására. Eszköz melyet tisztelni kell. Nem csupán a sajátunkat, de másét is.

Ez vezet el egy olyan kezdethez, ahol alap tan, ha tiszteled magad, tudod, mire van szüksége másnak, hogy egyensúlyba legyetek. Mint írtam a Spirituális Kozmo-Natúra nem más csupán információk halmaza arról, hogy mi is a tudatosság!

De valójában minden vallás, filozófiai irányzat, szellemi tan, és még számtalan megközelítési mód arról beszél, mi is az Ő véleményük szerint az igaz-hit.

A Spirituális Kozmo - Natúra csupán információ, hogy bárki a saját belátása szerint el tudja dönteni, hogy Ő melyik igaz-hitet választja. Vagy, épp ha már nincs szüksége az ilyen irányzatokra, el tudja a véleményét engedni, és meg tudja érezni, hogy milyen, amikor EGY TUDAT SZABADDÁ ENGED EGY TUDATOT. És megszületik az egyetemes BÉKE!!!

Ismét vegyünk példát a fentiek megvilágítására:

Van három ember, akik kávé isznak. Most tegyük fel mind a hárman egyforma kávé isznak, így sokkal könnyebb a kezdeti lépés értelmezése. Mivel a kávé azonossága szimbolikusan jelenti az azonos feltételekkel való kiindulást.

A folyamat bonyolódása akkor kezdődik, mikor elkezdik

kanalaikkal keverni a folyadékot. A kevergetés nyugalma lehetőséget ad a tudat számára, hogy játékos révületbe esve érzékszervei határát kiteljesítve minél többet érzékeljen a feléje áramló információk halmazából. Ellenben ha valamelyik kávézó idegesebb, feszültebb, akkor ezt az érzést nem érzi, vagy ha érzi, nem veszi figyelembe.

A kávé megkeverése után a kanalat hárman, háromféle módon teszik le. Így három különféle tudatos viselkedési minta reakciói érzékelhetők.

De azért látható, hogy az emberi lét ettől a békétől még nagyon messze áll. Mióta leesett a fáról, azóta azon fáradozik, hogy miképp tud nagyobb hatást gyakorolni társára, azaz miképp tud jobban uralkodni rajta! Az uralkodás az EGÓ betegsége. Kinőhető, de a növekedés ha ellenállásba és megmagyarázásokba ütközik, akkor fájdalmas, ekkor nincs semmi eredménye. De ha könnyed, és elfogadásra kerül, és legyen az bármilyen válasz, akkor van fejlődés lelki, és tudati szinten. A mai kor emberének a vallási, lelki, filozófiai tettei is mind az uralkodásról szólnak. Ezért nevezem Jég-vadásznak, a mai kor egyes eszme irányzatainak képviselőjét.

Ezek az emberek már akkor az uralkodást választották, amikor még a barlangok falára rajzolták őseik és környezettük életét. A barlangi freskók nem épp azért készültek, hogy esztétikai galériák legyenek. Sokkal inkább az szolgálta a célt, hogy az áldozat szellemére hatást gyakoroljanak.

Minden vadászati rítus valójában a vadászat szerves része volt. Hitték, hogy ha legyőzik az áldozat szellemét, akkor a valódi vadászat már sokkal könnyebb lesz.

(Ma létezik egy vallási irányzat, mely ma is hűen követi ezeket a hagyományokat, ez a VOODOO. A világ számos pontján lehet megtalálni híveiket. Hitük lényege, hogy hatást gyakorolni valakinek vagy valaminek a szellemére, hogy céljukat el tudják érni. Erre klasszikus példa, hogy a „cél személyről” bábut készítenek, esetleg beleteszik annak személyes tulajdonának egy darabját, - haj, bőr, vagy egyéb tulajdonát. Az így készített kreatúrát tükkel teszik ártalmatlanná, illetve gyakorolnak rá mágikus hatást. Élesen látható párhuzam van a VOODOO és a világ több pontján fellelhető boszorkányság között. Mind a kettőre jellemző, hogy hatást gyakorolnak az érdekeik elérése végett eszközzel, vagy anélkül, valakire vagy valamire. Ma ugyan még nem bizonyított, hogy vannak emberek, akik ezen technikákkal tesznek kárt embertársaikban, vagy épp meg is ölik őket. De a közeljövőben a világ fejlődése vesz olyan irányt, melyben a pszicho terrorizmus nem elmélet, hanem valós fenyegető veszély lesz!

Egyéb iránt ez a veszély nem a jövő, csupán ma a XXI. század elei ember, valójában saját intellektuális problémái miatt nem akarja a veszélyt tudomásul venni. Valahogy úgy viselkedik egy sor látható és egyre fokozódó ténnyel, mint egy naiv emberke a dzsungelben, aki úgy véli, hogy pont ővele nem történhet semmi. De mire észreveszi a bajt, az arra már lassan kezd elmúlni!

Nem rossz a helyzet, csak így nem lehet egyensúlyról beszélni, olyan filozófiai irányok között, ahol még az egyén saját önrendelkezési jogát sem veszik alapul, arra hogy a saját élete felett döntsön.

Teljesen irányítottak a tömegek, és benne az ember. Agymosó reklámok döntik el, hogy mi a legjobb, és mit szabad megvenni. Külső hatások alapján formálódik a vélemény arról, hogy mi a jó és mi a rossz. A politikában csak annyi információ kerül nyilvánosságra, amin keresztül a politikusok tudják manipulálni a tömeget. A gazdasági hatalom éhes mágnásai nevetve fosztják ki a társadalom legtehetősebb rétegeit. De hosszan lehetne sorolni, hogy milyen formában és hányféle módon veszik semmibe az ember legszemélyesebb jogait, és mindezt miért?

A kérdés nem titok, egy megalomán világban csak körül kell nézni, ott a válasz mindenhol: a moráltalanság, és minden emberi jog semmibe vétele az egyetlen cél a hatalom kibontakoztatása felé. Így gondolják a Jég-vadász utódai. A hatalom jelen esetben az egyre növekvő anyagi hatalmat jelenti. (Illetve van egy másik formája a hatalomnak: a tömegek feletti uralom. Valójában a politikai irányítók teszik lehetővé a gazdaság kiskirályainak azt, hogy kifosszák az alsóbb rétegeket. Persze ezen sem lehet csodálkozni, mivel könnyű úgy moráltalannak lenni, mikor valaki azt támadja, akitől tanult, és azt akarja lehetetlen helyzetbe hozni, aki lehetővé tette az ő számára a fejlődés lehetőségét. De mondani mindent lehet, és ebben a moráltalan világban mondanak is sok mindent, de attól még a tények, tények maradnak.)

De maradjunk fejezetünk témájánál, mivel a politika egyesek szerint kicsit távol áll a spirituális világtól. Ugyan elképzelhető, hogy ez nem fedi a valóságot, mivel az emberi lét azon területei, ahol fontos a hatalom, az mind valójában arról szól, hogy egyesek mit meg nem tesznek azért, hogy uralkodási vágyukat kiéljék. Az egész valójában harc az energiáért. Harc a tudatért, harc a bizonyításért, és harc a való világ igaz békéje ellen. Harc, hogy a valaki győzzön, és valaki sajnálja majd magát. Mert sírni csak a győztesnek lenne szabad! Hogy miért? Mert képessé vált legyőzni egy társát! Legyőzni és uralkodni a legyőzött félelme felett. Uralkodni, és szembeszállni saját lelkierejével. Csak kevesen érzik, hogy soha nem az eredmény a fontos, vannak ennél

beláthatatlanul fontosabb dolgok. De a fontosság eldöntése az a következő fejezet témája lesz. Most maradjunk a Spirituális filozófiánál.

Mint fentebb beszéltünk róla a mai kor emberének ősei, azaz a Cro-Magnoninak nevezett ember idejében tűnik fel az első barlangi tárlat. Az első bizonyíték, hogy az akkori emberszerű lények olyan kultúrával rendelkeztek melynek alapja erősen spirituális volt. Vajon honnét indult el ez a kifejezőmód, mitől gondolta úgy a Cro-Magnoni lény, hogy a valójában az áldozat szellemét kell legyőzni, vagy valamilyen hatást gyakorolni rá? Mi lehet a kiinduló információ? Mert, hogy ez valahonnét ellesett, vagy valakik által megtanított információ volt a számára, az nem kétséges.

“Miért?” Kérdezhetné bárki, hogy miből vontam le azt a következtetést, amit az imént írtam. Egyszerű, csak egy kicsit körül kell nézni, és meglehet lenni a választ.

Ma, ugyan kicsit fejlettebbnek véli magát az ember, mint a Cro-Magnoni ős volt, mégis nagy a hasonlóság. Ugyanis amit az ember nem tud elképzelni, arról nem is tud. Mivel nincsen meg a megoldáshoz vezető információ. De ha valamilyen kiinduló információt a kezébe adnak a mai kor emberének, akkor képes arra valamilyen megoldást kreálni a saját elképzelése szerint!!

Ami messze nem egyezik a dolgok valódi természetével, de neki megfelel. Csak vegyük alapul a Föld ma egyik legnagyobb problémáját, a nukleáris katasztrófát. Rengeteg veszélyes üzemű reaktor működik a világban mindenhol. Ezekre számtalan határozatot hoztak, hogy valamilyen módon csökkentsék a veszélyt, de igazából semmi eredménye nincs a határozatok halmazának. Csupán felesleges munkát adtak fontoskodó emberkének, de azt még a fontoskodók is tudják, hogy a probléma ettől még megmarad. Csendben hoztak olyan fontoskodó eredményt, hogy a rossz is működjön addig, amíg valami nem lesz! - Igaz a valami tág fogalom! Lehet, hogy ezt a fontoskodók nem tudják? -

Nos egy reaktorban csupa veszélyes dolog keletkezik, a radioaktív sugárzás mindenbe beleivódik, és az ember ma ezt a szennyet a Holdba akarta kilőni a 70-es években, de valahogy az a próba robbantást végző űrrakéta eltűnt? Hova is lehetett, talán van az univerzumban olyan kultúra, amely vigyáz a hülyeség terjedésére?

Aztán később a tengerek fenekére akarták elsüllyeszteni, gondolván, ha nem látható a baj, az akkor nem is létezik. Ugyan ez volt a helyzet a bányákba való elásással is. Most épp préselik, és dugdossák, és hatalmas pénzt ígérnek annak, aki el tudja dugni! Persze a hülyeség terjedése csak kozmikus szinten van megakadályozva, a Földön az ember a felelős. Csak valahogy ezt nem veszi tudomásul.

És miért? Mert a problémát a saját tudásszintjén akarja megoldani. És miért nem ismeri a megoldást? Mert azt el sem tudja képzelni!!!!!!

De amit el tud képzelni, azt rendre véghez is viszi!

Pedig csak kreatívan, szabad szellemmel gondolkodni kellene, vagy épp olyan információk lehetőségét kellene segítségül hívni, melyek tudhatnák a megoldást, - hallom sokan kérdezik melyek ezek az információk? A válaszom erre egyszerű: a tudat, ha megfelelő tiszteletet, és alázatot kap, akkor bárhol megnyilvánul!!!!

De erre a Jég-vadász leszámazottja képtelen! (Mivel önmagát ismeri el a Természet csúcának, és önmagát a Tudat csúcának is.)

Induljunk el, hogy kaland lesz e belőle, vagy felismerés, az majd kiderül kinek-kinek a saját tudata szerint. Ami annyit jelent, hogy mindenki annyit lát a világból, amennyit fel bír fogni a látványból. Így tehát egyértelmű, hogy vannak gyengén látók, akik még csak nézegetődnek, és vannak látók, akik el tudják viselni, és tudják érteni, hogy mi az, amit látnak.

Vegyünk egy kis bátorságot, és induljunk el egy olyan útra, ami túl van az elfogadott hihetőség határán, túl van az Idő mai fogalmán, s túl van az ortodox tudomány ideológiáin.

Az Élet egy kaland, és csak abból lehet jó kalandor, aki megérzi a feléje áramló információkat, eléggé intelligens ahhoz, hogy ne alkosson ítéletet, és lázadó, mert hisz azért lett kalandor, mert tudni akart csupán.

A spiritualitás az Élet legnagyobb kalandja. Nagyot lehet bukni, Lét és Tudat síkokat lehet vele átzuhanni, de ugyanúgy Lét és Tudat síkokat lehet vele túlszárnyalva mindent érezni.

INDULUNK!!! (Lassan elhagyjuk a Jelen pontját és elindulunk a Kezdetek felé.)

A Földön az élet 3'453'693'633 évvel ezelőtt érte el azt a fokot, amit a mai értelemben életnek lehet nevezni. Innét kezdjük az utazásainkat. Az utazás során kapott információink és a közbeeső állomások információi olyan úton kerültek e könyv lapjaira, mely módról a könyv másik részében lesz szó, mint kapcsolat a Magasabb Rendű Tudattal.

Visszaértünk a kezdetekhez. 3. 5 milliárd évvel ezelőtt jelentek meg az első őssejtek, amelyek már önálló tudattal rendelkező önszerveződő élő organizmusok voltak. A biológia mai állása szerint nagy vonalakban fogalmazva ezekből az őssejtekből fejlődtek ki a Prokarióták, melyek 1 milliárd évig voltak jelen, s ezeknek egy továbbfejlődött változata az Eukarióták. Olyan élő organizmusok, amelyek önálló sejtmaggal, és színtestekkel rendelkeznek. Itt lép fel az első olyan jellegű dolog, ami már egy fajta harmóniát rejt magában. Ez a harmónia a színek harmóniája. Itt már olyan elektromágneses

rezgések indultak el az Élet alapjain, amelyek lehetővé tették, hogy Ön, kedves olvasó egy ideális környezetben testet tudjon öltetni.

Ha nem lettek volna az Eukarióták, ma nem szén alapú élet lenne a Földön. Hosszú ideig még mindig csak egy alap szintű csoporttudattal rendelkező világ volt a Föld, az Univerzum végtelenjében.

Ugyan, az élet ezen formája nem önmagától jött létre, az Eukariótákat megelőzték a Prokarióták, illetve a Prokariótákat megelőző őssejteket, amelyek egy fajta kozmikus bázisként megteremtették a pusztaság lehetőségét az életnek. Hogy kik és milyen módon hozták el az őssejteket, hogy kik szabályozták a őssejtek biokémiáját, hogy kik indították be ezt a hihetetlen gépezetet? Ma még kár beszélni róla, mivel az így kapott információhoz való hozzájutás a ma emberének elképzelhetetlen. De az is elképzelhetetlen, hogy hogyan, mi módon, s ugyancsak kik adták meg azt a tudatállapotot az Eukarióta önszerveződő rendszereknek, melyekből az Idő végtelenjében eleinte hatalmas légyszárú növények fejlődtek ki. (A fejlődésnek mindig az előző állapotra épülő magasabb rendű változata mutálás közben jön létre. A mutáció lényege a külső-belső egyensúly felbomlása, de maga az élő organizmus életben tud maradni, melynek folyamataként új biokémiai rendszerek indulnak el bennük.)

Majd később ezek fákká fejlődtek. Idővel a Trilobiták születtek meg, majd később a minden idők egyik leggyilkosabb lényének kinevezett Tirannosaurusz Rex, vagy az óriási növényevő Brontosaurusz, vagy egy olyan élőlény, amely ezeket a dolgokat még csak átlátni sem képes, nem hogy megérteni, holott azt a nevet adta magának, hogy: Homo Sapiens, azaz értelmes, gondolkodó ember. Kicsit nevetséges, hogy a saját eredetét nem képes felfogni, de azért úgy tekinti önmagát, mint az Univerzum titkainak megfejtője és a Természet leigázója. Pedig a Természet csak eltűri ezt a hivalkodó és önhitt létformát. Hogy miért tűri el? Mert a Természet, mint egységes tudatállapot tudja, hogy Ő egy sokkal magasabb szempont megtestesülése, és az Ő célja, hogy tanítsa az Embert, és ne elítélje.

Mennyire látszik az ember identitásán, hogy az emberiség ma ezt a legnagyobb tanítót, mint egy idétlen gyereket, csak fenyegetni tudja. De pont ez a tanulás lényege, a tanárnak mindig, minden körülményben tudni kell irányítani tanítványát.

Milyen csodálatos dolog: ma az Ember hatalmas olajfoltokat önt a tengerre, és ezzel a hatalmas biológiai ismeretével azt nem tudja eltüntetni. Volt rá példa, hogy komoly, önmagukat intelligensnek tartó, s önmagukat tudósnak tartó emberek mosóport szórtak a tengeren úszó hatalmas olajfoltra, gondolván, az olajt a vegyszer közömbösíti.

Persze, hogy nem történt semmi. De ezek az emberek értetlenül álltak az előtt a tény előtt, hogy az élő vizek kitermelnek magukból olyan mikroorganizmusokat, és olyan biokémiai folyamatokat, melyek röpke két-három év alatt eltüntették az olajfoltokat. Talány, hogy hogyan. S ezek az emberek már most gondolnak arra, hogy a következő mosópor adagjukat hol szórják szét uralkodásuk jeleként? De arra nem fordítanak időt, hogy a tenger hangját hallgatva meghallgassák és megértsék az élet titkát.

Ma a spiritualitás ebbe az irányba mutat, s ugyanaz van az első táblán ami most utunkba kerül itt 3, 5 milliárd évvel ezelőtt az Eukarióták születésénél, mint a XXI. század továbbjutását jelző táblánál.

Spirituális Kozmo-Natúra. Azaz, lefordítva azt jelenti, hogy a továbbjutás kulcsa a spiritualításban van elrejtve. Itt senki ne gondoljon valami elvont, ködös magyarázatú boszorkányos hókusz-pókuszra, csak az élet tudati megnyilvánulására.

Nos, itt állunk 3, 5 milliárd évvel ezelőtt az Időnek egy pontjánál. Hatalmas szín és erő gazdagság vesz körül minket és látjuk azokat a tudatokat, akik végig itt vannak, amíg a Föld el nem éri az Ő helyét a Kozmikus Hierarchiában. Most engedjük el gondolatainkat, és csak a bennünk lakó kérdéseinkre keressük a választ. De ne a mai tudomány módszereivel, azokat csak segítségül hívjuk. A többit majd meglátjuk. Kalandos utazásunk egy olyan képet ad a végén, mely elgondolkodtat azon, hogy az ember mennyire is a Természet része és mennyire csak átmenet egyik tudatállapotból a másikba.

A vallás addig, amíg nimbuszokat kerget és bálványokat imád, nagyon veszélyes, mivel feszültséget tud gerjeszteni ember és ember között. De talán ez a vallási gerjedés lehet, hogy csak a Homo Sapiens találmánya és lehet, hogy képet kapunk arról is, hogy a Homo Sapiens egy mesterséges kreatúra, mely feltűnően hasonlít teremtőjére. Talán ezek a teremtők ma is itt élnek az emberi világban, figyelik mi is lesz kreatúrájukból, s közben adják a leckéket, hogy a kreatúra elnyerje az egyetemes értelmet. Az Eukarióták idejében ezek a bizonyos mai szóhasználattal élve nem Földi lények éltek a Földön. Hatalmas városokat, kultúrákat hoztak létre, de ezek a kultúrák időtlen homályba zuhanva eltűntek. Rájöttek arra, hogy sokkal többet tudnak segíteni a Végzet fejlődésének, ha láthatatlanul vannak jelen, azaz tudatukat továbbviszik az Időben, és az adott kornak megfelelő testet öltve élnek.

Ők eljutottak egy olyan fokra, amit a mai kor embere az Istenek hierarchiájának nevez. De mire Ők idáig eljutottak évmilliárdokat jártak be. Vándoroltak az Univerzum végtelenjében bolygóról bolygóra, míg végül a technikától eljutottak a tudásig. A végén rájöttek, hogy tudni sem fontos, csak Tenni.

A tudás az mindig, minden esetben, vágyat kifejező, szimbolikus vagy megjelenített, irányított folyamat vélt elképzelése. Mert tudni csak azt akarja az ember, amit hiányosságnak érez saját belső világa, és az őt körülvevő, de számára ismeretlen külvilág között. Tehát valójában a tudás a kommunikáció szélesítésének az ismerete, míg tenni a dolgokat, az egy érzelmi és lelki állapot eredménye tisztán, elvárások nélkül. Mert ahhoz, hogy valaki önzetlenül segítsen elvárások nélkül kell lennie, és ha az elvárások nélküli állapot tiszta, akkor a tevőleges folyamat minél tökéletesebb elérése érdekében a tudás morzsák is megnyilvánulnak.

Mert tenni csak az tud bármit is, aki tudja, hogy mit is tesz. Mivel az, aki nem tudja, hogy mit is tesz, bizonytalanná válik, és bizonytalansága tudatlanságba süllyed. A tudatlanság a káosz szülője.

Mert a káosz nem más, mint amikor egy tudat úgy gondolja, hogy tudja, mit tesz, de valójában nem tudja azt sem, hogy mit . . . gondolt!!!

Azaz, a KÁOSZ egy, előre nem érzett, és előre figyelembe nem vett folyamat eredménye. Maga a káosz, mint „véletlenek által generált” eseménysorozat, megteremti a kialakult feszültségek közötti egyensúlyt! Így érezhető, hogy a káoszt valójában csak a tudatos elme képes átlátni, mivel az ő számára nem létezik az előre nem látható „véletlenek” nevezett eseménysorozat. Mivel kellő érzéssel, és a világból a tudat felé áramló információk értő feldolgozásával a káosz értelme felismerésre kerül! De csak abban az esetben, ha az érzés nem azonos az érzélgősséggel!

A káosz maga, mint elmélet, vagy mint létező folyamat minden fejlődés alapköve. Sem élő, sem élettelen anyag nem kivétel a káosz kialakulásától, de ha feldolgozza a folyamat lényegét, akkor már egyensúlyról beszélünk és nem a káoszlól!

De itt még kevés információ áll rendelkezésünkre ahhoz, hogy itt maradvá levonjunk bármilyen következtetést az egészre vonatkozóan. Így tehát menjünk tovább az úton.

Az eukarióták hozták létre a Földön a legtávolabbi virágzó birodalmat. Nagyon sok mindent figyelembe véve, ez a birodalom még most is áll.

A fejlődés következő lépése, mely nagy távolságot tett meg, úgy 600 millió évvel ezelőtt fejeződött be. Ebben az időszakban ért véget a lehetőség kifejlődésnek azon megnyilvánulása, mely lehetővé tette az önrendelkezési joggal létező lények kifejlődési rendszerének és tudatos intellektusának a kialakulását. Minden élő organizmus, ami előtte élt a belőlük felszabaduló információk erejével csiszolta ezt a rendszert. Igaz, ezekben az év- milliárdokban mérhető időszakban

jelentős fejlődéseken mentek át az élet különböző formátumai. De az intellektus kialakulásában jelentős alapokat, úgy is lehetne nevezni, hogy megdönthetetlen alapokat hozott létre. Azt, hogy ez pontosan milyen egyetemes törvényszerűségeket hozott létre a "Reinkarnáció, és a Karma hatalma" című fejezetekben beszéljük meg.

De nem szabad elfelejteni, hogy ez a lépés nem csupán a mai ember kialakulását tette lehetővé! Azaz nem hagyja figyelmen kívül azokat a fejlődési folyamatokat melyek ettől a lépéstől látszólag függetlenül történtek.

Most térjünk vissza a mai időszámítás szerint 600'000'000, azaz hatszázmillió évvel korábbra. Itt kezdődött minden, ami lehetővé tette azt, hogy az ember megjelenjen a Földön!!!

Igaz, voltak olyan kultúrák a Földön, melyek már a történelem előtti időkben léteztek. Nagyon sok bizonyíték van arra, hogy magasan fejlett társadalmak léteztek 150- 200 millió évvel korábban, de az is tény, hogy ezeket a bizonyítékokat tudatosan nem hozzák nyilvánosságra, mivel ezek az információk alapjaiban zúznák szét azt, amit ma legfelsőbb tudományként tanítanak neves intézményekben. Nehéz elhinni, hogy nem a Homo sapiens az intelligencia egyetlen képviselője. Nehéz elfogadni, hogy a mai ember csupán egy kozmikus lánc primitív része. A primitív jelzõt nem sértõ szándékkal írtam, de egy olyan lény, amely technikai tudását a mozgó alkatrészben tudja csak kifejezni, - és nem a kohéziós erõt sugárzó, vagy bontó erők gerjedésében, - az így kinyilvánítja azt is, hogy a körbe járó keréknél nem tudott tökéletesebbet tudománya számára meglelni! Nos ez a tudomány, amely csupán lineárisan gondolkodik és uralomra tör az univerzum erõi felett, nehezen értheti, hogy Ő is csupán egy a végtelen sorban, mely intellektusról intellektusra száll.

Csupán egy érdekesség: a XIX. század végén, a XX. század elején a vezető tudósok úgy vélték, hogy már mindent felfedeztek, amit csak lehetett! Természetesen ezt azon állításaikkal akarták kifejezni, hogy elképzelésük szerint már csupán csak egy vagy két porszemet vagy buborékot kell a helyére tenni!

Hát azt hiszem az a pár „porszem“ még mindig nem került a helyére, pedig közel száz év telt el azóta, hogy ezek a kijelentések elhangzottak! De biztos vagyok benne, hogy a porszemek közötti takarítás, és helyre rakás igazából még el sem kezdődött! Mivel az emberi kultúra azon része melyet XX. századi kultúrának neveznek, szinte képtelen egy pár apró dologra, illetve folyamatra, -melyek egyéb iránt maguktól működnek- magyarázatot adni. Sõt, harcolnak azért, hogy bizonygassák maguknak, hogy ezek a tények nem is léteznek, mert az Ő számukra felfoghatatlan, és ami a fő, mérhetetlen. A mai

tudomány csak azt fogadja el tényként, amit valamilyen táblázat szerint (melyet természetesen az Ő saját sík-gondolkodása alapján készített el) mérni, viszonyítani tud.

Van pár olyan kérdés mely eléggé izgalmas, és ami a legfontosabb, ezekre nem lehet holmi porolgatással válaszolni! Sőt még a következő évszázadok is komoly kihívásnak tekintik majd a való válasz megértését. Az emberi valóság ugyan kreál rájuk válaszokat, de azoknak a spekulációhoz van köze! Szinte még csak nem is érezni a mai korban azt, hogy el tudnák választani a valóságot, a VALÓ világtól. De egy biztos, az alábbi kérdések érzékeltetik mi is a különbség!

1. Mi az anyag?
2. Mi az az erő, mely az anyagot olyan formában illetve molekuláris struktúrában tarja, mely az emberi érzékek számára a valóságot jelenti?
3. Mi a mozgás?
4. Hogyan keletkezett az élet?
5. Honnan ered az intuíció?
6. Mitől lesz az intuícióból tudatos gondolkodás?
7. Mi a magasabb rendű kommunikáció (beszéd, gondolat közvetítés) eredete?
8. Mi a természet?
9. Milyen a természet berendezése (mely, ha elfogadja az ember, ha nem, akkor is kommunikációk végtelen láncából épül fel)?
10. Mi a helye az embernek a természet hierarchiájában?
11. Milyen viszony fűzi az embert a világegyetemhez?
12. Meddig terjed a világegyetem határa?
13. Mi a szabad akarat?
- +1. Mi az idő?

Van bőven kérdés, melyekre ugyan nagyon sok választ fognak találni, de ezek a válaszok olyanok lesznek, mint az út a dzsungelbe. Könyvemnek nem célja ezeknek a kérdéseknek a megválaszolása, csak utalok bizonyos folyamatokra. A könyv különböző részei, melyek ha egymással összekapcsolódnak egy átlátható, és érzékelhető rendszert alkotnak, míg önmagába elemelve, a fa és a levél esete történik, mivel számtalan újabb leágazást, és útvesztőt fognak jelezni. A legfontosabb nem az, hogy mi várható a dzsungelben, hanem az, hogy rájöjjön a kutató, a kérdésekre a válasz maga a dzsungel!

Addig, amíg ezt nem lehet felismerni, addig belül keresi a kíváncsi elme a választ, holott az mindig máshol lesz. Ezért van az, hogy komoly kutatók egy szint megértése után erősen vallásosak, vagy épp spirituális meggyőződésűek lesznek! Ráéreznek arra, hogy minden

válasz a külső és belső világ határmezsgyéjén van, mivel mind a kettő valójában elhatárolódást jelent!

De mitől való elhatárolódást? Erre ad feletet a mezsgye! Mely, mint egy apró szurdok egy egészen más perspektívában felel a kérdésekre!

Soha nem az a fontos (témánknál maradva) mi az anyag? Sőt nem is az, hogy miből lett! Az a fontos, hogy ki vagy mi tette lehetővé, hogy azzá legyen! Ne gondolja senki, hogy valami bigott vallásos értelmet akarok feszegetni! Nem.

Amíg az ember nem ismeri a fát, addig csodálkozik rajta. Majd ha megismerte, feltérképezte, akkor keresi az eredetét, és megtalálja a magot. Mikor ezt is megértette, akkor azt keresi, hogy a mag mitől lett olyan amilyen: csíráképes. Hirtelen a szeme előtt elrepül egy lepke!

Gondolatai elkalandoznak, és érzi valahol ott a megoldás! Látja, a lepke virágról virágra száll, és valami furcsa port visz egyikből a másikba. Hirtelen rájön: a lepkék teremtik a fákat! ! !

...

A kitérőnk valójában csak szemléltetés, hogy valami olyasmi a lényeg, amit a biológiában szimbiózisnak neveznek, melynek lényege az, hogy valamilyen érdek miatt összefüggnek létező organizmusok. A fa és a lepke szimbiózisban él, és a lepke (illetve más lények is besegíthetnek) teszi lehetővé a fák - vagy épp más növények teremtődését! Azt most kár feszegetni, hogy akkor ki teszi lehetővé a lepkék eljövetelét. (Az egy másik szimbiózis eredménye.)

Az ember is szimbiózisban él az őt körülvevő látható és érzékelhető világgal, de a nem látható és nem érzékelhető világgal is! Ennek a szimbiózisnak egyik megnyilvánulása a vallás!

Mert ugye, ha a hívők elfordulnak istenüktől, akkor az „elhal”, vagy átalakul a vallási és kultúrálódási szokásoknak megfelelően! De ez által maga a nép is egy végzetes változás útjára lép. Azonban ez a változás akkor is bekövetkezik, ha az Istenek fordulnak el híveiktől. Mind a kettő végzetes állapot. Az ember szimbiózisban él a Magasabb Rendűek világával. Az ember nem tud létezni e nélkül a kapcsolat nélkül, de a Magasabb Rendűek tudnak létezni az ember nélkül! Az előbb említett elhalás valójában eltávolodást jelképez.

Az emberi világban az emberek, a lélek-eltávolodást a testből, mikor az többé már nem tér vissza abba a testbe, halálnak nevezik. Az ismeretek nem elfogadása révén, a jég-vadász utódai a halált végleges állapotnak tartják. Igaz, vannak olyan irányzatok, melyekben már próbálkoznak a halál megértésével, de ez valójában csupán magyarázatok készítése, hogy számukra könnyebb legyen a lét elviselése. Ezekben a magyarázatokban egy sor spirituális folyamatot

a saját véleményük szerint fogalmazzák meg, így félelmük tengerébe vesznek mielőtt el tudtak volna indulni. Ennek a legfőbb oka valószínűleg az információ szándékos tagadása, mivel tetteiket így nem a lelkiismeret fényében kell nézni, csupán a saját ideológiájuk magyarázatában!

Bár a fejet címe azt mutatja, mivel úgy írtam, hogy a Spirituális Kozmo-Natúra a jövő vallása, de a Spirituális Kozmo - Natúra valószínűleg nem vallási irányzat. Hitem szerint nem lehet egy vallás olyan erő birtokába, mely szélsőségeket alkot a vallás felhasználásával. Azonban hitem szerint a jövő vallása - abban az esetben, ha az ember képessé válik arra, hogy rádöbbenjen a szimbiózis lényegére -, már nem morális útvesztőkről szól, hanem az élet-igenlés, a létezés felismerésének elfogadásáról. Hitem szerint a vallás akkor adja a legtöbbet, ha nem irányít, hanem mindenkit egyformán tanít. Mivel mindenki ugyanannak a létformának a részese, így valószínűleg nem lehet szélsőségként kezelni a Spirituális Kozmo - Natúrát, és ezért nem nevezhető vallásnak a mai emberi megközelítés értelmében.

Léteztek korok a földön melyek vagy ráébredtek a szimbiózis lényegére, vagy nem. Amelyek ráébredtek, azok tovább tudtak fejlődni, és magasabb tudat állapotba tudtak jutni. Amelyek nem, azok vagy megsemmisültek, vagy ma is járják Karmájuk köreit, addig, amíg a létezését fel nem ismerve, saját maguk számára nem tudatosítják.

A mai korszak előtt már voltak hatalmas ideig virágzó kultúrák a Földön. (Itt most nem arról van szó, hogy ennek a Földnek a helyén valaha volt egy másik Föld, és egyszer lesz egy másik.)

A mai kultúra sorban a negyedik, tehát volt három olyan, mely az idő és az evolúció mélységében láthatatlanná vált. Egész pontosan ez a kultúra csupán ötödik alfaja a negyedik nagy kultúrának. Ebbe a csoportba sokkal fejlettebb kultúrák is tartoztak, hogy csupán utalásképp említsem Atlantiszt, Lemúriát, és Mú birodalmait. De ezek is letűntek az evolúció színpadáról.

Persze kérdezhetné bárki, hogy ha olyan nagyon fejlettek voltak akkor miért nem ők vannak a mai kor embere helyében. Ezekről a mitikus korokról számtalan külön könyv jelent már meg, nagyszerű szerzők tollából, így most ezek ismertetésére én külön nem térek ki. Folytassuk inkább kirándulásunkat, vagy lázadásunkat a fontos dolgok birodalmában.

NEGYEDIK FEJEZET:

MI A FONTOS?!

A tudatos élet, a szellem, és a lélek szabadságát jelenti. A szabadság viszont azt, mikor a szellem elér a kreatív megvalósítás állapotába, melynek alapvető feltétele a külső és belső világgal való egyensúly értéke, és érzése, majd amikor érzi és érti is az egyensúlyt akkor a tudat fejlődésének egyik meghatározó szintjeként, tudatosan beleolvad a világmindenséget alkotó harmóniába. A Lelki szabadság egy nagyon egyszerű mondat: Mikor a tudat felismeri önnön helyét a világegyetemben, önnön helyét a teremtésben, önnön létét az egységben.

Amíg ez a két folyamat nem értelmezhető tisztán és tudatosan, addig beszélnek a fejlődő tudatok a fontosnak nevezett dolgokról vagy folyamatokról a spirituális lét értelmében. Így adható tovább egy fontosnak nevezhető folyamatban, a lét titkainak továbbadása annak, aki keresi a saját igazságához vezető utat. Így jön a béke.

Ugyan vannak olyan spirituális tudással rendelkezők, akik azt vallják, hogy nem kell továbbadni a tant, vagy nem baj, ha ők nem tudnak minden kérdésre válaszolni, mert a másoknak azt kell megtapasztalnia. Tudom a kedves olvasó számára kicsit zavaros a helyzet, de ez a mai valóság.

Mitől vannak olyan tanítók, akik csak féligazságokat tudnak elmondani? Nos, itt már érződik a fontosság szerepe. Az Ő számukra valahol a tudatuk mélyén az a fontos, hogy ők vezessék az embereket, és nem a tan továbbadása a fontos, mivel az ő tudásuk mellett szemrebbenés nélkül hagyják magukra azokat, akik az Ő tudásuk által megválaszolhatatlan kérdést tesznek fel. Így Lelki értelemben, a maguk köré alakított csoportok, valójában célszerű eszközök arra, hogy saját Egójuk által vezérelt véleményüket, vagy ítéletüket kinyilatkoztassák.

Ezek a kinyilatkoztatások nem fedik az igazság létét!

Miért?

Mert valójában a kinyilatkoztató félelméből táplálkozik, és nem a tudásból. A félelmek valójában árnyék harcok önnön lelkükkel, mely ugyan tudja az Igazságot, de tudatos énjük még annyira az egó vezérlete alatt áll, hogy saját belső lényüket sem értik!

A fontos megnevezés legyen az bármi, valójában csapda. Melynek legnehezebb pillére az úgynevezett célszerű gondolkodás. A célszerű gondolatok nem az élet erejéből keletkeznek, hanem az élet kényszerű irányításából. Az az ember akar célszerű lenni, aki irányítani

akarja az életet; és nem érezve ÉLNI azt!

Például vannak, akik célszerűségből tartanak állatokat, mert az elűzi magányukat, vagy épp megfogja az egeret, vagy ugat, ha idegen jön! De lehetne tovább sorolni a célszerűség elveit.

Ezeknek a célszerű irányoknak a keletkezése mindig felbontható a nyilvánvaló ok, és a rejtett ok értelmében. Ezeket az okokat ugyan meg lehet érteni, de látni is lehet bennük a félelem csíráit. Ezek a csírák, bármilyen furcsa, a méltóság hiányának a csírái. Mert bármilyen furcsa, méltóvá kell válni arra, hogy a létezés önvalójában elérje a tudatos kiteljesedés fokát! Például vegyük alapul a szülők és a megszületendő gyermek viszonyát. Az élethez való érzelmi méltóság kell ahhoz, hogy a a szülő-gyermek viszony létre jöjjön, azaz hogy a megszületendő ember kiválasszon valakit születése céljából.

Még a fogantatás előtt a megszületendő tudat megkérdezi asztrál szinten a leendő szülőket, hogy valójában akarják-e azt, hogy ők legyenek a szülei. Ezt a beszélgetést megelőzően a tudat megnézi, hogy mit tud tanulni a leendő szülőktől, és azt is, hogy mennyire akarják az ő érkezését!

Hogy mindez miért történik?

Mivel minden része az egyetemes egésznek, a tanulás és az elme tapasztalatszerzési motivációi vezetik a megszületendőt erre az irányra. Igazából nincs más irány. Ha a leendő szülőkből nincs meg a szeretetnek az a megnyilvánulása mely a megszületendő számára fontos, hogy minél több tapasztalatot éljen, akkor nem érkezik meg! Tudom ezeket a sorokat könnyű leírni! Azonban tudom azt is, hogy „csupán” a méltóság kell hozzá és a gondolatok tiszta ereje!

Nagyon sok azoknak az embereknek a tömege, akik szeretnének utódokat, de az nem jön! És vannak, akik nem igazán akarják, és mégis jön! Ezt a folyamatot is a szeretet motiválja, illetve az, hogy a leendő ember mit is akar abból a létformából megtapasztalni, vagy mit akar megtapasztaltatni a szülőkkel. Mert az éremnek két oldala van! Gyakran a mai világban egyre több ilyen folyamat látható! Mikor a megszületni készülő ad tanulási leckéket a leendő szülők számára. Egyik sem könnyű folyamat, de mindegyik tanulási forma öt alapelemből áll: Szeretet, Bizalom, Élet igenlés, Együttértés, Törekvés a Harmóniára!

A Szeretet:

A szó nem lehet csupán üres frázis. A létezés minden megjelenési formájára ki kell, hogy terjedjen. Nagyon mély belső erőket kell, hogy megmozdítson, és életben tartson.

Ez a nagyon mély erőkből származó érzés képessé teszi a tudatot arra, hogy az egó által motivált negatív

hajlamokat értelmezhetővé tegye, a szellem számára.

A Bizalom:

A bizalmat nem hit vagy egyéb meggyőződés kell, hogy táplálja, sokkal eredendőbb folyamat. A létezés feltétel nélküli elfogadása, mivel ha beleviszi valaki saját feltételét, akkor már a bizalom célirányossá válik. Azaz csak meghatározott keretek között fog kialakulni. A bizalom töretlen dolog. Ha egyszer bármilyen formában megtörik, akkor ott soha nem is volt valójában. Csupán érdekek, célok, és praktikus eszmék bújtak el a puszta megnevezés, magasztos eszméje mögé!

Az Élet Igenlése:

Egy szellemi, és lelki állapot egyszerre. Érezni és érteni az élet lényegét, mely nem öncélú folyamat. Sokkal inkább egyetemes! El kell fogadni, hogy a világ nem úgy terjed ki, ahogy azt az ember szeretné, hanem ő is csupán része az élet kiterjedésének.

Így, mivel csupán része és nem alkotója, valójában nem ura az élet bármely megnyilvánulási formájának sem, de védelmezője, mert ő - akár a többi tudatforma- egy lehetőség része.

Lehetőségé, mely arra tanítja a halandókat, hogy érezzék halhatatlan szellemük, és öröktől fogva létező lelkük erejét. Az élet-igenlés valójában a legfontosabb méltósági kérdés, mivel vagy megtanulta valaki a létezése értelmét, vagy nem!

Az Együttérés:

Itt nem emberi értelemben meghatározott toleranciáról van szó, és nem is morális empatiáról. Sokkal inkább lelki igényről a Béke megtartása felé. A Tisztelet az együttérés legalapvetőbb formája. Tisztelet, mely megnyilvánul abban, hogy mások szabad akaratát elfogadjuk. Méltányoljuk erőfeszítését, mely a béke megtartása, egyetemes érzése felé irányul. Az együttérés nem vezethető vissza elvárások, vagy beidegződött dogmák irányába. Mert az csupán azt jelzi, hogy az együttérző személy a saját képére akarja a világot formálni, és aki ebben partnere, azzal ő is együtt tud érezni. Az emberi történelem erre számtalan példát tud felsorakoztatni! (Sajnos ezek a példák mind a háborúról szólnak)

Az együttérző ember nem haragszik, és nem tud megsértődni. Mivel a harag, a sértődés az egó irányát jelentik. Fájdalmak és félelmek irányát. De minden félelem az Élettel függ össze! Az élet értésének hiányával, illetve az élet igenlésének helytelen értésével. (Szándékosan nem megértést írtam, mert a meg szócska minden esetben erőszakot vagy valamilyen szándékot takar, melyből az emberi gondolkodás hamar képes erőszakot kreálni.) Tehát nem megérteni kell a világ lényegét, csupán ÉRTENI!

Törekvés a Harmóniára:

Az emberi létben nagyon keveseknek adatik meg a lehetőség, hogy méltóságban oda érjenek el, hogy meg tudják tapasztalni a Tiszta Harmónia létét.

A harmónia nem ok- okozat eredetű. Sokkal közelebb áll a mélységéhez az, hogy elfogadni a világot úgy, ahogy van, és érteni a benne zajló erők lényegét.

A harmónia nem a jó és a rossz harca. A jó és a rossz értése. Az embert egy-egy élete során rengeteg benyomás éri. Nehéz ezek hatására megőrizni a harmóniára való törekvést. De csak addig, amíg a fejlődő tudat maga akarja irányítani a világot.

Amikor ráébred arra, hogy az élet valami másról szól mint irányítás, akkor kerül közelébe a harmónia lényegének.

De ez még csak a közelsége! ! !

A harmónia maga azt jelenti, hogy a lelkében dúló erőket lecsendesítve kiegyenlíti a világ külső megnyilvánulási formáival. Egyensúlyba kerül a Test, a Lélek, a Szellem!

Valójában e fent leírt öt dolog a reinkarnációk lényege. Ez az öt dolog valójában az alapja minden emberi, cselekvésnek. Illetve ezeket kell érteni!

Minden emberi kapcsolat, vagy ember és a magasabb rendűek kapcsolata is ezekre a folyamatokra épül. Ez kell ahhoz is, hogy valakinek társa legyen, hogy utódai legyenek, hogy jól érezze magát a világban.

Mikor egy fejlődő tudat elér oda, hogy már magányra van szüksége (nem a társadalmi kizártság miatt) akkor ezeknek a folyamatoknak a lét értelmében már értelmet kell nyerniük a magányra váró tudatában.

A zárójelben írtakhoz annyit, hogy az nem tekinthető spirituális értelemben szándékos magánynak, aki valamilyen társadalmi ok miatt kényszerül ebbe az állapotba, legyen az akár öregség, betegség, fobia, vagy egyéb lelki eredetű félelem! Ezekben a karmatikus folyamatokban szenvedők, -legyen az a betegség vagy az öregség-, mindig a feléje irányuló tisztelet hiányából lesznek magányosak. Tehát valaki az adott személyt nem tiszteli! Kirekeszti, szándékosan eltávolodik tőle. Ennek valójában fontossági jelentősége van. A kirekesztő számára fontos, hogy félelmét el tudja leplezni azzal, hogy kirekeszt valakit, aki rászorulna az ő segítségére, csupán azért, hogy ne lássa belőle is mi lesz majd az idő múlásával, vagy egy adott betegség esetén. Ezekből tanulni lehet, ettől fejlődik a karma, és ettől tisztul a szellem!

A spirituálisan magányra vágyó, a békére törekszik, készül a tudat magasabb régiói felé. És ebben az állapotban lévő utazót már nem érdeklik a világ semmilyen területén lévő megnyilvánulások. Sem az anyag, sem a birtoklás. Ő már tudja, és csak ebben az esetben lehet elvonulni, ha a tudás igaz! Tudja, hogy ez a lét csupán átmenet.

Ugyan vannak, akik a fenti magányukat úgy magyarázzák, hogy a bölcsesség vezette őket erre az útra, mégis látható rajtuk, hogy ez csak kifogás. Mert az igaz remeték, még csak játékból sem incselkednek a világ ajándékaival, mivel tudják, akár játék akár nem, az hatást képes gyakorolni rájuk. Jobb a fejlődés szempontjából csiráiban kivédeni a bukás lehetőségét, és onnan kezdve már semmi nem fontos!

A fentiekben szó volt a két „legfontosabb” folyamatról az emberi világban. Bár a későbbiekben látható, hogy ezek a folyamatok összefüggésben állnak más, hasonló folyamatokkal.

Vannak emberek, akik számára a legfontosabb a KARRIER. Mások számára fontos a HATALOM, a PÉNZ, a SZEMÉLYES VONZERŐ, a HÍRNÉV, a GYŐZELEM, mások felett és a világ felett URALKODNI, embereknek TESTI és LELKI FÁJDALMAT OKOZNI, és legvégére hagytam az emberi viselkedés legalsóbb megnyilvánulását. Azt, amikor az fontos valakinek, hogy másokat KIZSÁKMÁNYOLJON és MEGALÁZZON. (Mert abból nyer erőt és örömet!)

De egyben minden halandó egyetért fajra, nemre, vallási vagy egyéb lelki meggyőződésre Tekintet nélkül, legyenek bár ellenségek, vagy épp barátok, legyen köztük akár bármilyen folyamat is: a SAJÁT IGAZSÁGA MINDEN HALANDÓ SZÁMÁRA FONTOS!!!!

De vajon, az ember saját igazságának van e köze az egyetemes igazsághoz? Sőt, el lehet-e különíteni minden ember igazságát, még akkor is, ha ezek az igazság csírák küzdelemben állnak egymással? Természetesen a küzdelem jeleként megteremtik a maguk győzelmét

az igazság felett, és ez által létre hozva tudatlanságuk eredményét: az IGAZSÁGTALANSÁGOT!

Nos most, hogy elkezdjük keresni az igazságot, kimaradt egy kiindulási pont az igazság pedig enélkül nem lesz meg!

LÉTEZIK -E VALÓBAN AZ IGAZSÁG?!

Ez, amit most olvas, nem végső igazság, mivel minden állandó változásban van. De maga a változás állandóságot jelent! Ugyan lehet filozófiai vitát folytatni arról, hogy minden változik-e. Igen, minden, ami energiából, anyagból, vagy épp antianyagból áll változik. A Kínai mondja: kétszer ugyanabba a folyóba nem léphetsz. Érdekes mélysége van ennek a kicsi bölcsességnek. Mely valójában azt jelenti, hogy egyetlen állandóság létezik, maga a változás.

De milyen jellegű folyamat a változás? Fizikai? Mentális? Vagy valami egészen más?

Ismét egy Kínai mondás: Két ember nem változik a bolond, és a bölcs. És most kezd az igazság lassan felsejleni. A bolond a külső világban él, és csak a fizikai világ létét ismeri el, így valójában a benne lévő igazságérzet is a fizikai világgal függ össze. Így képtelen változni, mivel nincs benne olyan elfogadási készség, mely arra ösztönözné, hogy érezze tudatosan azt, ami a fizikai világot megalkotta. Fontos a számára a dolgok létét igazoló bizonyosság, de valójában ez csupán kibúvó, mivel nem akarja érezni a való világ életerejét. Így látható: a változás nem fizikai jellegű, mivel az csupán a külsőségekre hat, és nem jelent erővel kialakult magasabb rendű változást. Céljai vannak, célok melyek csupán a lét fizikai megjelenésére korlátozódnak. ("Most jól élni, mert úgyszólván egy élete van csupán az embernek, és a halál végleges állapot " - gondolja a bolond.)

A bölcs ellenben nem csak a fizikai világot éli igazán, mivel TUDJA, hogy itt minden múlandó, mivel célok, eszmék, ideák hozták létre. És ami ma cél, az holnap lehet céltalanná válik, mivel nem jelent igaz belső hajtóerőt. A bölcs változatlansága maga a változás-értésben rejlik. Minden pillanatban érzi, hogy a világ állandó lüktetésben létezik, mivel állandóan érzi a lüktetés erejét, és TUDATOSSAN érzi, és érti. Így ő elérte a változatlanságot. Már nem változtatni akar a világon, csupán szemléli azt. Nem alkot célokat, ideákat, nem alkot igazság képet, és nincs egyetemes igazságérzete. Mivel TUDJA, csupán EGY IGAZSÁG létezik: az EGYENSÚLY! Egyensúly a külső és a belső világ között!

Még egy megnyilvánulási folyamat létezik az igazság értésére, a küzdelem, és harc közötti különbség. A történelem folyamán nagyon sokan, és sokféle módon küzdöttek az igazságuk érdekében.

A küzdelem mindig minden esetben feszültséget jelent. Tehát

ok-okozat feszültsége volt az igazságtalanság kirobbantója. A küzdelem ugyan hozhat némi sikert - ezt a történelem is bizonyítja-, de változást nem eredményez, mivel a feszültség nem küzdelemmel oldódik.

A harc az igazság egyetlen útja - harc, mely valójában képes ok - okozat nélkül létezni - akkor, ha a harcoló felek képesek a MINDEN feladására. Ebben az állapotban már nem létezik a küzdelem, nem létezik semmi. A puszta tudat - erő generálja a harc kimenetelét. Így születik meg az egyensúly. A harcra még egy valami jellemző, nem a halál a cél, nem a másik küzdelemcentrikus legyőzése, és nem a feszültségek megteremtése egy egyensúlyszerű állapot elérése érdekében.

A régi harcosok között volt egy mondás: nem az a fontos, hogy egy küzdelemben ki kit tud legyőzni, mert az agressziót jelent, melyben az agresszió mindig új agressziót hoz létre. A harc lényege abban rejlik, hogy ki tud agresszió nélkül életben maradni. Az nem szül agressziót, és így a harc megoldódik. Ez választja el a harcot a küzdelemtől. Az igazi harcos soha nem küzd, de mindent megtesz azért, hogy elméje szabadságát érezve életben maradjon.

A harc, a céltalan egyensúly elérése. És erre is vannak példák a történelemből, és még lesznek is!!!

Tehát amikor egyetemes igazságról beszélünk, akkor az egyensúly létét keressük. Amikor emberi értelemben vett igazságról beszélünk akkor célok, eszmék, ideák, azaz a vágyak vezérelte világ emberi arcát, megjelenését bizonygatjuk!

Most induljunk tovább az emberi gondolatok fontossági világába.

A Karrier, mint fontossági tényező, valójában magába foglalja az egész fontossági lehetőségeket, mivel a karrier érdekében szinte mindegyik tényező előfordul ott, ahol azt a karrier elérése megkívánja. A törtető ember nem válogat a lehetőségek eszközében, nem számít neki, hogy közvetlen környezete látja a kárát tetteinek, és az sem zavarja, hogy ő is csak egy másik karrierista eszköze, hogy megvalósítsa terveit, melyben senkire, és semmire nincs tekintettel.

Ugyanazok az emberek, akik ebbe az irányba mennek, rendre azt hangoztatják, hogy ez valójában a környezetüknek is jó. De azt nem akarják észre venni tudatosan, hogy céljaik elérése érdekében olyan lehetőségeket mulasztanak el, melyeket soha nem lehet vissza hozni!

Lassan magukra maradnak, és mire rájönnek, hogy hibát követtek el, már nem lehet azt jóvá tenni. Az ő sorsuk legtöbbször a lelki, és szellemi magány, mert tetteikben és életfelfogásukban olyan erőket sugároznak ki, melyek taszítólag hatnak mások számára. A taszítás ugyan sokféle módon megnyilvánulhat kezdve a gyanakvástól,

egészen a személyes irritációig.

Azért nem szabad elfelejteni azt, hogy a karrierista is ember. Tetteit érteni kell, hogy ő is csupán megvalósítani szeretné önmaga elképzeléseit. Benne is vannak olyan tulajdonságok melyek szeretetre méltóak, és neki is szüksége van melegségre! Mert valójában az az ember, aki magára hagyja a fontossági elvekben élő társát, az maga is hibát követ el. Ugye nem nehéz kitalálni, hogy milyen hibát? Az önzés hibáját. Mert nem csak akkor kell valakit segíteni, támogatni, szeretni mikor minden könnyen és gördülékenyen megy! Akkor is, ha a dolgok nehezebbre fordulnak! A nehézségek itt nem a megnyilvánult világ nehézségeivel vannak összefüggésben, sokkal inkább lelki folyamatokról van szó! Mert minden ember álma a BÉKE, az EGYENSÚLY. De mindenki másképp értelmezi! Ezt kell érteni, és nem a kifogásokat keresni, mert egy idő után már a kifogás keresés, ítélkezésbe megy át, és már kezd fontossági jelentősége lenni. Mivel az ítélkező ember úgy véli, hogy az ő lelki békéjének elérése érdekébe fontos, hogy kimondja azt az ítéletet, amit épp gondol egy dologról. Holott az élet épp arról szól, hogy értse a másik gondolati motivációját. Mikor valaki ítélkezik, az azt jelenti, nem érti, és nem fogadja el. Ez egy törékeny világ, az emberi lét nem arról szól, hogy itt minden tudat tökéletes. Arról szól, hogy ITT tapasztalatot lehet szerezni a TÖKÉLETESSÉGRŐL!

Most egy kicsit más irányból nézzük meg, hogy mi is a fontos, de mielőtt elindulnánk, pár sort leírok az AKASÁBÓL.

“... az Érzés tudatossága az, amely minden értelmet a legmagasabb kozmikus szintre emel.” Bármilyen emlékezési, vagy felidézési folyamat legyen az, amely az embert kiemelte az állatvilágból, csak az érzésre, a világ rezgésének a tudatos felismerésére alapul. Addig, amíg az ember nem tud mit kezdeni a feléje áramló rezgések érzés özönével, és hormonális vezérltű ösztöneire hallgat, valójában nem válik szabaddá a szellem számára, mivel az érzések információját nem tudatosítja! (A tudatos gondolkodáson alapuló érzések nem hormonális eredetűek.) Tudatosítani annyit tesz, hogy érezzük a felénk áramló rezgések mondanivalóját, és ebből kiindulva tudjuk viszonzni az érzések hullámát. Minél jobban törekedik valaki a tudatosságra, annál jobban válik saját ÖNTUDATA feltárójává. Az öntudat valójában nem más, mint az érzés teljes mértékű tudatosítása.

A születéstől a halálig, a szerelemtől a gyűlöletig, a vidámságtól a szomorúsáig, a racionalistól a természetfelettiig, az élőtől a holtig, stb. minden érzéseket, emóciókat vált ki. Ha ezeket az érzéseket minél tudatosabban értelmezi valaki, annál jobban ismeri fel, hogy része a MINDENSÉGNEK, és annál tisztábban

találja meg a helyét a Világmindenségben.

Nem az a fontos, hogy ki milyen isteni megnevezésben hisz, nem az a fontos, hogy ki hívő és ki hitetlen. Az a fontos, hogy az általa kialakított világkép milyen érzéseket ad át a részére a mindenség rezgéséből, és ezeket az érzéseket mennyire tudatosítja. . . .

Most induljunk el megismerni azt, hogy mi is a FONTOS. Egyáltalán van-e olyan, ami fontos. Igen, az érzelmek, érzések stabilitása. Ebben a stabilitásban játszik jelentős szerepet a vallás, a vallásos hit. Legyen valaki bármely vallás hívője, vagy legyen akár ateista, azzal, hogy kijelent valamit, már egy szellemi filozófiai közösség részévé válik.

A nagy tömegek számára ez természetes folyamat. Nem tartalmaz fontossági sorrendet, mivel a vallásában hithű ember számára ez a legfontosabb!!! Azaz nem megkérdőjelezhető vallási meggyőződése, lelki hovatartozása!

De mikor a vallás fölébe kerekedik a szellemnek, és nem tanítja, hanem gátolja annak fejlődését, érdekes jelenség lesz érzékelhető, és a - MOST - mint időegység vagy mint szellemi hajtóerő fontos szerepet kap. Ennek a lényege nem a VALÓS MOST felébresztése, hanem a távoli jövő idea képének a megteremtése, a jövő ideologizált célirányos létrehozása!!!

Ezek az ideológiai irányok nem képesek tartós szellemi lelki fejlődést biztosítani!

Tudom, sokan nehezen tudják indulataikat csillapítani, de végig kell gondolni, hogy mit is takar a MOST fogalma, és mit takar a TUDATOS JÖVŐ létrehozása.

A világ bármely kultúrájához közeledünk, észrevesszük, hogy jelentős, - ha nem uralkodó - szerepet kap benne a vallás, mint a tömegek feletti morális hatalom megtestesítője. Mert amilyen egy társadalom vallási meggyőződése, olyan a világhoz főződő viszonya, mivel ez határozza meg a mindennapok esemény reakcióit az élet minden területén! A tömegek számára ez valójában EGY célhoz tartozást jelent, ami természetesen összetartó erő, és kötelelességszerűen követendő példa a közösség tagjai számára.

De mi lesz akkor a HIT összetartó erejéből, ha valaki a saját félelmei által gerjesztett vágyakat, motivációkat viszi a hite értelmezésébe?

Egyszavas a válasz: SZEKTA!

(Nem szabad elfelejteni, hogy a ma létező világvallások kis szekták voltak, melyeket üldöztek. Híveiket a korai korokban támadták.

Ugyan van egy kivétel a mai nagy vallások között, bár gyakran nem is sorolják a nagyvallások közé; ez a természeti népek vallása.

Ide tartozik a sámánizmus, vagy egyéb más természeti népek hitvilága, éljenek is a Föld bármely pontján. Az ő vallásuk már akkor létezett mikor még a mai XXI. századi ember őse, nem ismert komolyabb technikai eszközt a kőbaltánál. Csupán kérdés, miért maradt fenn irányváltás nélkül hosszú év tízezredek? És miért nem ismeri el a mai vallásos ember ezeknek a kultúráknak a HITÉT? Vajon miért kellett békés emberek közé, kardal a kézben hittérítőket küldeni?

Halkan jegyzem meg; csak nem a káprázat fontos dolgai miatt, melynek csillogó arany hálójában jobbnak látták világbitorló, és kirabló gyermekét félelmüket?)

Minden főbb vallási irányzatnak megvannak a maga szektái. Némelyek a központi kiinduló vallás ellen fordulnak és saját agressziójuk értelmében a saját hitüket nevezik az igaz hitnek, de akkor is ez lép fel, ha az agresszió helyett a túlzott érdektelenség lép életbe. Minden szekta lényege a szélsőségesség, ezek által a vágyak beteljesülésének központi szerepköre. Egy-egy szekta - legyen akár vallási, akár filozófiai csoport- lényege az, hogy az adott irányban nem találták meg saját életük BÉKÉJÉT, és ezért létre hozták a belső hierarchiára épülő tömörülésüket, mely elképzelésük alapján megvalósíthatja azt a boldogságképet, amit a szekta kitűzött maga elé célul.

És mi lehet az a cél ? A BÉKE, ÉS EZEN BELÜL A TÖKÉLETES EGYENSÚLY A MINDENSÉGGEL! (Amit természetesen minden esetben a szekta vezetője jelképez, mint legfőbb személy, aki a „HIT” legfőbb iránymutatója!)

A Békét a legtöbb ember úgy éli meg, hogy a szeretet megnyilvánulásait nevezi békének, és ezért a szeretetbe vetett igény szolgálhatja számára, a vágyai legfelsőbb határát. Azonban egy idő után rá kell döbbsenni mindenkinek arra, hogy a béke csak akkor jön el, ha az ok-okozat nélküli. Nem lehet belevinni semmilyen ideológiai motivációt. Akkor felborul az egyensúly és az, ami az egyik embernek békét jelent, az nagy valószínűséggel nem fogja azt jelenteni egy másik embernek. Így tehát értelemszerűen a Béke csak igényt takar a valóság felé és abba az irányba, hogy mindenkinek a legfontosabb célja az EGYENSÚLY.

Ezt az egyensúlyt csak ott lehet észrevenni a MOST pillanatában. Ez nem azt jelenti, hogy a mának kell élni. Nem! De nem is egy távoli jövőnek!

A Mostnak. Azaz a minden pillanatban ott létező egyensúlyt kell felébreszteni. Az ébresztés nem szolgálhat célt, mivel akkor ismét ok-okozat kép alakul ki. A MOST valósága azt jelképezi, hogy az élet egészében kell a szépséget átélni, és TÖREKEDNI KELL A MEGTARTÁSÁRA.

De nem bármi áron!

A MOST varázsa a szépségen alapul. Ha az élet bármely pillanatában valaki képes meglátni a szépséget, akkor fel tudja ismerni azt az érzést, mely a MOST varázsát örökérvényűvé teszi.

Eleinte lehet keresni a MOST varázsát úgy, hogy a múlt állandó elemzése készíti az elmét egy folytonos emlékezési, illetve az emlékek közötti szelekciós felidézési folyamatra. De ez csak valójában addig járható út, amíg képes az első szépség pillanatot értelmezni. Amikor az érzés ébredése sikerült, értelmet kapott a pillanat. Innétől kell egy képet tovább vinni a napi életbe. Úgy is lehetne mondani, hogy az, aki a múlt sebeit nyalogatja, nem jut sehová, mivel az önsajnálata előbb utóbb mások felülbírálatához vezet, és ez már a béke hiánya! Ebben a legfurcsább az, hogy a hiányban ott lapul maga a béke, de azért nem tud előjönni, mivel az önsajnálata ezt egyszerűen nem teszi lehetővé. Az az ember, aki a múltban él és a sebeit nyalogatja, valójában saját lelkiismeretével vívódik, de ezt erősen próbálja leplezni. Teszi ezt azzal, hogy másokat arra kényszerít, hogy sajnálják a vele történetek miatt. De az, hogy Ő valamit tegyen a saját önsajnálata ellen, az első látásra elképzelhetetlennek tűnik számára, mivel észre sem veszi a lassan-lassan természetessé váló sajnálkozásban. Az ilyen embert nehéz segíteni, mivel az emlékei között él. Az emlékei között, melyek nyomasztják viselt dolgai miatt. Csak valami általa átélt szépség pillanat segíthet abban, hogy kizökkenjen a sajnálatok völgyéből, és ha ki is zökken, vigyázni kell, hogy megerősítse jellemét, és meglássa a saját hibái kerítésén túli világot, a MOST szépségét.

És mi a MOST szépsége?

A MOST, mint szellemi irányjelző nem tévesztendő össze azon közhellyel, amit mostanában divatos használni annak megjelölésére, hogy nem kell a dolgok értelmével foglalkozni, csak élni kell a mában. Ez tévedés, kell keresni a dolgok értelmét, de az értelem csak abban az esetben jelent információt, ha érzelmi és szellemi jelentősége van egyszerre. Ezeket nem mindig a mostban leli meg az értelem, néha vissza kell tekinteni a múltba, értelmezni kell a hibákat, és ahhoz viszonyítva kell eldönteni a jövőt. A MOST csak akkor tud kiteljesedni,

ha nem a napi gondok előli menekülésként értelmezzük, hanem megoldásként az élet szűrkesége ellen.

A MOST valójában FÉNY, a szellemünk fénye, mely előbukkan a fásult közönyös érdektelen félhomályból.

Mi lehet a félhomály megszüntetésének az első iránya?

Nos, a múlt, mint letűnt idő példa értékű megértése. A filozófusok azt tartják, hogy minden embernek a saját kárán kell megtapasztalni a fejlődés nehézségeit. Ennek értelmében valójában mindenkinek meg kell tapasztalni a negatív irányokat is.

Nos, ha belegondolunk, akkor ez nem is olyan törvényszerű.

Miért?

Mert az ember eredendően Boldognak született és így joga is van a boldogságra.

De ki veheti el ezt a jogot? Egyszerű: maga az ember.

Hogyan veheti el? Úgy, hogy nem veszi iránynak azokat a szellemi jelzőket, melyeket már mások megjártak, így nem veszi figyelembe azt sem, amit mások megtapasztaltak és értelmeztek, így a hibákat is újra éli.

Ez idő pazarlás, - de ami a legrosszabb - ez valójában bizalmatlanság!!!

Melyek azok a szellemi erők, amelyek a bizalmatlanságot gerjesztik?

AZ ÖNHITTSÉG,
A RESTSÉG,
A HIÚSÁG.

Milyen emóciók formálják ezeket az információkat:

Az önhittség, mely akkor hatalmasodik el a szellemben, mikor a hatalom iránti vágy uralni kezdi a gondolatok világát; veszélyes a legek (legszebb, legjobb, leg... stb.) korszakának kezdete. Csak erőteljes érzelmi hatás tudja megszüntetni.

A következő a restség. Elhatalmasodásának legfőbb oka a túlzott kényelem és a világ szépségének nem felismerése. Lassan az értelem befelé fordul, és színtelenné válik. Csak saját vélt világát veszi észre, és azt tekinti való világnak. Nagyon érdekes, hogy a kábítószert függők jelentős része szenved ebben az ál-érzelmes állapotban. A rest hajlamos a mások vádolására, és ami a legrosszabb, az öngyilkosságra, mivel csak a radikális elmúlás lehet a gondolatai alapján az a megoldás, ami visszaadja az erejét, mert úgy véli, hogy valaki uralkodik rajta. Megszüntethető állapot, de csak akkor, ha a tudat számára demonstrálva van, hogy mekkora fájdalmat élt meg, de vigyázni kell, nehogy a rest önvádoló legyen, mert akkor ismét előlép az öngyilkossági hajlam, mint menekülés.

A hiúságban szenvedőkre csak röviden azt lehetne mondani, hogy érzelmi vakok!

A kérdés az, hogy mitől alakulnak ki azok az emóciók, melyek a fenti hármasságot gerjesztik. Nos, általában korai gyermekkorban nem volt megfelelő az értékrend definíció, de az is lehet, hogy nemhogy nem volt megfelelő, hanem egyszerűen nem is volt, mivel a szülői túlkényeztetés azt nem tette lehetővé.

Így tehát most látható, hogy a rest is, az önhitt is, a hiú is valójában a gyermekkor világában maradt, abban az állapotban, amit úgy lehetne nevezni, hogy szülői szolgaság. Persze erre eleinte büszkék is a szülők, hogy Ők milyen akaratosnak is nevelik csemetéjüket, csak hát sajnos mire felnő a csemete, arra már rájönnek, hogy nem akaratos lett, csak rajtuk uralkodott, és ami rosszabb, ez az uralkodás megmaradt felnőtt korában is.

Így tehát ezek az emberek a múltban élnek, ott kergetik ideáikat, és támadnak minden újat, ami lehetőséget adna az ÖNÁLLÓ ÉRZELEM felszínre hozatalára!

Így most már látható, hogy a múlt csak addig fontos, amíg azt tovább tudjuk adni úgy, hogy abból más is tudjon épülni.

Milyen szerepe van a MOST varázsában az ÉNnek, a SZELLEMnek és a LÉLEKnek? Fontos, hogy a tudat intellektuális fejlődése kezdetén olyan motivációk érijék az ÉN-t, hogy az a tudatosság kialakulásában sikerélmény orientált legyen. A siker az ÉN-t ragyogóvá teszi és elkezd értékelni a világ számára felhasználható és használható értékeit. De viszont, ha a siker elmarad, nem tud kifejlődni az értékrend.

A SZELLEM valójában belső spirituális hajtóerő, mely minden intellektusban ott rejtőzik és arra vár, hogy ösztönözzék. Ehhez az kell, hogy a fenti sikerélmények olyan tágga tudják tenni az intellektus horizontját, amilyen tágga csak lehet, mivel csak a tudat korlátok nélküli értelme tudja a szellemet felébreszteni, mert minden szellem jelentős mértékben az érzékelésen túli érzékelésben, az intuíciók világában érzi jól magát, és onnét sűgja át elért tudása eredményeit.

Itt megint utalok egy keveset a vallásra. Minden vallás,- legyen az bármely irányzat-, azt mondja, hogy a világ az anyag szempontjából nem megismerhető, mivel Istenhez nem az anyagon át vezet az Út.

Ha a szellemet az ismeretlen felé irányítják, akkor az kapcsolatba kerülhet Istennel, és megértheti az anyagon túli világot, de írhatnak itt akár anyagon túli logikát is. Egy a lényeg, elrugaszkodni a kézzelfoghatótól, és hallgatni az örökké kereső és örökké kérdező és örökké felfedező intellektusra. A spiritualizmusban ezt nevezik belső sugallatnak. Én úgy mondanám, hogy hőssé válni önmagunk előtt, merészet gondolni, és azt kifürkészni. Ez már több mint hősiesség!! De

az ilyen „hétköznapi” héroszokat nem igen szokta jegyezni a nagy agyak tőzsdéje!

Azonban egy biztos! Azt a tőzsdét csak ilyen héroszok hozzák létre az egyre merészebb felfedező vágyukkal, amit persze rendre kinevetnek a hivatalos tudósok, akik kutató laborjaik magányában maguk is érdeklődnek a dolgok mikéntje iránt és elkezdik ők is kutatni. Így igaz, hogy a nyilvános babér az övék, de a kezdő gondolat a héroszoké!

Kik lesznek a héroszok? Nos, akik a Lelkükben már túljutottak az idő bőrbé zárt fájdalomán, a múlandóságon!

Tehát mi is a fontos? Amíg ez kérdés, addig elsősorban az Én, majd ha már a kérdés elhomályosul az intellektus fényében, akkor a SZELLEM lesz az. De végül, ha már a kérdés nem lesz kérdés . . . akkor a LÉLEK lesz fontos.

ÖTÖDIK FEJEZET

LÁZADÁS - E A LÁZADÁS?!

(Avagy a Lélek útja az Útkeresésben a Béke felé, a vélt nyugalom és a valós nyugtalanság között.)

Lázadás

A mai értelemben akkor használja az ember a lázadás kifejezést, mikor valami olyan tevékenységet akar kifejezni, amely egy megszokott, beidegződött, állandósult létformából való kitörést jelent. A szó emberi értelemben agressziót takar, agressziót, melyből áldozatok árán lehet kiszabadulni.

A Lázadók első értékelésre mindig valamilyen hatalom ellen küzdöttek.

Nos, én nem tartom magam lázadónak, mivel nem tartom fontosnak a küzdelmet.

Ugyanakkor Lázadónak érzem magam, aki tudja, még jönnek utánunk mások, későbbi korok polgárai, a jövő letéteményesei, de én nem értük lázadok. Ők majd az Ő idejükben ismét fognak lázadni, ez a természet törvénye.

Azért lázadok, hogy legyen nekik is hely ezen a világon és ne a gyűlölet, és a fékevesztett világ legyen az otthonuk. Sokan úgy vélik, hogy ez még messze van. Nem kell kibúvókat keresni, mert nincs messze, sőt nagyon is közel, az az idő, amikor övék lesz az, amit a mai kor örökül hagy.

A MOST. . .!

Ez a Szépség, amit a XXI. század Jégvadása hátra hagy, hát enyhén szólva borzasztó, egy szóval lehetne jellemezni: Halál.

A szépségért Lázadok! És most már Ön is kedves olvasó, talán velem együtt lázad, de dönteni Önnek kell! Mert ugye sokan beszélnek arról, hogy eljön az ideje ennek meg annak a dolognak, de valahogy minden olyan távolinak tűnik addig, amíg túl nem estünk a váratlan rohamán!

Pár nappal ezelőtt egy ismerősömmel arról beszélgettem, hogy neki olyan spirituális információi vannak, melyek arról beszélnek, hogy kitolódott a világot fenyegető katasztrófa és nem lesz semmi komolyabb baj. Erre azt feleltem neki, hogy ha már ezt mondják, az maga a baj. Ismerősöm nem értette, mire célzok.

Mi akik itt élünk hazánkban, távol vagyunk minden olyan

komolyabb veszélyforrástól, mely sokkolná a lakosságot. Nem fenyegetnek minket természeti csapások és polgárháborúk, és mivel a lakosság létszintje elér egy elfogadható értéket, nem vesszük észre a messzebb eső népek problémáit.

Hazánk lakossága hajlamos a pesszimizmusra, mely a hosszú évszázadok alatt fejlődött ki. Ebből kifolyólag hajlamos arra is, hogy másokat okoljon mindig a jelenlegi bajok miatt. Nem akarok és nem is fogok politikával foglalkozni, mivel véleményem szerint a mai politikai élet nem ember központú, hanem sokkal inkább érdek orientált.

Visszatérve a fenyegető veszélyre.

Addig, amíg sokan csak ismerkedtek a spirituális világ információival, és kezdetben a fogékonyságuk nyílt volt és őszinte, és nem uralkodott el rajta a pesszimizmus, addig tudták és érezték, hogy a problémák valóban közel vannak. Most viszont, hogy egyre több hír és információ szól arról, hogy erősödik a megjövendőlt vég, hajlamosak lettek sokan arra, hogy nem érzik a világ fájdalmát.

Hogy miért? Hát erre egyszerű a válasz: mert abból, amit érezték, mint spirituális érzés, csak azt tették magukévá, amely a szép szavakból áll, holott minden mindennel összefügg! A távolságok nagyságában és a mai élet apró vélt ragyogásában hajlamosak lettek arra, hogy nem vesszik észre a vészt, így könnyebb elviselniük azt, hogy közeledik.

Miért? Van egy közmondás, ami erre egyértelmű választ tud adni: Amit nem tud a fej, az nem fáj a szívnek.

Nos, amit nem akarnak tudni, az attól még létezik. Ez vélt nyugalom, és ez csupán önbecsapás. Azt már érzik, hogy a gondolatok kisugárzódnak és létrehozzák saját érzelmi szférájukat, és úgy vélik ez már elég nekik arra, hogy megeljék saját belső útjukat. Úgy vélik sokan, hogy elég, ha néha elolvasnak egy spirituális könyvet, vagy meditálnak kicsit néha valami számukra kedves gondolaton, vagy elmennek istenük templomába és imádkoznak, és ezzel megtettek mindent.....

NEM!

Miért? Egyszerű: nem építették bele a gondolatvilágukba azt, amit épp el akartak érni, **A SZÉPSÉG, A SZABADSÁG, A TOLERANCIA, ÉS AZ EMPÁTIA EGYENSÚLYÁT!**

Mert könnyebb és kényelmesebb úgy élni, hogy csak ámuldoznak azon, hogy hogyan élnek és mit tesznek azok a spirituális vezetők, akit épp kiválasztottak vezetőjüknek, de amikor vége a baráti összejövetelnek akkor újra átveszik - vagy inkább visszaveszik - szürke

gondolataik burkát és indulnak vissza egy olyan gondolati világban, melyből igazából ki sem szakadtak.

Csupán a másság kuriózuma ragadta meg őket, és érdeklődésüket, de már a HITÜK KEVÉSNEK BIZONYULT AHHOZ, HOGY ÁTÉLJÉK SAJÁT LELKÜK EREJÉT. Így tehát valóban lehet olyat érezni, hogy kitolódott a végzet. Mivel ezt is akarják érezni!!! Ettől azonban még a Lázadás megmarad, sőt az Ő LELKÜKBEN is ott lesz a csirája! Ez a csira pedig nem más, mint az igény! Igény arra, hogy Boldogok legyenek.

Minden vallás, minden filozófiai irányzat azt keresi, és meg is találja. Vannak, ahol beépítik az életbe és vannak, ahol alárendelik neki az életet.

Még az emberi kultúrát segítő világoknak van mit tenni ezen a téren, hogy valóságában megérezze az ember, hogy mi minden függ össze körülötte.

Nem a vakhit az, ami fontos és segít az úton járónak. Sokkal inkább az, ha HITÉT a belső világában találja meg és így épül egyre magasabb szintre.

Addig, amíg a tömeg médiák arról számolnak be, hogy vannak kulturális részek a Földön, ahol a vallás nevében szabad ölni, és a vallási gyilkosság nem számít bűnnek, sőt inkább erénynek, addig nem lesz egyensúly ember és ember között! De addig sem, amíg valakit a tömeg azért kövez halálra, mert kiáll érzelmi hovatartozása mellett!

Ezek a dolgok abszolút tiszteletet követelnek, és nem gátat a tömegek ideológiájának, mert ezek a gátak csak vélt nyugalmat szabnak meg. Ettől még fényévek távolába esik a valós béke!

A valós béke édes testvére az emberben érzékelhető valós nyugtalanságnak. Az egyik a Lélek hangjából ered, a másik az anyag feletti érzékelhető múlandóságból. Nem lehet szem elől téveszteni, hogy itt mindenki egy meghatározott céllal él. Azt, hogy kinek mi a célja, csak saját maga érzi, tudja. De ne felejtsük el azt, hogy a hibák bármikor számon kérhetőek!

Igaz, ezt nem úgy kell átérezni, mint egy állandó veszélyforrást, sokkal inkább, mint jelet arra, hogy tetteinket egy magasabb rendű tudat figyelemmel kíséri!

Ha tudjuk, hogy életünk a fogantatás pillanatában indul ezen a Földön és lelkünk óhaja teljesül csupán, amikor saját lelkünk vágyának megfelelően alakítjuk saját sorsunkat, akkor azt is tudnunk kell, hogy a felelősség is a miénk. Itt nincs kibúvó senki számára! Alapvető dolog, hogy semmit nem lehet a negatív erők számlájára írni, mivel a negatív erők hatalmai csak azt várják, hogy ki fogadja meg az Ő erejüket, kibe tudnak belebújni, és kit tudnak megtéveszteni az illúzió fátylával.

Sokan fognak mindent a rossz erőkre, de azt elfelejtik, hogy a gonosz nem ölthet emberi alakot, nem születhet emberként meg erre a világra. A sötét démoni erők vagy a pokol angyalai számára nincs megadva ez a magasabb rendű kegy, hogy emberként éljenek. Ők saját világukban élnek és csak felvehetik, vagy belebújhatnak az ember bőrébe.

Ebben a kiváltságban, hogy embernek születik valaki, a magasabb rendű világok abszolút bizalmát kell elfogadni. De Ők is megadják a választás jogát!

A negatív erők csak azt várják, kit vakít el a káprázat fátyla, és az már meg is kezdte zuhanását lefelé. Lelke olyan rabságba esett, melyből nagyon nehéz kitörni és ott nem lehet lázadni, ott csak uralkodnak a lelkén!

Az, hogy a Lélek milyen irányba halad és mennyire fejlődik, bármilyen furcsa, a fiziológián és az örömezőzeten lehet mérni.

Minden érzés valamilyen emócióát vált ki. Legyen ez vallásos, akár spirituális, vagy bármilyen indíttatású. Az emóciók keltette ingerek szabályozzák a szervezet hormonrendszerét, melyek visszaható erővel felszabadult gátlásokat hoznak létre. Ebből pattan elő a megteremtett gondolat szikrája. Csupán csak érdekességként megemlíteném a fenti folyamat lényegére a fiatalkori mitesszer-pattanásokat, majd a hozzá társuló kíváncsiságot a másik nem irányába!

De ez csak a felszín. A mélyebb értelme akkor kap teret, ha ezt átvettjük az ember egész lényére. Elképzelhetetlennek tűnő dolgok tárulnak fel! Olyan folyamatok nyernek értelmet, melyek a misztifikáció homályában voltak. És itt lehet érzékelni azt a szót, hogy MISZTÉRIUM. Mit is jelent ez a szó valójában? BEAVATÁST, azaz titkok felfedését az értelem számára! Ráébredést egy olyan világra, mely valójában itt van és körülveszi az élet minden területét.

De itt kell a legjobban vigyázni! Sokan esnek abba a hibába, hogy a misztériumok felismerése közben a féltapasztalatokat nem értelmezik és az érzékelt világot minden körülményben keresik. Nos, ez nem járható út, mivel így egyre jobban érzi a kereső, hogy magára marad.

Miért?

Mert nem az érzékelés mondandóját keresi, hanem az érzékelés varázsát, amely természetesen múló állapot. Mindig lesz olyan, ami más, mint az előző érzés, de mindig összefügg valamivel, amit eddig nem vettünk észre.

Nagyon érdekes, hogy a mélyen vallásos embereknél előforduló stigmák is emócióik eredménye a kezdetben, és később a már a vallásba

vetett hit tovább fokozza a stigmák erejét. Nem csak a keresztény embereknél vannak ilyen testi jelek! A természeti népek felnőtté avatási szertartásain is előfordulnak hasonlók, vagy akár a hinduista irányzatban, mikor a fájdalmat kizárva a testüket sanyargatják a fakírok. A hormonok annyira leszabályozódhatnak az érzések hatására, hogy egy teljesen más tulajdonságokkal rendelkező ember lesz a hívőből.

Mit bizonyítanak az emóciók?

Csak egyet csupán: a teremtést! Azt, hogy az ember még valójában az intellektus számárlétráján, az óvodás fokon áll. Az érzés az egyetlen olyan folyamat, melyben az önállóságát még a negatív erők is tiszteletben tartják. Csak az eredmény a fontos, soha nem az számít, hogy egy célt mennyi idő alatt lehet legyőzni, vagy mint produktív személy, mennyi befektetett energia árán ér el. Csak az a fontos, hogy a cél elérése érzelmi, majd ezen felül a világ felé érzékelési pluszt adjon a léleknek. Így fejlődik az öntudat, melyben fontos tényező a siker, de nem célorientáltsága, hanem öröm orientáltsága miatt.

Ezért van az, hogy egy versenyen nem az eredmény a fontos, hanem a részvétel. A győzelem csak felkészülés és egyéni tehetség kérdése és a legkevésbé a szerencséé. Persze azt nagyon sok versenyző mondja, hogy így is érzi, de a keserű szájját látni rajtuk, ha nem ők lesznek az elsők!

Tehát valójában kevés az igazi versenyző, de sokan törik magukat a célért.

Nos, amit törnek, az előbb utóbb el is törik!

De egy valami soha nem törik el. És ez a belső fény, a belső hajtóerő.

Az, ami csak akkor ad igazi szépséget, ha nincs más célja, csak az öröm.

Én, ha tehetem, kevés szabadidőmben gyakran mászom sziklákat. Azt az érzést, melyet akkor érzek, a határtalan életöröm-érzést, a hegyeken kívül kevés emberi világban lehet érezni, de egyben biztos, a szerelemben!

A sziklákról még annyit, hogy meggyőződésem, hogy a hegyek nem engednek mindenkinek magukhoz. Ahhoz, hogy a hegymászó feljusson a csúcsra, az életet kell éreznie és nem a félelmeit. Abban az esetben, ha a félelmeit érzi, a hegy nem engedi a csúcsra.

Miért? Mivel a gondolatai nem tiszták, és saját akaratával sincs tisztában, így saját lelkével sem. A hegy csak azokat szereti, akik tisztelik az életet, legyen az bármilyen formájú, és nyilvánuljon meg bármilyen módon!

A hegyek gigantikus energiák színterei! Magnetikus hatásuk

évekre feltölthet egy embert, de csak abban az esetben, ha nem vár semmit és a természet nagysága felé eléggé alázatos.

Nos miért mondtam ezt mind el úgy, hogy közben szót ejtettem a szerelemről? Egyszerű, mert az is ugyanolyan. Két embernek kölcsönösen meg kell látni egymás értékét és szépségét, és ezt érezni kell. A szerelem a teremtés erejének egy parányi formája, de formája és ez a lényeg.

Az igaz szerelemben soha nincs elvárás, soha nincs cél, csak a szépség. Élni és érezni. Elfogadni a másikat úgy, ahogy van és a többi nem fontos.

Mint a szikláknak, a szerelemnek sem lehet zárt-célja. ("Egyik csúcs után jöhet a másik, mert a hegyek a zárt-célok értelmében akadályok csupán!" - azonban akik így látják a hegyeket, azokban a hegyek iránt a legkisebb tisztelet sincs meg. Azt azonban tudni kell, hogy a hegy és a hegymászó küzdelmében mindig a hegy győz, és a halottak sokszor fennmaradnak. Ellenben azok, akik tisztelik a hegyeket és az életet, azok a hegymászást harcnak tekintik, és az a fontos számukra, hogy életben maradjanak, és mindig, minden körülményben emberként viselkedjenek, még akkor is, mikor tudják, hogy a következő lépést Káron-ladikján, az alvilágot ettől a világtól elválasztó folyón, a Stix-en fejezik be.) A személyes én-tudat az múló varázst okoz. A lélek ragyogásának érzése viszont múlhatatlan szerelmet jelent, de ez már isteni állapot! És ezért az állapotért valahol a lelke mélyén mindenki lázadó, vagy lázadó lesz!

Innétől tovább megyünk, s az előbbi hasonlatnál maradva átmegyünk a Stix-en. A parton kiszállva és visszanézve látjuk a kortalan révész, Káron már útban van oda, ahonnét indultunk. Mi elindulunk befelé egy új, és ismeretlen világba, a szellem birodalmába. Egy jó tanács: a gyertyát csak a bátrak fűjják el! A hősök, kikre nem hat az illúzió csapdája! (Itt nem hősieskedni kell, és vakmerősködni, hanem őszinte, nyílt szívvel hőssé válni a félelmek felett.)